

Θεόφιλος. Τῆς μαε.
Εὐα. Βράχοι. Τάξις D'
Γυμνάσιον Ἀθῶν.
1925.

AT

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Γ. ΓΕΝΕΡΑΛΙ Δ, Φ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ

ΤΑ ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΑ ΕΝ ΤΩΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΙ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΤΟΥ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΜΕΤ' ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ, ΑΝΑΛΥΣΕΩΝ, ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΙΩΝ
ΛΕΞΙΛΟΓΙΩΝ Κ. Τ. Α.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΕΜΠΤΗ

μεταρρυθμισθείσα και ἀπλοποιηθείσα

*Théocrite est un grand poète, dont une
seule idylle, même la moins belle, vaut
mieux que tout Callimaque et que tout
Apollonius* *Alex. Pierron*

Τιμᾶται μετὰ τοῦ βιβλιοσήμου καὶ φόρου δρ. 24,20
(Βιβλιόσημον καὶ Φόρος Ἀναγκ. Δανείου ἀξίας δραχ. 11.25)

Ἀριθμὸς ἐγκριτικῆς ἀποφάσεως 21009

Ἀριθμὸς ἀδείας κυκλοφορίας 172, 3 Αὐγ. 1927

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚΔΟΤΑΙ: ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ & ΣΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΕΣΤΙΑΣ»

44 Ὁδὸς Σταδίου 44

1927

ΤΑ ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΑ ΕΝ ΤΩΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΙ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΤΟΥ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΜΕΤ' ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ, ΑΝΑΛΥΣΕΩΝ, ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΙΩΝ
ΛΕΞΙΛΟΓΙΩΝ Κ. Τ. Α.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΕΜΠΤΗ
μεταρρυθμισθεῖσα καὶ ἀπλοποιηθεῖσα

*Théocrite est un grand poète, dont une
seule idylle, même la moins belle, vaut
mieux que tout Callimaque et que tout
Apollonius* *Alex. Pierron*

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΑΙ: ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ & ΣΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΕΣΤΙΑΣ»

44 Ὀδὸς Σταδίου 44

1927

Πᾶν γνήσιον ἀντίτυπον φέρει τὴν σφραγίδα τοῦ
βιβλιοπωλείου τῆς «Ἑστίας».

ΤΩ,
ΣΥΝΑΡΩΓΩ,
ΤΩΝ ΕΜΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΠΟΝΩΝ

ΙΩΑΝΝΗΙ Δ. ΚΟΛΛΑΡΩΙ

ΑΝΑΤΙΘΕΤΑΙ

Πρὸς Σέ, πολύτιμε φίλε, τὸν ἀρωγὸν μὲν τῶν ἐμῶν πνευματικῶν μόχθων, τὸν προστάτην δὲ καὶ ἀντιλήπτορα κατὰ τὰς σπουδὰς αὐτοῦ τοῦ πολυφιλήτου μοι ἐφήβου, ὃν μ' ἐστέρησεν ὁ μεγαλύνας τὴν πατρίδα πόλεμος, παρ' οὗ τὴν ἐπιθανάτιον κλίνην ὡς δεύτερος πατὴρ συμπονῶν καὶ συνοδυνώμενος παρίστασο,

Προσφωνῶ

Τὴν μικρὰν τήνδε συμβολὴν εἰς τὴν παιδευτικὴν τοῦ ἔθνους ἐργασίαν, ἧς δὲν εἶσαι ὁ ἔσχατος συνεργάτης.

Δέξαι ταύτην καὶ ἔλπιζε, ὅτι, πρὶν παραδώσω τὸ καταπεπονημένον ὑπὸ τῆς συμφορᾶς γῆρας τῇ κοινῇ μητρὶ γῆ, θὰ προσενέγκω καὶ τι ἀδρότερον.

Ἐν Χανίοις τῇ 2 Αὐγούστου 1915.

Σ δ ε δ λ ω ε

EMMANOYHΛ ΓΕΝΕΡΑΛΙΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ Α' ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Διδάξας συμφώνως τῷ τελευταίῳ ἀναλυτικῷ προγράμματι κατὰ τὸ λήξαν ἤδη σχολικὸν ἔτος Θεόκριτον ἐν τῇ τελευταίᾳ τάξει τοῦ γυμνασίου κατενόησα τὴν δυσχέρειαν, ἣν δοκιμάζουσιν οἱ μαθηταὶ λαμβάνοντες εἰς τὰς χεῖρας πρώτην φορὰν καθαρῶς δωρικὸν κείμενον. Ἔχουσι μὲν ποιὰν τινα γνῶσιν τύπων, διαφόρων τῶν ἀττικῶν καὶ ἰωνικῶν, ἐκ λυρικῶν τεμαχίων, ἐὰν τυχὸν ἐδιδάχθησαν ἐν τῇ προτελευταίᾳ τάξει, καὶ ἐκ τῶν χορικῶν τοῦ δράματος, ἀλλὰ βεβαίως τὰ χορικὰ εἶναι ἀνεπαρκῆ κατὰ ποσὸν καὶ ποιὸν ἅμα. Διότι τὰ χορικὰ εἶναι τεχνικὴ τις κατασκευὴ καὶ οὐχὶ ἀγνῆς δωρικῆς διαλέκτου ἀπαύγασμα. Ἐλλείπει δηλαδὴ τὸ φυσικὸν καὶ τὸ ἄπλαστον ἐν αὐτοῖς.

Διὰ ταῦτα καθ' ἡμᾶς ἡ κατανόησις τῶν εἰδυλλίων τῆς σικελικῆς Μούσης χρήζει ειδικωτέρας ἐργασίας πρὸς διευκόλυνσιν τῆς μελέτης αὐτῶν. Αὕτη δὲ πρέπει νὰ εἶναι ποικίλη.

Εἰς τὰς σκέψεις ταύτας ὀφείλεται τὸ μικρὸν καὶ ἄνευ πολλῶν ἀξιώσεων πόνημα ἡμῶν τοῦτο. Ἐν τῇ κατ' αὐτὸ ἐργασία εἶχον ὑπ' ὄψει τὴν πραγματικὴν ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν συγκρότησιν ἐν τῇ γλώσῃ τῶν σημερινῶν μαθητῶν καὶ εἰσάγω ἐπομένως εἰς αὐτὴν πᾶν ὅ,τι θὰ καθίστα εὐχερῆ τὴν κατανόησιν εἰς ἑλλιπῶς κατηρητισμένον. Ὁ λαμβάνων δὲ ταῦτα πρὸ ὀφθαλμῶν δὲν θὰ θεωρήσῃ τι πλεονάζον ἢ παντάλασι περιττὸν ἐν τῇ ἐκδόσει, δι' ἧς ἐπεζήτησα καὶ τὸν μαθητὴν νὰ καταστήσω ἱκανὸν νὰ ἐννοήσῃ πλήρως πᾶν εἰδυλλιον μετὰ τὴν μελέτην παντὸς ἐν αὐτῇ σχετικοῦ καὶ τὸν διδάσκοντα νὰ ἀπαλλάττω πως προσφυγῆς εἰς διεξοδικὰς μελέτας.

Καὶ τὸ μὲν κείμενον παρέλαβον, καθόλου εἰπεῖν, ἐκ τοῦ κατ' ἐξοχὴν θεοκριτείου Ahrens, σημειοῦμαι δὲ κάτωθι τὰς διαφόρους γραφάς. Μετὰ τὸ κείμενον δὲ ἐν ἰδίῳ τμήματι τοῦ ἐγχειριδίου παρατίθημι ἐκ νέου τὸ κείμενον κατὰ τὸ ἐξῆς τῶν λέξεων, τὴν φυσικὴν ἄλλως λεγομένην σειράν. Οὐχὶ δ' ἐν τῇ ἀπέναντι ἐκασταχοῦ σε-

λίδι, οὐδὲ μετὰ μεταφράσεως, ὡς γίνεται ἐν ταῖς ὑπὸ Γαλατῶν ἐκδόσεσι τῶν συγγραφέων, διὰ νὰ μὴ διασπᾶται ἡ τοῦ μαθητοῦ προσοχὴ κατὰ τὴν πρὸς ἐρμηνεῖαν ἀνάγνωσιν τοῦ κειμένου. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ τὰ σχόλια ἰδιαιτέρως τοποθετοῦνται. Ταῦτα δὲ παρατίθημι ἄφθονα κατὰ τὸ δυνατόν καὶ ποικιλωτάτου περιεχομένου, ἐρμηνευτικά, ἱστορικά, μυθολογικά. Ἐν τούτοις δ' ἐξηγοῦμαι καὶ τὰ γραμματικὰ φαινόμενα τῆς δωρικῆς διαλέκτου ἢ σχετικῶς πρὸς τὰς ἄλλας διαλέκτους καὶ τὴν νέαν ἑλληνικὴν ἢ καὶ ἀπολύτως, καὶ τοῦτο διὰ νὰ μὴ γίνῃ παρὰ τὸ λεξιλόγιον καὶ ἴδιον τμήμα δωρισμῶν.

Ἄλλ' ἐκτὸς τούτων προτάσσω μὲν διεξοδικὴν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτιον εἰσαγωγὴν περὶ τῆς βουκολικῆς ποιήσεως καὶ τοῦ Θεοκρίτου, ἅμα δὲ τῶν ποιημάτων τούτου καὶ τῶν ἄλλων βουκολικῶν Βίωνος καὶ Μόσχου, ἐπιτάσσω δὲ λεξιλόγιον λέξεων καὶ κυρίων ὀνομάτων. Δὲν παραλείπω δὲ τὴν ἀπληκτιβωμένην ἀνάλυσιν τῶν τεσσάρων εἰδυλλίων ἰδιαιτέρως καὶ πρὸ τοῦ κειμένου, καὶ συντομοτέραν τοιαύτην, ἐν εἶδει περιληπτικῶν ἐπιγραφῶν, πρὸ τῶν σχολίων διαιρουμένων εἰς μικρότερα τμήματα, καὶ οἰονεὶ μεθοδικὰς ἐνότητας, οὐχὶ ὁμως ὑπὸ τὴν αὐστηρὰν διδακτικὴν τοῦ ὄρου σημασίαν.

Διὰ τὴν πολυμερῆ ταύτην ἐξέτασιν, εἰς ἣν προστίθεται ὅ,τι πλειστάκις γίνεται ἐρμηνεῖα ἐν τῇ ζώσῃ γλώσῃ τοῦ λαοῦ, ἐθεώρησα ἐπιβλαβῆ τὴν μετάφρασιν, φρονῶ δὲ ὅτι οὐδ' οἱ μαθηταὶ μετὰ μελέτην τοιούτων σχολίων θὰ καταφεύγωσιν εἰς διαστρεφούσας τὸν νοῦν τοῦ κειμένου μεταφράσεις, διαστρεβλούσας δὲ καὶ τὸ ἦθος τοῦ μαθητοῦ, ἐθιζομένου εἰς τὸ ἀπατᾶν τοὺς διδάσκοντας.

Τοιαύτη περίπου εἶναι ἡ ἐργασία ἡμῶν, μικρὰ καὶ ἄνευ πολλῶν, ὡς ἐρρήθη, ἀξιώσεων, ἀφοῦ ἄλλως τε ἐγένετο ἐν ἐπαρχιακῇ πόλει, στερουμένη βιβλιοθηκῶν καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ μόνῃς τῆς ἐμῆς πτωχῆς καὶ πενιχοῦς, ὡς εἰκός. Προσφέρων δὲ ταύτην τῇ τε φιλοτίμῳ μαθητιῶσῃ νεότητι, τοῖς φίλοις συναδέλφοις καὶ παντὶ βουλομένῳ

νά ἐντροφήσῃ εἰς τὴν ἀφέλειαν καὶ τὴν ἀπλότητα τοῦ ἐκ τοῦ φυσικοῦ ζωγράφου Θεοκρίτου, ἀπεκδέχομαι τὴν ἐπεικῆ πάντων κρίσιν, ἐφ' οἷς πιθανῶς ἐσφάλην. Δηλῶ δὲ ὅτι ἐν τῇ ἐργασίᾳ μου ταύτῃ ὠφελήθην ἐκ τῶν ἀρχαίων σχολίων τῆς ἐκδόσεως Δούκα καὶ πάσης ἄλλης ὑπὸ Ἑλλήνων γενομένης καὶ γνωστῆς μοι ἐπὶ τῆς βουκολικῆς ποιήσεως ἐργασίας καὶ τῆς τοῦ Γαλάτου Renier, καθ' ἣν καὶ γίνονται αἱ παραπομπαί. Ὡς πρὸς δὲ τὴν εἰσαγωγὴν καὶ τὰς ἀναλύσεις παρὰ τὰνωτέρω ἔλαβον ὑπ' ὄψιν, ἐκτὸς τῶν κυκλοφορουμένων ἐπιτόμων γραμματολογιῶν, καὶ τὰς διεξοδικὰς Μυλλέρου—Κυπριαίου, Μιστριώτου, Christ—Πολίτου, Δοναλσῶνος—Βαλέττα καὶ Alexis Pierron.

Ἐν Χανίοις τῇ 1 Αὐγούστου 1915.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΕΝΕΡΑΛΙΣ
 γυμνασιάρχης

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ Β' ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Συμμορφούμενος πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Σ. ἐκπαιδευτικοῦ συμβουλίου, ἐγκρίναντος τὴν Α' ἐκδοσιν τοῦ Θεοκρίτου, προβαίνω εἰς τὴν παροῦσαν δευτέραν, διορθώσας μὲν τὰ ὑποδειχθέντα ὡς ἡμαρτημένα, ἀφαιρέσας δὲ τὸ τμήμα τῆς φυσικῆς σειρᾶς τῶν λέξεων, προσθέσας δὲ ἴδιον συντομώτατον τμήμα τῶν δωρισμῶν τοῦ Θεοκρίτου καὶ τροποποιήσας ἐπὶ τὸ συντομώτερον οὕτως, ὥστε νὰ καταστῇ ἡ ἐκδοσις χρησιμωτέρα τῇ μαθητιώσῃ νεότητι.

Ἐν Χανίοις τῇ 24 Μαΐου 1918.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΕΝΕΡΑΛΙΣ
 γυμνασιάρχης

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ Ε' ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Συμφώνως τῇ γνώμῃ τῆς Σ. ἐπιτροπείας τῆς νέας ἐγκρίσεως, ἀφαιρεῖται τὸ λεξιλόγιον, «διότι ὅσαι λέξεις ἐξηγοῦνται ἐν αὐτῷ ἠρμηνεύθησαν ἤδη καὶ διεσαφήθησαν ἐν τοῖς σχολίοις».

Ἐν δὲ τοῖς σχολίοις δὲν γίνεται καμμία μεταβολή, διότι, κατὰ τὴν γνώμην ὡσαύτως τῆς Σ. ἐπιτροπείας, «μετὰ προσοχῆς συντεταγμένα παρέχουν εἰς τὸν μαθητὴν πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖται πρὸς ἐρμηνείαν καὶ κατανόησιν τοῦ κειμένου».

Καὶ ἡ σύγχρονος δὲ προσφορὰ τῶν γλωσσικῶν καὶ πραγματικῶν σχολίων ἐγκρίνεται, διότι διευκολύνει τὸν μαθητὴν καὶ οἰκονομεῖ καὶ χρόνον κατὰ τὴν διδασκαλίαν. «Δὲν ὑπάρχει (δὲ) σπουδαῖος λόγος νὰ χωρίζονται τὰ ψυχολογικῶς συνηνωμένα».

Ἐν Χανίοις τῇ 25 Μαΐου 1927

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΕΝΕΡΑΛΙΣ
γυμνασιάρχης.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΒΟΥΚΟΛΙΚΗΣ

Ἡ βουκολικὴ καλουμένη τῶν Ἑλλήνων ποίησις τὰ πρῶτα αὐτῆς σπέρματα ἔχει ἐν τῷ βίῳ τῶν γεωργῶν καὶ ποιμένων κατὰ παναρχαίους χρόνους ἐν ταῖς δωρικαῖς χώραις. Ὡς δὲ τὸ ὄνομα ἐμφαίνει, ἡ ποίησις αὕτη ἀναφέρεται εἰς τοὺς ποιμένας ἀντιπροσωπευομένους ὑπὸ τοῦ βουκόλου μάλιστα.

Τὰ ἄσματα ταῦτα ἠνύνησαν πρὸ πάντων τὰ δασώδη χωρία καὶ αἱ εὐκρηνοὶ νομαί, ἐν οἷς ἀντηχεῖ ἡ σὺριγξ τοῦ ποιμένου, αἱ δὲ ἐνδιαιωόμεναι ἐν αὐτοῖς Νύμφαι ζωοποιοῦσι τὴν φύσιν. Τῆς Σικελίας δὲ ἰδίᾳ αἱ μεγαλοπρεπεῖς τῆς φύσεως καλλοναὶ καὶ οἱ εὐτρόπελοι κάτοικοι ἦσαν ἐπιτηδειότατοι πρὸς ἀνάπτυξιν καὶ προαγωγὴν τῆς βουκολικῆς Μούσης. Καὶ ἐκαλοῦντο μὲν τὰ ἄσματα ταῦτα **βουκολιασμοὶ** (ἄσεις βουκολικῶν ᾠδῶν) ἀνεφάνησαν δὲ ἰδίως ἐν τοῖς διαγωνισμοῖς τῶν ποιμένων, τοῖς γνωστοῖς ὑπὸ τὸ ὄνομα **ἀμοιβαῖαι ᾠδαί**. Μνημονεύονται δὲ ὑπὸ τοῦ Σικελιώτου ποιητοῦ Ἐπιχάρμου, ὁ ἐπίσης δὲ Σικελιώτης ποιητῆς Στησίχορος ἐμελοποίησε ταῦτα καὶ ὕμνησε τὸν κατ' ἐξοχὴν ἦρωα τοῦ βουκολικοῦ μέλους Δάφνιν. Διὰ τοῦτο καὶ ἐθεωρήθη ὑπὸ τινῶν ὁ Στησίχορος εὐρετῆς τῆς βουκολικῆς ποιήσεως, ἐνῶ ἄλλοι ἀποδίδουσι τὴν εὐρεσίαν ταύτης εἰς τὸν βουκόλον Δάφνιν καὶ ἄλλοι εἰς τὸν ὡσαύτως Σικελιώτην βουκόλον Δίομον.

Ὅπως δὴποτε ὅμως ἡ ποίησις αὕτη ἐγεννήθη ἐν ταῖς δωρικαῖς καθόλου χώραις, ἀλλ' εἰς ἴδιον σύστημα ἐμορφώθη ἐν Σικελίᾳ, ἀνεπτύχθη δὲ καὶ ἤχμασεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Καίτοι δὲ ἡ ἀλεξανδρεωτικὴ ἐποχὴ στερεῖται πρωτοτυπίας, ἐν τούτοις τὸ βουκολικὸν ποίημα εἶναι πρωτότυπον καὶ φυσικώτατον τὴν ἐμπνευσιν δημιουργήμα τῶν χρόνων ἐκείνων.

Ἡ βουκολικὴ ποίησις ἔχει τὴν μορφήν διηγήσεως ἅμα καὶ

δράματος, διὸ καὶ οἱ ἀρχαῖοι συγκατέλεγον αὐτὴν εἰς τὴν *σύν-
μεικτον ποίησιν*. Διότι μετέχει ὄντως τῶν τριῶν τῆς ποιήσεως
γενῶν, ἦτοι ἔπους, μέλους, δράματος. Καὶ τοῦ μὲν ἔπους ἔχει τὸ
δακτυλικὸν ἑξάμετρον μετὰ κανονικῆς τομῆς ἐν τῷ τετάρτῳ
ποδί τῆς βουκολικῆς λεγομένης, ἢ διαιρέσεως. Τοῦ δὲ μέλους
ἔχει τὰς στροφὰς διὰ τοῦ ἐπφοῦ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σίχου, ἢ
διὰ τῆς ἐννοίας, συνδεομένης καὶ ἀποτελοῦσας μείζονα συμπλέ-
γματα, ἐμφανίζοντα τὴν τεχνικὴν τῆς λυρικῆς ποιήσεως μορφήν.
Τοῦ δὲ δράματος ἔχει τὸν διάλογον προελθόντα ἐκ τῶν ἀμοι-
βαίων ῥηθῶν τῶν ποιμένων. Παρὰ ταῦτα ὅμως, ὡς ἔχει δια-
πλασθῆ τὸ βουκολικὸν ποίημα, ἀνήκει εἰς τὸ *ἔπος* (ποιμενικὸν
ἔπος). Αἱ δὲ ὑποθέσεις τοῦ εἴδους τούτου τοῦ ἔπους ἐλαμβά-
νοντο ἐκ τῶν δωρικῶν ἐθῶν τῆς Σικελίας, ἐκ τῶν συνδένδρων
ὄρέων καὶ ἐκ τῶν χλωρῶν αὐτῆς λειμώνων, καθόλου δ' ἐκ τῆς
πλήρους ζωῆς φύσεως τῆς δωρικῆς φυλῆς.

Τὰ ποιμενικὰ ταῦτα ποιήματα ὀνομάζονται συνήθως *εἰδύλ-
λια*,¹ ἀλλ' ὀρθότερον ὀνόμαζον αὐτὰ οἱ παλαιοὶ *βουκολικὰ εἰ-
δύλλια*. Διότι ἡ λέξις *εἰδύλλιον*, ὑποκοριστικὸν τοῦ εἴδους, σημαί-
νει *μικρὸν εἰκόνα* τοῦ κοινοῦ βίου, ἦτοι μικρὸν καθόλου ποίημα
εἰς ῥῆθην προωρισμένην ἢ οἰουδήποτε εἶδους. Εἶδη δηλ. εἶναι
τὰ ποιήματα τοῦ Πινδάρου, διότι ὑπεράνω ἐκάστου τούτων
ἦτο ἐπιγεγραμμένον τὸ εἶδος τῆς ἁρμονίας, καθ' ἣν ὄφειλε νὰ
ψαλῆ. *Εἰδύλλιον* δ' εἶναι ἡ χαρακτηριστικὴ τοῦ ποιμενικοῦ εἴ-
δους τῶν ποιημάτων λέξις, βουκολικὸν ἄρα εἰδύλλιον εἶναι ἡ
ὀρθότερα προσωνυμία. Εἶναι δὲ ταῦτα τελειοποίησις τῶν *μίμων*
τοῦ Σόφρονος, ἦτοι μικρὰ δράματα μὲ χαρακτηρισ ἰλαροὺς ἢ
μελαγχολικοὺς.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ

Ὁ προαγαθὸν τὴν βουκολικὴν ποίησιν, ὁ κατ' ἐξοχὴν βου-
κολικὸς ποιητής, εἶναι ὁ Θεόκριτος. Πιθανολογεῖται, ὅτι ἐγεν-
νήθη περὶ τὰ τέλη τοῦ τετάρτου π. Χ. αἰῶνος, καὶ δὴ τῷ 315,

¹ Εἰδύλλιον λέγεται τὸ μικρὸν ποίημα, ὅτι εἶδος ἐστίν, ὁποῖόν ἐστι
λόγος. Ὑποκοριστικῶς δὲ εἴρηται. Ὅθεν *εἶδη* λέγεται τὰ Πινδάρου,
εἰδύλλια δὲ τὰ Θεοκρίτου (*σχολιαστής*).

ἐν Συρακούσαις ἐξ οἰκογενείας καταγομένης ἐκ τῆς νήσου Κῶ. Τὰ ποιήματα αὐτοῦ, ἢ διάλεκτος, ἦν μεταχειρίζεται, καὶ ἡ οἰκειότης αὐτοῦ πρὸς τὸν Σώφρονα οὐδεμίαν ἀφήνουσιν ἀμφιβολίαν ὅτι εἶναι Συρακόσιος.

Κατὰ τὴν νεότητα αὐτοῦ κατόκησεν ἐπὶ τινα χρόνον ἐν Κῶ, ἐγένετο δὲ μαθητὴς τοῦ Κῶου ἐλεγειακοῦ ποιητοῦ Φιλητᾶ καὶ τοῦ Σαμίου Ἀσκληπιάδου, ἐπίσης τρυφεροῦ ἐρωτικοῦ ποιητοῦ. Μεταβὰς δὲ εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἔμεινεν ἐκεῖ μέχρι τοῦ 275 π. Χ. Ἐνταῦθα συνεδέθη διὰ στενῆς φιλίας πρὸς τὸν ἐκ Σόλων τῆς Κιλικίας ποιητὴν τῶν Φαινομένων Ἄρατον, πρὸς τὸν ἐκ Μιλήτου ἰατρὸν Νικίαν καὶ πρὸς τὸν ἐκ Κῶ ἰατρὸν, τὸν ἰδρυτὴν τῆς ἐμπειρικῆς σχολῆς, Φιλῖνον. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐγνώρισε καὶ τοὺς ποιητὰς Ἀπολλώνιον τὸν Ρόδιον καὶ Καλλίμαχον τὸν Κυρηναῖον, πρὸς οὓς ὁμοῦς δὲν ὑπῆρξε φίλος, διότι ἐφθόνουν αὐτόν. Ἴσως μάλιστα ἀφορμὴ τῆς ἀπομακρύνσεως αὐτοῦ ἐξ Ἀλεξανδρείας ὑπῆρξεν ἡ ζηλοτυπία τούτων, καθιστώσα αὐτῷ δυσάρεστον τὴν ἐκεῖ διαμονήν, ἐνῶ σφόδρα ἐτίμα αὐτὸν Πτολεμαῖος ὁ φιλάδελφος διὰ τὴν πολυμαθειαν καὶ τοὺς χαρίεντας τρόπους.

Ἐπανελθὼν δὲ εἰς Σικελίαν τῷ 265 π. Χ. διέμενε σχεδὸν διαρκῶς ἐν Συρακούσαις, ἐπ' ὀλίγον μόνον χρόνον περιηγηθεὶς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀσίαν πρὸς ἐπίσκεψιν φίλων. Διετέλεσε δὲ εἰς φιλικὰς σχέσεις πρὸς Ἴέρωνα τὸν Β', ὃν ἐγκωμιάζει ἐν τῷ ΙϚ' εἰδυλλίῳ.

Φαίνεται δὲ ὅτι ἐχώρησεν εἰς βαθὺν γῆρας, ἔσχε δὲ τὸ ἀτύχημα νὰ ἐπίδη τὴν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἄλωσιν (τῷ 212 π. Χ.) τῆς πατρίδος αὐτοῦ. Ἡ ἀκμὴ τοῦ ποιητοῦ συμπύπτει μετὰ τὸν 280 καὶ 260 π. Χ. Τὸ δὲ πλεῖστον τῶν ποιημάτων αὐτοῦ ἐγράφη ἐν Σικελίᾳ καὶ κάτω Ἰταλίᾳ.

Τὰ ποιήματα τοῦ Θεοκρίτου.

Ὁ Θεόκριτος ἐποίησε παντὸς εἶδους ποιήματα. Ἡ δόξα ὁμοῦς αὐτοῦ εἶναι τὰ βουκολικὰ εἰδυλλία. Τὰ ποιήματα ταῦτα εἶναι μικρὰ χαριέστατα εἰκόνες ἐπιχαρίτως ἐκ τοῦ φυσικοῦ ἀντιγεγραμμένα καὶ ζωογονούμενα διὰ τοῦ διαλόγου κατὰ τὸ

παράδειγμα τοῦ μιμογράφου Σώφρονος. Αἱ δὲ ὑποθέσεις τούτων εἶναι εἰλημμένα ἐκ τοῦ φυσικοῦ βίου τῶν ἀγροτῶν καὶ ποιμένων, ἐκ τῆς μυθολογίας καὶ ἐκ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου. Ποιμένες, αἰπόλοι, βουκόλοι, ἀλιεῖς, ἀγρόται, γεωργοί, μουσικοί, ψάλλται εἶναι οἱ ἥρωες αὐτοῦ. Πάντων δὲ τὴν ἀγροικὸν ἀπλότητα ἀριστα ἐμιμήθη.

Οἱ ποιμένες τοῦ Θεοκρίτου εἶναι ἀφελεῖς καὶ λεπτότητος ἐπιχάριτος, οὐδέποτε δὲ ἀστυεῖοι τοὺς τρόπους. Ἐμπαθεῖς, βίαιοι, ὕβριστικοὶ μάλιστα, εἶναι ἀληθῆ τῆς μοναξίας τέκνα, ἥκιστα εὐπρεπῆ κοινωνικῶς. Ἐν μιᾷ λέξει εἶναι ζωντανά. Εἶναι πρᾶγματι αἰπόλοι, βοσκοί, βουκόλοι μόνον πρὸς ἑαυτοὺς ὁμοιάζοντες. Ἡ γλῶσσα, ἦν λαλοῦσιν, εἶναι μὲν ἀπλουσιότη, ἀλλ' ἔντονος, πλήρης θερμότητος καὶ δυνάμεως. Καίτοι δὲ δὲν ζητοῦσι τὰς εἰκόνας καὶ τὰς ἐκφράσεις μακρὰν ἑαυτῶν, δὲν εἶναι τῆς ποιήσεως ἀνάξιοι. Ἰδίᾳ ὅταν ὑβρίζωσιν, ὅταν βωμολοχῶσιν, ὅταν λέγωσι τοιαῦτα πράγματα, ἅτινα μόνον ἀγροικὸς θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκστομίση χωρὶς νὰ ἐρυθριᾷ. Εἶναι μὲν ποιητικῶς, οὕτως εἰπεῖν, ἀγροικοὶ, ἀλλ' οὐδαμῶς ἀναιδεῖς. Ἡδύνατο μὲν νὰ ἔλλείπωσι τινα πλεόν ἢ ζωηρὰ ἀπλῶς. Ἀλλ' ὁ Θεόκριτος δὲν ἀδικεῖ, εἶναι πιστὸς ζωγράφος. Θαυμάζονται διὰ τοῦτο αἱ εἰκόνες τοῦ ἀγροτικοῦ βίου, καὶ δὴ ἐκεῖναι, ἐν αἷς ἐκφράζονται αἱ φλογεραὶ ὁρμαὶ τοῦ ἔρωτος, διότι ἐν ταύταις ἀποτυπῶνται ἀνοθεύτως ἡ φύσις μὲ τὰς ὠραιότητας, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀσχημίας αὐτῆς. Ὁ λαμπρὸς καὶ φλογοβόλος ἥλιος, ἡ ἀργυρᾶ σελήνη, αἱ πρασινίζουσαι πεδιάδες, οἱ διαυγεῖς καὶ ἀργυροδίνας ρύακες, ἡ ἀρωματώδης γλῶη, οἱ λόφοι, τὰ ὄρη, τὰ ποίμνια, σκιρτῶντες καὶ κερατίζοντες τράγοι, αἶγες, πρόβατα, ἄρνες, ταῦροι, δαμάλεις ζωντανά, φυσικά, δρωῶντα, ἀπολαύοντα τῆς φυσικῆς ζωῆς. Ἄπασαι αἱ ἀγροτικαὶ ἀρεταὶ καὶ αἱ κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἀγροικοῦ ἀπολαύσεις τῶν φυσικῶν ἡδονῶν ἀλλὰ καὶ τὰ συμπαρομαρτοῦντα ἀνθρώπινα πάθη. Ἰδοὺ τὰ βουκολικὰ ποιήματα τοῦ Θεοκρίτου.

Ἐν τούτοις καὶ τὰ μὴ βουκολικὰ εἰδύλλια εἶναι ἀληθῆ ἀριστουργήματα, ὡς ἐν παραδείγματι αἱ *ἀδωνιάζουσαι* (Iε') καὶ ὁ ἔρωτικὸς θρῆνος τοῦ Πολυφήμου (Iα' *Κύνκλωψ*). Ὁ Θεόκριτος δηλ. καὶ τὴν μυθολογίαν καθιστᾷ ζωηράν, ὡς καὶ τὴν πραγμα-

τικὴν ζωὴν. Δὲν εἶναι δι' αὐτὸν τὰ μυθολογικὰ θέματα ἀπλοῦν ὑλικὸν πρὸς στιχουργίαν. Οὐδ' ἤρκεϊτο νὰ κοσκινίξῃ τοὺς μύθους καὶ νὰ συνδυάξῃ τὰ ἐπίθετα. Τὰ φανταστικὰ πρόσωπα ἐμφανίζονται ὡς ἀληθῆ ὄντα, ἔχοντα σκέψεις καὶ αἰσθήματα, αἶνα ἐκπηδῶσι ζωηρότατα ἐκ τῶν σπλάγγων τοῦ ποιητοῦ.

Τὰ δ' ἐν εἶδει ἐπιστολῶν γεγραμμένα εἰδυλῖα, δι' ὧν ἀποτείνεται πρὸς πρόσωπα, δὲν εἶναι κατωτέρας ἀξίας. Τὸ ἐγκώμιον τοῦ Πτολεμαίου (εἰδυλλ. Ιζ') ἔχει φυσικότητα καὶ χάριν οὐ τὴν τυχοῦσαν. Τὸ ἐγκώμιον τοῦ Ἰέρωνος (εἰδ. Ιζ') εἶναι τι ὑπέροχον. Αἱ ἐν αὐτῷ εὐχαὶ τοῦ ποιητοῦ ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τῆς πατρίδος ἐξέρχονται ἐκ τῆς καρδίας ἀφωσιωμένου πολίτου. Ἡ δὲ ἠλακάτη (εἰδ. Κη'), ἥτοι ἡ ἀποστολὴ ἑλεφαντίτης ἠλακάτης πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ φίλου του Νικίου Θεουγενίδα, εἶναι γεγραμμένη διὰ στίχων ἀμιμήτου λεπτότητος καὶ χάριτος.

Τὰ δι' ἐπιγράμματα τοῦ Θεοκρίτου εἶναι ἀξιωμακόμενα διὰ τὴν ἀκριβείαν τοῦ ὕφους καὶ τὴν κομψὴν ἀπλότητα, ἣτις εἶναι κοινὸς χαρακτὴρ τῶν ἔργων τοῦ ποιητοῦ. Ἦσαν δὲ προσωρισμένα ὡς ἐπιγραφαὶ ἀνδριάντων, ἀναθημάτων, τάφων.

Ἡ γλῶσσα τῶν ποιημάτων τοῦ Θεοκρίτου, καθόλου εἰπεῖν, εἶναι ἡ ἀνεμιμένη (νεωτέρα) δωρική διάλεκτος, ὡς εἶχε διαμορφωθῆ ἐν Σικελίᾳ, ποικίλλει ὅμως ἀναλόγως τῆς ὑποθέσεως καὶ ἔχει πολλοὺς τύπους τῶν ἄλλων διαλέκτων καὶ μάλιστα τῆς αἰολικῆς.

Ἐκ τῶν σφριζομένων 30 εἰδυλῖων τοῦ Θεοκρίτου νοθεύονται τινα. Πάντως δ' ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὅπου ταῦτα ἐσχολιάσθησαν καὶ ἐταξινομήθησαν, θὰ ἀνεμείχθησαν καὶ ξένα μέλη.

Τὰ βουκολικά, τοῦ τε Θεοκρίτου καὶ τῶν Βίωνος καὶ Μόσχου, συνήγαγε πρῶτος Ἀρτεμίδωρος ὁ Ἀλεξανδρῖνος, γραμματικὸς, τὸν Α' π. Χ. αἰῶνα.

*Κρίσεις περὶ Θεοκρίτου.*¹

«Ὁ Θεόκριτος εἶναι θαυμάσιος εἰς τὸ εἶδος του», εἶπεν ὁ Κυϊντιλιανός. Καὶ εἶναι μὲν ἀόριστος ὁ ἔπαινος οὗτος, ἀλλ' εἶναι

¹. A. Pierron, Hist de la Lit. Grecque σελ. 491.

ὄρθος. Εἶναι ἀληθῶς θαυμάσιος ὁ Θεόκριτος εἰς τὸ ποιμενικὸν εἶδος, οὐχ ἦττον καὶ εἰς τὰ ἄλλα εἶδη, καὶ δὴ τὰ ἐλάχιστον ὁ μοιάζοντα πρὸς τὴν ποίησιν τῶν ἀγρῶν. Ἡ σάλπιγξ τοῦ Ὀμήρου δὲν ἤχει ψευδῶς ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ, ἢ δὲ λύρα τοῦ Ἀνακρέοντος ἀπέδιδε μελωδικὰς συμφωνίας ὑπὸ τὴν χειρὰ του. Ὁ τοσοῦτον ὑπὸ τῶν Μουσῶν πεφιλημένος ποιητὴς ἐλάχιστα κατέλιπεν ἡμῖν. Κατὰ τοῦτο δὲ μόνον εἶναι κατώτερος τῶν διδασκάλων ἐκείνων, ὧν τὰ ἔργα ὀνομάζονται Ἰλιάς, Ἀγαμέμνων, Ἀντιγόνη, Ἰφιγένεια. Ἀνήκει ὁμως εἰς τὴν οἰκογένειαν αὐτῶν καὶ συμβαδίζει μετὰ τοῦ Ἡσιόδου, τοῦ Τυρταίου, τοῦ Θεόγνιδος καὶ αὐξάνει τὴν χορείαν τῶν μεγαλοφυῶν ποιητῶν, οὓς ἐγέννησεν ἡ ἀρχαία Ἑλλάς.

ΒΙΩΝ ΚΑΙ ΜΟΣΧΟΣ

Ὁ Βίων καὶ ὁ Μόσχος, ὧν τὰ ὀνόματα συνάπτονται πρὸς τὸ τοῦ Θεοκρίτου καὶ ὧν τὰ σφζόμενα ποιήματα συνεκδίδονται συνήθως τοῖς τοῦ Θεοκρίτου, δὲν εἶναι μὲν ἐστερημένοι ταλάντου, ἀλλὰ στεροῦνται ἀπλότητος καὶ φυσικότητος.

Καὶ ὁ μὲν Βίων κατήγετο ἐκ Σμύρνης, ζῶν περὶ τὰ μέσα τοῦ Β' αἰῶνος π. Χ. ὁ δὲ Μόσχος ἦτο Συρακόσιος, φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Βίωνος, ἀκμάσας περὶ τὸ 150 π. Χ.

Ἐπῆρξαν δὲ ἀδέξιοι μιμηταὶ τοῦ Θεοκρίτου. Παρὰ τούτους δὲ οἱ ἐπιγραμματογράφοι, ὁ Βεργίλιος, ὁ Ὀράτιος καὶ ἄλλοι Λατῖνοι ποιηταί, ἐμιμοῦντο, ἂν δὲν ἀντέγραφον, τὸν Θεόκριτον. Καὶ ἡ μεσαιωνικὴ δὲ ποιμενικὴ ποίησις καὶ ἡ μεταγενεστέραι ἀπὸ τοῦ Θεοκρίτου ἤντησε καὶ ἀντλεῖ πάντοτε.

ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΤΩΝ ΕΙΔΥΛΛΙΩΝ ΤΟΥ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

Α'

(*Θύρσις ἢ ῥόδη*).

Ἡ κυρία ὑπόθεσις τοῦ εἰδυλλίου τούτου εἶναι ὁ θάνατος τοῦ Δάφνιδος. Καὶ ἐπιγράφεται μὲν *Θύρσις*, ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ διαλεγομένου πρὸς τὸν αἰπόλον προσώπου, ἢ *ῥόδη*, ὡς ἄσμα ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς παθήμασι καὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Δάφνιδος, τὰ δ' ἐν αὐτῷ γεγονότα ὑπόκεινται ἐν τῇ Σικελίᾳ.

Τὸ εἰδυλλιον θεωρεῖται ἐκ τῶν χαριεστάτων καὶ τεχνικωτάτων τοῦ Θεοκρίτου, «*δι' ὃ καὶ προτέτακται*» κατὰ Διόδωρον (4,84). Ἴσως δὲ καὶ διότι ὁ μῦθος περὶ τοῦ Δάφνιδος, τοῦ εὐρετοῦ τῆς βουκολικῆς ποιήσεως, ἐπεχωρίαζε πλείστον ἐν Σικελίᾳ. Αἱ περὶ αὐτοῦ δὲ παραδόσεις δὲν συμφωνοῦσιν ἀλλήλαις ἢ μόνον ὡς πρὸς τὴν εὔρεσιν τῆς βουκολικῆς ποιήσεως. Τὴν δὲ παράδοσιν, ἣν ἀκολουθεῖ ὁ Θεόκριτος, ἐκθέτομεν ἐφεξῆς.

Ὁ Δάφνις, υἱὸς τοῦ Ἐρμού καὶ τινος Νύμφης, ἐγεννήθη παρὰ τὰ Ἡραῖα ὄρη τῆς Σικελίας ἐν θελκτικωτάτῃ τῆς νήσου διαμερίσματι. Ἀνατραφεὶς δὲ ὑπὸ τῶν συντρόφων τῆς μητρὸς αὐτοῦ καὶ διδασθεὶς ὑπὸ τοῦ Πανὸς τὸ παίζειν τὸν αὐλὸν καὶ ποιεῖν στοίχους, ἠσπάσθη τὸν ποιμενικὸν βίον. Νυμφευθεὶς νεώτατος, ὑπὸ σφοδροῦ δὲ πρὸς τὴν σύζυγον Ναΐδα κυριευθεὶς ἐρωτικοῦ πάθους (εἰδύλ. Η' 92), ὤμοσεν ὅτι οὐδεμίαν ἄλλην ἐκτὸς αὐτῆς θὰ ἀγαπήσῃ. Ἀλλὰ τοῦτο ἦτο προσβολὴ τῶν δικαιωμάτων τῆς Ἀφροδίτης, θεᾶς πείσμονος καὶ ἐχθρᾶς τῶν αἰωνίων καὶ ἀδιαρρήκτων δεσμῶν· ἐτιμώρησε λοιπὸν αὐτὸν ἐμπνεύσασα νέον ἔρωτα πρὸς νεάνίδα ὀνομαζομένην Ξενέαν (εἰδ. Ζ', 73). Ἄλλ' οὗτος ἀντέστη· καὶ φεύγων μὲν τὴν κόρην ταύτην, εἰς ἣν δὲν ἠθέλε νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ ἑαυτοῦ πάθος, φεύγων δὲ καὶ τὴν Ναΐδα ἐκ φόβου μὴ ἀποκαλυφθῇ ὅτι δὲν ἀγαπᾷ πλέον αὐτήν, ἀποφασίζει νὰ ἀποθάνῃ μᾶλλον ἢ νὰ παραβιάσῃ τὸν ὄρκον του.

Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ μύθου τούτου οἱ ποιμένες τῆς Σικελίας ἐτίμησαν τὸν Δάφνιν καὶ κατέστησαν θέμα τῶν ἁσμάτων αὐτῶν. Ὡς ἐξῆς δὲ πραγματεύεται τὸν μῦθον ὁ Θεόκριτος ἐν τῷδε τῷ εἰδυλλίῳ·

ἌΟ ποιμὴν Ἐύρσις καὶ αἰπόλος τις (οὗ τὸ ὄνομα δὲν μνημονεύεται) συναντῶνται ἐν τῇ νομῇ τῶν ποιμνίων αὐτῶν. Ὁ Θύρσις παρακαλεῖ τὸν αἰπόλον νὰ παίξῃ τὸν αὐλόν. Ἄλλ' ὁ αἰπόλος ἀρνεῖται, ἐκ φόβου μήπως οἱ δῆεις ἦχοι τῆς σύριγγος ταράξωσι τὴν ἡσυχίαν τοῦ Πανός, ἀναπαυομένου κατὰ τὴν μεσημβρίαν, παρακαλεῖ δὲ τὸν Θύρσιν νὰ ψάλῃ τὰ παθήματα τοῦ Δάφνιδος, ὑπισχνούμενος νὰ ἀμείψῃ τὴν καλωσύνην αὐτοῦ δίδων αὐτῷ αἶγα διδυμότοκον νὰ ἀμέλῃ τρεῖς καὶ ἄγγελιον ξύλινον τορευτόν, οὗτινος θαυμασίαν καὶ ἐκτενῆ κάμνει περιγραφὴν.

Ἀπὸ τοῦ 64 σίχου ἄρχεται τῆς ᾠδῆς ὁ Θύρσις. Ἐν πρώτοις περιγράφει τὴν κατάπληξιν τῆς ὑπαιθροῦ χώρας τῆς Σικελίας ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς νόσου τοῦ Δάφνιδος. Καὶ αὐτὰ τὰ ζῶα κατελήφθησαν ὑπὸ θλίψεως. Οἱ λέοντες καὶ αἱ ἄρκτοι χίνουσι δάκρυα ἐν μέσῳ τῶν δασῶν. Οἱ φίλοι τοῦ Δάφνιδος προσέρχονται μετὰ σπουδῆς πλησίον αὐτοῦ· ὁ Ἑρμῆς καὶ ὁ Πρίαπος ἔρχονται νὰ ζητήσωσι πληροφορίας περὶ τῆς νόσου αὐτοῦ καὶ νὰ ἐνθαρρύνωσιν αὐτόν. Ἐἶτα προσέρχεται ἡ Ἄφροδίτη διὰ νὰ χαρῆ μεθ' ἡδονῆς τὸν ἑαυτῆς θρίαμβον. Ὁ δὲ Δάφνις, ὅστις εἶχε μείνει κωφὸς εἰς τὴν φωνὴν τοῦ ἔρωτος, φαίνεται ἀφυπνιζόμενος ἐκ τῶν πικρῶν σκωμμάτων τῆς θεᾶς καὶ ἀπευθύνει αὐτῇ δεινοτάτας καὶ λίαν προσβλητικὰς ὕβρεις. Θρηνεῖ δὲ κατόπιν τὴν πρόωρον αὐτοῦ τελευτήν τοσοῦτω περιπαθῶς, ὥστε καὶ αὐτὴ ἡ ἐχθρὰ αὐτοῦ συγκινεῖται. Καὶ ἐπιθυμεῖ μὲν νὰ ἀνακαλέσῃ αὐτὸν εἰς τὴν ζωὴν, ἀλλ' εἶναι λίαν παράκαιρος ἢ ἐπιθυμία αὐτῆς. Αἱ Μοῖραι ἔχουσι κόψει τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τούτου. Περαιτοῖ δὲ ὁ Θύρσις τὴν ᾠδὴν αὐτοῦ δι' ἐπικλήσεως πρὸς τὰς Μούσας, ὁ δ' αἰπόλος δίδει τούτω τὴν ὑπεσχημένην ἀμοιβήν.

Β'

Αἰπόλος ἢ Ἀμαρυλλίς ἢ Κωμαστῆς.

Τὸ εἰδυλλίον ἐπιγράφεται Αἰπόλος ἀπὸ τοῦ ἐρωῶντος, οὗ τὸ

ὄνομα ἄγνωστον, Ἄμαρυλλίς δὲ ἀπὸ τῆς κόρης, ἧς ἐρᾶται, καὶ Κωμαστῆς ἀπὸ τοῦ πράγματος, διότι τὸ ἄσμα εἶναι κωμαστικόν (κῶμος, ἦτοι *πατινάδα* ἢ *παρακλαυσίδυρον*, ὡς ἐλέγετο).

Αἰπόλος τις, τὴν φροντίδα τοῦ ποιμνίου του ἀναθέσας εἰς νέον ὀνομαζόμενον Τίτυρον, πορεύεται πρὸς τὸ σπήλαιον, ἐν ᾧ κατοικεῖ ἡ Ἄμαρυλλίς, ἧς εἶναι ἐραστής. Παραπονεῖται ἐπὶ τῇ ἀναισθησίᾳ καὶ σκληρότητι ταύτης καὶ ζητεῖ νὰ ἀνακτήσῃται τὸν ἔρωτα αὐτῆς διὰ δώρων, παρακλήσεων καὶ ἀπειλῶν ὅτι θὰ αὐτοκτονηθῇ, ἀφοῦ καὶ ἡ μαντικὴ βοτάνη, τὸ τηλέφιλον, ἀπήλπισεν αὐτὸν ὡς καὶ ἡ κοσκινόμαντις. Εἶτα δ' ἐλπίζων ὅτι θὰ ἔλθῃ πρὸς ἀναζήτησιν αὐτοῦ, ἐπειδὴ ὁ δεξιὸς αὐτοῦ ὀφθαλμὸς συνεσπίασθη, κάθηται ὑπὸ τὴν σκιὰν δένδρου καὶ ψάλλει τοὺς ὑπὸ θεαινῶν ἀγαπηθέντας θνητούς. Ἄλλὰ μάτην. Οὐδὲν δύναται νὰ μαλάξῃ τὴν Ἄμαρυλλίδα. Ὁ αἰπόλος καταπαίνει τὸ ἄσμα, δηλῶν ὅτι θὰ γίνῃ ἐξ ἀπελισμοῦ ἐκουσία βορὰ τῶν λύκων.

ΣΗΜ. Τὰ πράγματα ὑπόκεινται περὶ τὸν Κρότωνα τῆς Ἰταλίας. Ἐκ τοῦ Δ' δὲ εἰδυλλίου εἰκάζεται, ὅτι ὁ ἀνώνυμος αἰπόλος εἶναι ὁ Βάττος, μνημονευόμενος ἐν αὐτῷ ὡς αἰπόλος καὶ ἐραστής τῆς Ἄμαρυλλίδος (στ. 38—43).

ΙΑ'

Κύκλωψ.

Τὸ εἰδυλλίον τοῦτο εἶναι ἐκ τῶν τελειοτάτων ποιημάτων, ἃ κατέλιπεν ἡμῖν ἡ ἑλληνικὴ ποίησις.

Ἡ ὑπόθεσις ἔχει ληφθῆναι ἐκ τοῦ μύθου τοῦ Πολυφήμου (Ὀδυσ. Ι), εἶναι δ' ἐρωτικὸς θρῆνος.

Φλεγόμενος ὑπὸ διαπύρου πρὸς τὴν Γαλάτειαν ἔρωτος ὁ Κύκλωψ κάθηται ἐπὶ ὑψηλοῦ βράχου καὶ προσπαθεῖ διὰ τῆς ᾠδῆς νὰ προαῖνῃ τὰς φλόγας τοῦ πάθους αὐτοῦ· μέμφεται αὐτὴν ἐπὶ τῇ ἀλαζονείᾳ, τῇ σκληρότητι καὶ τῇ ἀγνωμοσύνῃ, δι' ὧν ἀνταμείβει τὰς φροντίδας καὶ τὸν πόθον αὐτοῦ εἰς τὸ νὰ γίνῃ ἀρεστός εἰς αὐτήν· ἀριθμεῖ τὰγαθὰ τοῦ πλούτου, ὃν κέκτηται, καὶ ἃ δύνανται κατ' αὐτὸν νὰ γίνωσιν ἀντισήκωμα τῆς δυσμορφίας του· ἐν τέλει δέ, ἀφοῦ ἐξέφρασεν ὅλον αὐτοῦ τὸν ἔρωτα, χωρῆ-
Ἐμμ. Γενεράλι, Βουκολικὰ εἰδυλλία τοῦ Θεοκρίτου. ἐκδ. ε' 2

σας μέχρι τοῦ νὰ ἐλεινολογήσῃ ἑαυτὸν, διότι δὲν ἐγεννήθη ἔχων βράγμια διὰ νὰ πορευθῆ πρὸς αὐτὴν νηχόμενος, ἀναγνωρίζει ὅτι εἶναι τὸ παίγνιον* παράφρονος πάθους καὶ προτρέπει ἑαυτὸν νὰ ἀπαρνηθῆ αὐτὴν καὶ νὰ τραπῆ εἰς ὠφέλιμα ἔργα.

Τὸ εἰδύλλιον ἀπευθύνεται πρὸς τὸν Νικίαν, ἀτυχῆ, ὡς ὁ Κύκλωψ, ἐν τῷ ἔρωτι· ὁ ποιητὴς συμβουλεῖ αὐτὸν (στ. 1-4) νὰ ἀντιτάξῃ τὰς Μούσας εἰς τὸν ἔρωτα, λέγων ὅτι ἡ πρόησις εἶναι ἕξοχον φάρμακον κατὰ τούτου.

Συμπίπτει μὲν ὁ Θεόκριτος πρὸς τὸν Φιλόξενον ἐν τισι χωρίοις· ἀλλὰ τὸ ποίημα τοῦτο εἶναι τόσον ὠραῖον, φέρει δὲ τοιαύτην σφραγίδα πρωτοτυπίας, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ εὔρη τις ἐν αὐτῷ μίμησιν προηγουμένου αὐτοῦ ἔργου, ὡς φρονεῖ ὁ Müller—Κυπριανός (σελ. 751 γραμματολογίας). Τὸ θέμα δ' ἄλλως ἦτο κοινὸν ἐν τῇ ἀρχαιότητι, λίαν ἀγαπητὸν τοῖς τε ποιηταῖς καὶ καλλιτέχναις.

ΙΕ'

Συρακόσiai ἢ ἀδωνιάζουσαι.

Τὸ εἰδύλλιον τοῦτο εἶναι ἀπομίμησις τῶν *ἰσθμιαζουσῶν* τοῦ μιμογράφου Σώφρονος.¹

Τὰ κυριώτερα πρόσωπα τοῦ μίμου εἶναι δύο Συρακόσiai γυναῖκες, ἡ Γοργὼ καὶ ἡ Πραξινοῆ, κατωκισμέναι ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μετὰ τῶν συζύγων αὐτῶν. Ἡ σκηνὴ ὑπόκειται κατὰ πρῶτον ἐν τῷ οἴκῳ τῆς Πραξινοῆς, ἣν ἡ Γοργὼ ἔρχεται νὰ παραλάβῃ, ἵνα κατὰ προηγουμένην συμφωνίαν πορευθῶσιν ὁμοῦ εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Πτολεμαίου καὶ ἴδωσι τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀδωνιδος. Μετὰ τὰς συνήθεις προσρήσεις, μετὰ τὰς μεμψιμοιρίας τῆς Γοργοῦς διὰ τὸ μῆκος τῆς ἀποστάσεως, ἣτις χωρίζει τὸν οἶκον αὐτῆς ἀπὸ τοῦ τῆς φίλης της, καὶ τὸν κόπον, ὃν ὑπέστη διασχίζουσα τοὺς βοίθοντας λαοῦ δρόμους, ἡ συνδιάλεξις στρέ-

¹ Παρέπλασε δὲ τὸ ποιημάτιον ἐκ τῶν παρὰ Σώφρονι θεωμένων τὰ Ἴσμηθια (*σχολιαστής*).

φεται περὶ τῶν συζύγων αὐτῶν, οὓς κακολογοῦσιν. Εἶτα ἐνδύεται ἡ Πραξινοῆ, ὅπερ παρέχει εἰς αὐτὴν μυρίας προφάσεις νὰ μεταχειρισθῆ κακῶς τὴν θεράπαιναν Εὐνόην. Ἡ δὲ Γοργὼ δραττεται τῆς εὐκαιρίας νὰ ὀμιλήσῃ περὶ καλλωπισμῶν. Περαιωθέντος δ' ἐν τέλει τοῦ ἔργου, ἡ Πραξινοῆ ἐμπιστεύει τὸ τέκνον εἰς τὴν τροφόν του, ἀναχωροῦσι δὲ αἱ δύο φίλαι μετὰ τῆς Εὐνόης καὶ Εὐτυχίδος, τῆς θεραπαινίδος τῆς Γοργοῦς.

Αἱ ἐκ τῶν ἀμαξῶν δυσχέρεται ἐν ταῖς μεσταῖς ἀπειροῦ πλήθους ὁδοῖς, οἱ πολεμικοὶ ἵπποι τοῦ βασιλέως, ὁ ὄχλος τῶν περιέργων, οἵτινες μεταβαίνουσι εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἐκπλήττουσι τὰς δύο ἐπαρχιώτιδας· ἀνακοινοῦσιν ἀλλήλαις τὰς παρατηρήσεις αὐτῶν ἐπὶ παντός, ὅπερ συναντῶσιν. Ὑπάρχει πλῆθος ὄχλου ἐν τῇ πύλῃ τῶν ἀνακτόρων· ἐν τούτοις μετὰ τινος τόλμης καὶ ὠθοῦσαι τοὺς ἔμπροσθεν αὐτῶν κατορθοῦσι νὰ εἰσχωρήσωσιν εἰς τὸν τόπον, ἐνθα κεῖνται αἱ κλῖναι τοῦ Ἀδώνιδος καὶ τῆς Ἀφροδίτης. Ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς διακοσμήσεως κινεῖ τὸν θαυμασμὸν αὐτῶν, ὃν ἐκδηλοῦσι διὰ κραυγῶν· ἀλλ' ἡ ἀδολεσχία αὐτῶν προξενεῖ ἀνίαν εἰς τινὰ τῶν θεατῶν, ζητοῦντα νὰ ἐπιβάλῃ αὐταῖς σιγὴν καὶ καταγελῶντα τὸ δωρικὸν ἰδίωμα τῆς διαλέκτου αὐτῶν. Ἀποκρίνονται αὐτῷ ἐν τόνῳ δηκτικῷ καὶ σιωπῶσιν, ἵνα ἀκροασθῶσιν ὕμνον, ὃν ἀοιδὸς ἄδει πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀδώνιδος καὶ τῆς Κύπριδος καὶ πρὸς ἔπαινον τῆς Βερενίκης καὶ τῆς Ἀρσινόης.

Τῆς ὥδῃς περαιωθείσης, ἀναμνησεται ἡ Γοργὼ ὅτι ὁ σύζυγος αὐτῆς δὲν ἔχει προγενεμάσει, διὸ αἱ δύο φίλαι ἐπείγονται νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰς κατοικίας αὐτῶν.

Τὸ μικρὸν τοῦτο ποίημα εἶναι ἐκ τῶν χαριεστάτων, ἅτινα ἐκ τῆς ἀρχαιότητος ἔχομεν· εἶναι κινητὸς πίναξ, οὗτινος ἡ σκηνογραφία μεταβάλλεται πᾶσαν στιγμὴν. Τὸ πᾶν ἐν αὐτῷ εἶναι ἀληθές, τὸ πᾶν εἶναι μίμημα τῆς φύσεως. Παρέχει δ' ἡμῖν ἀκριβῆ ἔννοιαν τοῦ ἀπολεσθέντος δι' ἡμᾶς εἶδους τῆς συνθέσεως τοῦ μίμου, ὅστις καὶ τὸν Πλάτωνα ἔθελγε.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Α

Θύρσις ἢ ᾠδή.

ΘΥΡΣΙΣ

- Ἄδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἅ πίτυς, αἰπόλε, τήνω
 ἅ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται, ἄδῦ δὲ καὶ τὸ
 συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἄθλον ἀποισῆ.
 Αἶκα τήνος ἔλη κεραὸν τραγόν, αἶγα τὸ λαψῆ.
 5 αἶκα δ' αἶγα λάβη τήνος γέρας, ἔς τὲ καταροεῖ
 ἅ χίμαρος· χιμάρω δὲ καλὸν κρέας, ἔστε κ' ἀμέλεξης.

ΑΙΠΟΛΟΣ

- Ἄδιον, ᾧ ποιμάν, τὸ τεὸν μέλος ἢ τὸ καταχὲς
 τήν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑπόθεν ὕδωρ.
 Αἶκα ταὶ Μοῖσαι τὰν οἶδα δῶρον ἄγωνται,
 10 ἄρα τὸ σακίταν λαψῆ γέρας· αἶ δέ κ' ἀρέσκη
 τήνας ἄρα λαβεῖν τὸ δὲ τὰν οἶν ὕστερον ἄξῆ.

ΘΥΡΣΙΣ

Λῆς ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τεῖδε καθίξας
 [ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον ᾗ τε μυρῖκαι.]
 συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ

- 15 Οὐ θέμις, ᾧ ποιμάν, τὸ μεσαμβρινόν, οὐ θέμις ἄμιν
 συρίσδεν. Τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἢ γὰρ ἀπ' ἄγρας.

5 κρης. 7 ποιμήν. 9 Μῶσαι οἶδα 11 τήνας. ἔξεις. 12 τῷδε. 13 ὡς ἀφ
 τε. 15 ποιμήν. ἄμιν.

τανίκα κεκμακῶς ἀμπαύεται· ἐντὶ δὲ πικρός,
 καὶ οἱ αἰεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
 Ἔλλα τὺ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγε' αἰείδες
 καὶ τὰς βουκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλεόν ἴκεο Μοῖσας·
 δεῦρ' ὑπὸ τὰν πελεάν ἐσδώμεθα, τῷ τε Πριήπῳ
 καὶ τὰν Κρανιαδῶν κατεναντίον, ἅπερ ὁ θῶκος
 τῆνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρυές· αἱ δὲ κ' αἰείσης,
 ὡς ὄκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ἄσας ἐρίσδων,
 αἶγα δέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρεῖς ἀμέλξαι.
 ἂ δὴ ἔχοισ' ἐρίφως ποταμέλγεται ἐς δύο πέλλας,
 καὶ βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἀδεί καρῶ,
 ἀμφῶες, νεοτευχές, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον.
 Τῷ περὶ μὲν χεῖλη μαρῦεται ὑψόθι κισσός,
 κισσὸς ἐλιγρῦσφ κεκονιμένος· ἂ δὲ κατ' αὐτὸν
 καρπῷ ἔλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι
 ἔντοσθεν δὲ γυνά, τί θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
 ἀσκητὰ πέπλω τε καὶ ἄμπυκι. Πὰρ δὲ οἱ ἄνδρες
 καλὸν ἔθειράσδοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
 νεικείουσ' ἐπέεσσι. Τὰ δ' οὐ φρενὸς ἄπτεται αὐτᾶς·
 ἄλλ' ὄκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελᾶσα,
 ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπιεῖ νόον. Οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
 δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
 Τοῖς δὲ μετὰ γριπεύς τε γέρων πέτρα τε τέτυκται
 λεπράς, ἐφ' ἧ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἔλκει
 ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερόν ἀνδρὶ εἰοικώς.
 Φαίης κεν γυίων νιν ὄσον σθένος ἔλλοπιεύειν·
 ὧδέ οἱ ῥῆθηκάντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἴνες
 καὶ πολὺ περ ἔοντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἄβας.

20

25

30

35

40

17. ἐστί. 18 ῥίνα. 19 ἄλγεα εἶδες. 20 βουκολικᾶς. μῶσας. 22 Κρα-
 ναιᾶν. 27 κηρῶ. 29 ὑψόθε. 30 κεκονισμένος. αὐτό. 32 γυνά π. τί. 36
 γελεῦσα. 39 τοῦς. τῶς. 44 ἦβας.

ΕΛΒΙ

- 45 ✓ Τυτθὸν δ' ὅσον ἄπωθεν ἀλιτρούτιο γέροντος
 πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἄλωά,
 τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἵμασιᾶσι φυλάσσει
 ἥμενος· ἀμφὶ δέ νιν δὺ' ἀλώπεκες, ἃ μὲν ἀν' ὄρχως
 φοιτῆ σινομένα τὰν τρώξιμον, ἃ δ' ἐπὶ πῆρας
- 50 πάντα δόλον κεύθουσα τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνησεῖν
 φατὶ πρὶν ἢ ἀκρατίστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξει.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἀνθερίκοισι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν
 σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ οὔτε τι πῆρας
 οὔτε φυτῶν τοσοσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
- 55 Παντῆ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέτταται ὑγρὸς ἀκανθος,
 αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν αὐτύξει.
 Τῷ μὲν ἐγὼ πορθμῆι Καλυδωνίῳ αἰγὰ τ' ἔδωκα
 ὄνον καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·
 οὐδέ τί πω ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται
- 60 ἄχραντον. Τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν,
 αἶκα μοι τύ, φίλος, τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσης.
 Κοῦτι τυ κερτομέω, Πόταγ, ὄγαθε· τὰν γὰρ ἀοιδὰν
 οὔ τί πα εἰς Ἄϊδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς. ✓

ΘΥΡΣΙΣ

- ✓ Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
- 65 Θύρσις ὄδ' ὡξ Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἀδέα φωνά.
 Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦσθ', ὅκα Δάφνης ἐτάκετο, πᾶ πόκα Νύμφαι
 ἢ κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα; ἢ κατὰ Πίνδω;
 οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἶχετ' Ἀνάπω,
 οὐδ' Αἴτνας σκοπιάν, οὐδ' Ἀκιδος ἱερὸν ὕδωρ.
- 70 Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.

46 πυρναίαις. ἄλωά. 49 ἃ δ', πῆραν. 51 κρατιστόν. ἀκρατισμόν. 56
 αἰολικόν. θέαμα. 58 τυρόεντα. 61 αἶκεν. 62 Κοῦτι τοι φθονέω, κοῦτοι
 τι φθονέω. 63 ἐκλάθοντα. 64 Μῶσαι, βουκολικᾶς. 65 ἄδ' ἀ φωνά. 66 πεῖ.

- Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
 Τῆνον χῶκ δρυμοῖο λέων ἔκλανσε θανόντα.
 Πολλὰ οἱ παρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
 πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύσαντο.
 Ἄρχεται βουκολικᾶς, Μοῖσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς. 75
 Ἦνθ' Ἐρμᾶς πράτιστος ἀπ' ὄρεος, εἶπε δέ· «Δάφνι,
 τίς τυ κατατρύχει; τίνοσ, ὠγαθέ, τόσσον ἔρασσαί;»
 Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς—
 Ἦνθον τοὶ βοῦται, τοὶ ποιμένες, ἠπόλοι ἦνθον·
 πάντες ἀνηρώτευν τί πάθοι κακόν. Ἦνθ' ὁ Πρίηπος.— 80
 κῆφα· «Δάφνι τάλαν, τί νυ τάκεαι; ἃ δέ τυ κόρα
 πάσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται
 ζατεῦσ'.— Ἄ δύσερός τις ἄγαν καὶ ἀμάχανος ἐσσί.
 Βούτας μὰν ἐλέγευ, νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας»,
 Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς. 85
 «Ὀπόλος οὐκ' ἐσορῆ τὰς μακάδας οἷα βατεῦνται,
 τάκεαι ὀφθαλμῶσ, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.
 Καὶ τὸ δ' ἐπεὶ κ' ἐσορῆσ τὰς παρθένος οἷα γελᾶντι,
 τάκεαι ὀφθαλμῶσ, ὅτι οὐ μετὰ τῆσι χορεύεις».
 Ἄρχετ' βουκολικᾶς, Μοῖσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς. 90
 Τὼσ δ' οὐδὲν ποτελέεσθ' ὁ βουκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῷ
 ἄννε πικρὸν ἔρωτα καὶ ἐς τέλος ἄννε μοίρας.
 Ἄρχετ' βουκολικᾶς, Μοῖσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Ἦνθέ γε μὰν ἀδεῖα καὶ ἃ Κύπρις γελᾶοισα,
 λάθρια μὲν γελᾶοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα, 95
 κεῖπε· «τύ θην τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγίξειν·
 ἢ ρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλιέω ἐλυγίχθης;»

66 Ἐρμῆς. 77 ἐράσαι. ἔρασαι. 80 ἀνηρώτων. 81 κῆφα. 82 φορεῖται (μὲ τελείαν). 83 ζαλω σ'. ζατεῦσαι, ἢ ἀμήχανος. 84 βότας. 86 μηκά-
 δας. 88 γελεῦντι. 89 ταῖσι. 91 βουκόλος. 94 γελῶοισα. 95 λαδρά. ἀδέα.
 ἐκγελώοισα. 96 λυγίξειν.

- Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Τὰν δ' ἄρα χῶ Δάφνις ποταμείβετο· «Κύπρι βαρεῖα,
 100 Κύπρι νεμεσσατά, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής,
 ἤδη γὰρ φράσθη πάνθ' ἄλιον ἄμμι δεδύκειν ;
 Δάφνις κῆν Ἄϊδα κακὸν ἔσσειται ἄλγος ἔρωτι».
- Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 «Οὐ μέλειται τὰν Κύπριν ὁ βουκόλος·—ἔρπε ποτ' Ἴδαν,
 105 ἔρπε ποτ' Ἀγχίσην. [Τηνεῖ δρυές, ὧδε κύπειρος,
 ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.
 Ὠραῖος χῳδῶνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει
 καὶ πτῶκας βάλλει καὶ θηρία πάντα διώκει].
 Αὔτις ὅπως στασῆ Διομήδεος ἄσπον ἰοῖσα,
 110 καὶ λέγε· τὸν βούταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχεν μοι».
- Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 «᾽Ω λύκοι, ὧ θῶες, ὧ ἂν ὄρεα φωλάδες ἄρκτοι.
 χαίρεθ'. Ὁ βουκόλος ὑμῖν ἐγὼ Δάφνις οὐκέτ' ἂν ὕλαν,
 οὐκέτ' ἂνὰ δρυμῶς, οὐκ ἄλσεα. Χαῖρ' Ἀρέθοισα,
 115 καὶ ποταμοί, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ
 Δάφνις ἐγὼν ὧδε τῆνος ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων.
 Δάφνις ὁ τὼς ταύρωσ καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων».
- Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 «᾽Ω Πὰν Πὰν, εἴτ' ἔσσι κατ' ὄρεα μακρὰ Λυκαίω,
 120 εἴτε τύγ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον ἐνθ' ἐπὶ νᾶσον
 τὰν Σικελάν, Ἐλίκας δὲ λίπ' ἠρίον αἰπύ τε σᾶμα
 τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγατόν».
- Λήγετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
 «Ἐνθ', ὄναξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνου
 125 ἐκ καρῶ σύριγγα καλάν, περὶ χεῖλος ἐλικτάν.

101 δεδυκεῖν, δεδύκει (μετὰ στίξιν). 102 κείν. 104 οὐ λέγεται . . . ; εἴ
 οὔ, 107 ὄρειος. ὁπεὶ καλά. 110 βόταν. 113 βουκόλος. 115 Θυμβρίδος.
 Δύβριδος. 121 λίπε ῥίον. 122 ἀγητόν. ἀγαστόν. 124 φέρει πακτοῖο. 125
 κηρῶ.

Ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Ἄιδος ἔλκομαι ἤδη·
 Λήγετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, ἵτε, λήγεται ἄοιδός.
 «Νῦν δ' ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
 ἃ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκευθοῖσι κομάσαι,
 πάντα δ' ἐναλλά γένοιτο, καὶ ἅ πίτυς ὄγνας ἐνείκαι 130
 Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει, καὶ τὼς κύνας ὠλάφος ἔλκοι,
 κῆξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο».
 Λήγετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, ἵτε, λήγεται ἄοιδᾶς.
 Χὼ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἄφροδίτα
 ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λῖνα πάντα λελοίπει 135
 ἐκ Μοιρᾶν, χὼ Δάφνις ἔβα ρόον. Ἐκλυσε δῖνα
 τὸν Μοῖσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ Νύμφαισιν ἀπεχθῆ.
 Λήγετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, ἵτε, λήγεται ἄοιδᾶς.
 Καὶ τὸ δίδου τὰν αἶγα τό τε σκύφος, ὥς κεν ἀμέλξας
 σπείσω ταῖς Μοῖσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι, Μοῖσαι,
 χαίρετ' ἐγὼ δ' ὑμῖν καὶ ἐς ὕστερον ἄδιον ἄσῶ.

ΑἰΠΟΛΟΣ

Πληρὲς τοὶ μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι γένοιτο,
 πληρὲς τοὶ σχαδόνων, καὶ ἀπ' Αἰγύλω ἰσάδα τρώγοις
 ἀδείαν, τέττιγος ἐπεὶ τύγα φέρετερον ἄδεις.
 Ἦνίδε τοὶ τὸ δέπας· θᾶσαι, φίλος, ὥς καλὸν ὄσδει· 145
 Ὀρᾶν πεπλῦσθαι νιν ἐνὶ κράναισι δοκασεῖς.
 Ὀδ' ἴθι Κισσαίθα· τὸ δ' ἄμελγέ νιν. Αἰ δὲ χίμαιραι
 οὐ μὴ σκιρτασεῖτε, μὴ ὁ τράγος ὑμῖν ἀναστῆ.

126 ἐς Ἄδαν. 132 ὀρθῶν. δηρῶσαιντο. 134 ἀνεπαύσατο. 135 λελοίπη.
 136 χφ. 139 μιν. 141 ὕμιν. 146 δοκησεῖς. 148 σκιρτάσητε. ὕμιν.

ΣΗΜ Νοθεύονται οἱ στίχοι 13, 105 - 108. Ἄλλων δέ τινων ἡ θέσις
 εἶναι ἄλλη κατ' ἔκδοσιν.

2. ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Γ'

Αἰπόλος ἢ Ἀμαρυλλίς ἢ Κωμαστής.

- Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα, ταὶ δέ μοι αἶγες
 βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
 Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν περιλαμένε, βόσκε τὰς αἶγας,
 καὶ ποτὶ τὰν κρῖναν ἄγε, Τίτυρε, καὶ τὸν ἐνόρχαν
 5 τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο μὴ τυ κορύψῃ.
 ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, τί μ' οὐκέτι τοῦτο κατ' ἄντρον
 παρκύπτουσα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ρά με μισεῖς:
 Ἡ ρά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν εἶμεν,
 νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποησεῖς.
 10 Ἦνιδε τοι δέκα μάλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
 ὧ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ· καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.
 Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος· αἴθε γενοίμαν
 ἅ βομβεῦσα μέλισσα καὶ ἔς τεδὸν ἄντρον ἰκοίμαν
 τὸν κισσὸν διαδύς καὶ τὰν πτέρην ἅ τυ πυκάσδει.
 Νῦν ἔγνων τὸν Ἐρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ρα λεαίνας.
 μαζὸν ἐθήλαξε, δρυμῶ τέ νιν ἔτρεφε μάτηρ·
 ὅς με κατασμύχων καὶ ἔς ὄστέον ἄχρῖς ἰάπτει.
 ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος, ὧ κυάνοφρον
 νύμφα, πρόσπτυξαι με τὸν αἰπόλον, ὧ τυ φιλάσω.
 20 Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλήμασιν ἀδέα τέρψης.
 Τὸν στέφανον τίλαί με καὶ αὐτίκα λεπτὰ ποησεῖς,

3 περιλημμένε. 5 κορύψῃ. 8 ἦμεν. 9 νοθεύεται. 14 ἦ τυ πυκάσδει. 16
 ἔτρεφε. μασδόν. 17 ὄστιον. 18 ποθορῶσα, λίπος 19 φιλήσω. 20 φιλήμασι.
 21 ποιησεῖς.

τόν τοι ἐγών, Ἐμαρυλλί φίλα, κίσθοιο φυλάσσω,
 ἀμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδομοισι σελίνοις.—
 ὦμοι ἐγών, τί πάθω ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;
 Τὰν βαίταν ἀποδὺς εἰς κύματα τῆνῳ ἀλεῦμαι, 25
 ὄπερ τὸς θύννως σκοπιᾶζεται Ὀλπις ὁ γριπεύς·
 καῖκα δὴ ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἀδὺ τέτυκται.
 Ἐγνων πρᾶν, ὅκα μοι μεμναμένῳ εἰ φιλέεις με,
 οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα,
 ἀλλ' αὐτως ἀπαλῶ ποτὶ πάχει ἔξεμαράνθη. 30
 Εἶπε καὶ ἅ Γροῖὸ τᾶλαθέα κοσκινόμαντις
 ἅ πρᾶν ποιολογεῦσα παραιβάτις, οὔνεκ' ἐγὼ μὲν
 τὴν ὄλος ἔγκειμαι, τὸ δέ μεν λόγον οὐδένα ποιῆ.
 Ἡ μὰν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
 τάν με καὶ ἅ Μέρμνωνος ἔριθακὶς ἔ μελανόχρους 34
 αἰτεῖ· καὶ δωσῶ σί, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρόυπη.—
 Ἄλλεται ὀφθαλμός μεν ὁ δεξιός· ἄρα γ' ἰδησῶ
 αὐτάν; ἀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὠδ' ἀποκλινθεῖς·
 καὶ κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἄδαμαντίνα ἐντί.
 Ἴππομένης ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι, 40
 μᾶλ' ἐν χερσὶν ἐλὼν δρόμον ἄννευ· ἅ δ' Ἄταλάντα
 ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς εἰς βαθὺν ἄλατ' ἔρωτα.
 Τὰν ἀγέλαν χῶ μάντις ἀπ' Ὀθρουος ἄγε Μελάμπους
 ἐς Πύλον· ἅ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνησιν ἐκλίνθη,
 μάτηρ ἅ χαρίεσσα περιφρονος Ἄλφρεσιβοίης. 45
 Τὰν δὲ καλὰν Κυθήρειαν ἐν ὄρεσι μᾶλα νομεύων
 οὐχ οὕτως ὄδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,

22 κισσοῖο. 24 τί πάθω; ἅ δύσσοος· τί πάθω τοι ὁ δύσσοος; τί ὁ δύσσοος; 25 τῆνα. 27 καῖκα μή. κῆκα μή. τό γε μὰν τεφ. 28 πρᾶν. μεῦ μεμναμένο. 29 ποτιμάξατο. ποτιμαζόμενον πλατάγησεν. 30 ἀμαλῶ. ἀπαλῶ πάχεος. ὀμαλῶ. πάχεος. 31 Ἄγροῖῳ. ἅ Γροῖῳ. 37 ἦρα γ'. 39 ἐστίν, 42 ἄλλετ'. 44 ἀγκοίναισιν. 46 μῆλα.

ὥστ' οὐδὲ φθίμενόν νιν ἄτερ μαζοῖο τίθητι ;
 Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
 50 Ἐνδυμίων, ζαλῶ δέ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα,
 ὃς τοσσῆν' ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι.—
 Ἄλγέω τὰν κεφαλάν, τὴν δ' οὐ μέλει. Οὐκέτ' αἰίδω,
 κεισεῦμαι δὲ πεσών, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται.
 Ὡς μέλι τοι γλυκὸν τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

3. ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΑ'

Κύκλωψ.

Οὐδὲν ποτὶν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
 Νικία, οὐτ' ἔγχριστον, ἐμὶν δοκεῖ, οὐτ' ἐπίπαστον,
 ἢ ταῖ Πιερίδες· κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἀδὺ
 γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις, εὐρεῖν δ' οὐ ράδιόν ἐστι·
 Γινώσκειν δ' οἶμαί τυ καλῶς ἱατροῦς ἐόντα 5
 καὶ ταῖς ἑννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα Μοίσαις.
 Οὕτω γοῦν ράιστα διαγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἁμῖν,
 ὠρχαῖος Πολύφamos, ὅκ' ἤρατο τὰς Γαλατείας,
 ἄφρι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τῶς κροτάφως τε.
 Ἦρατο δ' οὐ μάλοις οὐδὲ ρόδῳ οὐδὲ κικίννοις, 10
 ἀλλ' ὄρθαις μανίαις, ἀγείτο δὲ πάντα πάροργα.
 Πολλάκι ταῖ ὄιες ποτὶ τρωῦλιον αὐταὶ ἀπῆρθον
 χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν ἀείδων
 αὐτῷ ἐπ' αἰόνος κατετάκετο φυκιόεσσας
 ἔξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκος, 15
 Κύπριδος ἐκ μεγάλας τό οἱ ἤπατι πᾶξε βέλεμον.
 Ἄλλὰ τὸ φάρμακον εὔρε, καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
 ὑψηλᾶς ἐς πόντον ὄρων ἄειδε τοιαῦτα·
 Ὡ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλη,
 λευκοτέρα πακτᾶς ποιιδεῖν, ἀπαλωτέρα ἀρνός, 20
 μόςχῳ γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς ;

1 Πὸτ τόν. 4 ἐντί. 6 πεφιλημένον. 7 γῶν. 10 ρόδοις. 11 ὄλοαῖς. 12' ταῦλιον. 14 αὐτοῦ, αὐτεῖ. 16 ἐκ. 21 σφηλοτέρα.

- φοιτῆς δ' αὐθ' οὕτως ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχη με·
οἴχη δ' εὐθύς ἰοῖσ', ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῆ με·
φεύγεις δ' ὥσπερ οἷς πολὺν λύκον ἀθρήσασα ;
- 25 Ἡράσθην μὲν ἔγωγε τεοῦς, κόρα, ἀνίκα πρῶτον
ἦνθες ἐμᾶ σὺν ματρὶ θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
ἔξ ὄρεος δρέψασθαι, ἐγὼ θ' ὀδὸν ἀγεμόνευον·
παύσασθαι δ' ἐσιδὼν τυ καὶ ὕστερον οὐδέ τί πα νῦν
ἔκ τήνω δύναμαι· τίν δ' οὐ μέλει, οὐ μὰ Δί' οὐδέν.
- 30 Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὐνεκα φεύγεις·
οὐνεκά μοι λασία μὲν ὄφρυς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
ἔξ ὧτὸς τέταται ποτὶ θῶτερον ὧς μία μακρά,
εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι, πλατεῖα δὲ ρις ἐπὶ χεῖλει.
Ἄλλ' οὕτως τοιοῦτος ἐὼν βοτὰ χίλια βόσκω,
- 35 κῆκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω·
τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπώρα.
οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ θ' ὑπεραχθέες αἰεὶ.
Συρίσδεν θ' ὧς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων,
τίν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἀμᾶ κῆμαντὸν ἀείδων
- 40 πολλάκι νυκτὸς ἄωρί. Τρέφω δέ τοι ἔνδεκα νεβρώς,
πάσας μανοφόρως καὶ σκύμνωσ τέσσαρας ἄρκτων.
Ἄλλ' ἀφίκει τὺ ποθ' ἀμέ, καὶ ἔξεῖς οὐδὲν ἔλασσον·
τὰν γλανκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν·
ἄδιον ἐν τῶντρω παρ' ἐμῖν τὰν νύκτα διαξεῖς.
- 45 Ἐντὶ δάφναι τηνεῖ, ἐντὶ ραδιναὶ κυπάρισσοι,
ἐντὶ μέλας κισσός, ἐντ' ἄμπελος ἅ γλυκύκαρπος,
ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἅ πολυδένδρεος Αἴτνα
λευκᾶς ἐκ χιόνος ποτὸν ἀμβρόσιον προΐητι.
Τίς κα τῶνδε θάλασσαν ἔχειν καὶ κύμαθ' ἔλοιτο ;

22 οὕτως. 32 θῶτερον. 34 οὕτως. 39 μελίμαλον. 41 μανοφόρως.

- Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος εἶμεν, 50
 ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι καὶ ὑπὸ σποδῶ ἀκάματον πῦρ·
 καιόμενος θ' ὑπὸ τεύς καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν
 καὶ τὸν ἔν' ὀφθαλμόν, τῷ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
 Ὕμοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἅ μάρτηρ βράγχι' ἔχοντα,
 ὡς κατέδυν ποτὶ τιν καὶ τὰν χεῖρα τεύς ἐφίλασα 55
 αἰ μὴ τὸ στόμα λῆς, ἔφερον δέ τοι ἦ κρίνα λευκὰ
 ἢ μάκων' ἀπαλὰν ἐρουθρὰ πλαταγόνι' ἔχοισαν.
 Ἄλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι,
 ὅσι' οὐκ ἂν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
 Νῦν μάν, ὃ κόριον, νῦν αὐτόγα νεῖν μαθεῦμαι, 60
 αἶκα τις σὺν ναί πλέων ξένος ὄδ' ἀφίχεται,
 ὡς εἰδῶ τί ποθ' ἄδὸν κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὕμμιν.
 Ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἔξενθεῖσα λάθοιο
 ὥσπερ ἐγὼν νῦν ὄδε καθήμενος οἴκαδ' ἀπενθεῖν·
 ποιμαίνειν δ' ἐθέλοισὺν ἐμὶν ἅμα καὶ γάλ' ἀμέλγειν 65
 καὶ τυρὸν πᾶσαι τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.
 Ἄ μάρτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾶ·
 οὐδὲν πῆποχ' ὅπως ποτὶ τιν φίλον εἶπεν ὑπέρ μου,
 καὶ ταῦτα ἅμαρ ἐπ' ἅμαρ ὀρεῦσά με λεπτόν ἐόντα.
 Φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ 70
 σφύσδειν, ὡς ἀνιαθῆ, ἐπεὶ κηγὼν ἀνιῶμαι,
 ὦ Κύκλωψ Κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι ;
 αἶ κ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις καὶ θαλλὸν ἀμάσας
 ταῖς ἄρνεσσι φέροισ, τάχα κα πολὺ μᾶλλον ἔχοις νῶν.
 Τὰν παροῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις ; 75
 Εὐρησεῖς Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.

50 ἦμεν. 55 ἐφίλησα. 56 ἔλης. 60 μασεῦμαι. 61 εἰ τις κα. 62 ὑμίν.
 69 ὀρεῦσα. λεπτόνοντα. 71 σφύζειν. 74 νοῦν.

Πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι καλάι τε κέλονται,
κιχλίσδοντι δὲ πᾶσαι ἐπεὶ κ' αὐταῖς ἐπακούσω.
Δῆλον ὅτ' ἐν τῇ γᾶ κῆγών τις φαίνομαι εἶμεν.
Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινε τὸν ἔρωτα
μουσίσδων, ρῆζον δὲ διαγ' ἢ εἰ χρυσὸν ἔδωκεν.

77 καλάι τε (ἀντί τὰν νύκτα). 78 κιχλίζοντι. 79 ἡμεν. εἶναι

4. ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΕ'

Συρακόσσαι ἢ ἀδωνιάζουσαι.

ΓΟΡΓΩ

Ἐνδοῖ Πραξινόα :

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ! Ἐνδοῖ.
Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες. Ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτῆ.
Ἐμβαλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ

Ἐχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καθίζευ

ΓΟΡΓΩ

Ἦ τὰς ἀλεμάτω ψυχᾶς! μόλις ἔμμιν ἐσώθην,
Πραξινόα, πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίπτων. 5
Παντῆ κρηπίδες, παντῆ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
ἂ θ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὸ θ' ἕκαστοτέρω μευ ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος· ἐπ' ἔσχατα γὰς ἔλαβ' ἐνθὼν
ἰλεόν, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ἄμες
ἀλλάλαις, πότ' ἔριν, φθονερόν κακόν, αἰὲν ὁμοῖος. 10

1 Ἐνδοῖ. 2 αὐτεῖ. 4 ἀδαμάτω. ἐσώθη. 7 ἕκαστέρω ἄμμιν. μασσοτέρω-
ἐμ'. ἀπόκεις.

Ἐμμ. Γενεράλι, *Βουκολικά εἰδύλλια τοῦ Θεοκρίτου*, ἔκδ. ε' 3

ΓΟΡΓΩ

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δίνωνα τοιαῦτα
τῷ μικρῷ παρεόντος· ὄρη, γύναι, ὡς ποθορῆ τυ.—
Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγει ἀπφῦν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότιναι.

ΓΟΡΓΩ

Καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

- 15 Ἐπφῦς μὰν τῆνος τὰ πρῶαν—λέγομες δὲ πρῶαν θην
πάντα—νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανῆς ἀγοράσδων
ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνῆρ τρισκαιδεκάπηγυς.

ΓΟΡΓΩ

- Χῶμος ταυτῆ ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας·
ἑπταδράχμωσ κυνάδας, γραιῶν ἀποτίλματα πηρῶν,
20 πέντε πόκωσ ἔλαβ' ἔχθές, ἅπαν ρύπον, ἔργον ἐπ' ἔργω.—
Ἐπφῦς ἴθι τῷ μπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάξεν.
Βᾶμες τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίω
θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκούω χοῆμα καλόν τι
κοσμεῖν τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

- Ἐν ὀλβίω ὀλβια πάντα.
25 Ἐν ἴδες, χῶν εἶπας ἰδοῖσα τὴ τῷ μὴ ἰδόντι.—

ΓΟΡΓΩ

Ἐρπειν ὦρα κ' εἴη.

.15 κέπφος πρῶαν. 16 βάντα. ἀγοράσδων. 21 λάξεν. 25 ἠνιδ' ἐγόν.
εἶπαισ ζεν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἄεργοις αἶεν ἔορτά.—

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα καὶ ἐς μέσον, αἰνόθρυπτε,
 θὲς πάλιν· αἶ γαλέαι μαλακῶς χρήσονται καθεύδειν.
 Κινεῦ δὴ. Φέρε θᾶσσον ὕδωρ. Ὑδατος πρότερον δεῖ.—
 Ἄ δὲ σιᾶμα φέρει.—Δὸς ὄμφος. Μὴ πουλὺ δ' ἄπληστε, 30
 ἔγχει ὕδωρ—Δύστανε, τί μεν τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
 Παῦσαι. Ὅσοια θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.—
 Ἄ κλῆξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάναρκος; Ὡδε φέρε' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ

Πραξινοά, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα
 τοῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἄφ' ἰστώ; 35

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Μὴ μνάσης, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίῳ καθαρῶ μνᾶν
 ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ

Ἄλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Τοῦτο κάλ' εἶπας.

Τῶμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν θολίαν κατὰ κόσμον
 ἀμφίθες.—Οὐκ ἄξω τυ, τέκνον. Μορμώ! Δάκνει ἵππος! 40
 Δάκρου ὅσσ' ἐθέλεις, χολὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.—
 Ἐρπωμες.—Φρυγία, τὸν μικρὸν παῖσδε λαβοῖσα,
 τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.
 Ὡ θεοί, ὅσσοις ὄχλος! Πῶς καὶ πόκα τοῦτο περάσαι

27 βᾶμα. νῆμα. αἰνόθρυπτε. 28 χρήσονται. 30 σιᾶ δὴ πόκ'. 32 παῦσε.
 παῦσε. ὄχ' οἶα. ὁποῖα. 33 πεῖ. 37 ποτέθηκα. ποτέθεικα. 38 κεν εἶπας.

- 45 χορὴ τὸ κακόν ; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι.—
 Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα.
 ἔξ ὃ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκόν' οὐδείς κακοεργὸς
 δαλεῖται τὸν ἰόντα παρόρπων Αἴγυπτιστί,
 οἷα πρὶν ἔξ ἀπάτας κεκροτημένοι ἄνδρες ἔπαισον,
 50 ἀλλάλοις δμαλοῖ, κακὰ παίγνια, πάντες ἔρειοι.
 Ἐδίστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα ; τοὶ πολεμισταὶ
 ἵπποι τῷ βασιλῆος.—Ἄνερ φίλε, μὴ με πατήσης.—
 Ὅρθος ἀνέστα ὁ πυρρός· ἴδ' ὡς ἄγριος.—Κυνοθαρήσης,
 Εὐνόα, οὐ φευξῆ ; Διαχορησεῖται τὸν ἄγοντα.—
 55 Ὁνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον.

ΓΟΡΓΩ

Θάρσει, Πραξινοά· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὀπισθεν,
 τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καυτὰ συναγείρομαι ἦδη.
 Ἴππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκα
 ἐκ παιδός.—Σπεύδωμες· ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιρρεῖ.

ΓΟΡΓΩ

Ἐξ ἀνλᾶς, ὦ μάτερ ;

ΓΡΑΥΣ

Ἐγών, ὦ τέκνα.

ΓΟΡΓΩ

60

εὐμαρές ;

Παρενθεῖν

50 παντ' ἐρήφοι. πάντ' ἐς ἀρεῖω. 55 ἔνδοι. 59 ἄμιν. 61 κάλλισται.

ΓΡΑΥΣ

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί,
καλλίστα παίδων· πείρα θην πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ

Χρησμῶς ἅ προεβῦτις ἀπόχετο θεσπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἠγάγεθ' Ἡρην.

ΓΟΡΓΩ

Θᾶσαι Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὄσσοσ ὄμιλος. 65

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Θεσπέσιος.—Γοργοῖ, δὸς τὰν χεῖρα μοι λάβε καὶ τὴν,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾶ· μή τι πλαναθῆς·
Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπρὶξ ἔχου, Εὐνόα, ἄμῶν.—
Οἴμοι δειλαία δίχα μευ τὸ θερίστριον ἦδη
ἔσχισται, Γοργοῖ.—Πὸτ τῷ Διός, εἴ τι γένοιο 70
εὐδαίμων, ὦνθρωπε, φυλάσσεο τῶμπέχονόν μευ.

ΞΕΝΟΣ

Οὐκ ἐπ' ἐμὴν μὲν, ὅμως δὲ φυλαξεῦμαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἄθροός ὄχλος.

ᾠθεῦνθ' ὥσπερ ὕες.

ΞΕΝΟΣ

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

66 τὸ θεσπέσιος τοῦ-ἐπ. σι. ὁ Ahrens ἐν τούτῳ. 72 φυλάξομαι. ἀθά-
ρεως, ἄθρως.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

- Κεῖς ὥρας κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἵης
 75 ἄμμε περιστέλλων. Χρησιῶ κῶκτίμονος ἀνδρός.
 Φλίβεται Εὐνόα ἄμιν' ἄγ', δειλὰ τύ, βιάζευ.
 Κάλλιστ'· «ἐνδοῖ πᾶσαι» ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ

Πραξινοά, πόταγ' ὄδε. Τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον
 λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα. Θεῶν περονάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

- 80 Πότινι Ἄθηναία, ποταί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι,
 ποιοὶ ζωγράφοι τάκριβέα γράμματ' ἔγραψαν.
 Ὅς ἔτυμ' ἐστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι,
 ἔμψυχ', οὐκ ἐνφαντά. Σοφόν τοι χοῆμ' ὄνθρωπος.
 Αὐτὸς θ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
 85 κλισμῷ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλον,
 ὁ τριφύλητος Ἄδωνις, ὃ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ

Παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κοτίλλοισαι,
 τρυγόνες. Ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

ΓΟΡΓΩ

- Μᾶ, πόθεν ὄνθρωπος; τί δὲ τίν, εἰ κοτίλαι εἰμές;
 90 πασάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπίτασσεις;
 ὡς εἰδῆς καὶ τοῦτο· Κορίνθιαί εἰμές ἄνωθεν,
 ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασιεὶ λαλεῦμες·
 δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσι.

75 κωκτίμονος. 76 ἄμμιν. 77 ἐνδοί. 81 ζωγράφοι. 84 ἀργυρέας. 86 Ἄδων. κῆν. 88 ἐκ νασσάν τε. 90 ποτίτασσε.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Μὴ φύη, Μελιτῶδες, ὅς ἀμῶν καρτερὸς εἴη.
πλὰν ἑνός. Οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς 95

ΓΟΡΓΩ

Σιγᾶ, Πραξινοά· μέλλει τὸν Ἄδωνιν αἰδεῖν
ἅ τὰς Ἀργείας θυγάτηρ πολυίδρις αἰιδός,
ἅτις καὶ πέρυτιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε·
φθεγγεῖται τι, σάφ' οἶδα, καλὸν διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ αἰιδός.

Δέσποιν', ἃ Γολγῶς τε καὶ Ἰθάλιον ἐφίλασας, 100'
αἰπεινὰν τ' Ἔρυκα, χρυσῶ παῖζοιο' Ἀφροδίτα,
οἷόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαὶ πόδας ἄγαγον Ὄραι.
Βάρδιστα μακάρων Ὄραι φίλοι, ἀλλὰ ποθινὰι 105'
ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φορεῦσαι.
Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς,
ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
ἀμβροσίαν ἔς στήθος ἀποστάξασα γυναικός·
τὴν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε καὶ πολύναι, 110'
ἃ Βερενικία θυγάτηρ Ἑλένα εἰκυῖα
Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτῖλλει Ἄδωνιν.
Πὰρ μὲν οἱ ὄρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
πὰρ θ' ἀπαλοὶ κἄποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίοις
ἀργυροῖς, Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα.
Εἶδατα θ' ὅσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται. 115'

94 φύη. φυῆ. 96 σίγα. 98 πέρυτιν. Σπέρχιν. 100 ἐφίλησας. 101 αἰ-
πεινόν, ἂν χρυσῶ, παῖσδοιο'. 102 ἀενάου, 103 μαλακαίποδες. 105 φέροι-
σαι. 112 φέρονται. 115 πλαθάνῳ.

- ἄνθηα μίσοισαί λευκῶ παντοῖ ἄμ' ἀλεύρω,
 ὅσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος τά τ' ἐν ὑγρῶ ἐλαίῳ
 πάντ' αὐτῶ πετηνὰ καὶ ἔροπετὰ τεῖδε πάρεστι.
 Χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῶ βροίθοντες ἀνήθηφ
- 120 δέδμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερπωτῶνται Ἔρωτες,
 οἷοι ἀηδονιδῆες ἀεξομενᾶν ἐπὶ δένδρων
 ποτῶνται περυγῶν πειρώμενοι ὅζον ἀπ' ὄζω.
 Ὡ ἔβενος, ὦ χρυσός, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
 αἰετὸ οἰνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέροντες·
- 125 Πορφύρειοι δὲ τάπητες ἄνω «μαλακώτεροι ὑπνω»
 ἂ Μίλατος ἔρεϊ, γῶ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
 Ἔστροφται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα.
 Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν θ' ὁ ροδόπαχυς Ἄδωνις.
 Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἔννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός,
- 130 οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ', ἔτι οἱ περὶ χεῖλα πυρρά.
 Νῦν μὰν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα.
 Ἄωθεν θ' ἀμές νιν ἅμα δρόσω ἀθρόα ἔξω
 οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰὶνι πτύοντα·
 λύσασαι δὲ κόμαν καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλλπον ἀνεῖσαι
- 135 στήθεσι φαινομένοις λιγυρᾶς ἀρξέμεθ' αἰοιδᾶς.
 Ἔρπει, ὦ φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐνθαδε κεῖς Ἀχέροντα
 ἡμιθέων, ὡς φαντί, μονώτατος. Οὐτ' Ἀγαμέμνων
 τοῦτ' ἔπαθ', οὐτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἦρωσ,
 οὔθ' Ἐκτωρ Ἐκάβας ὁ γεραίτερος εἵκατι παίδων,
- 140 οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθών,
 οὔθ' οἱ ἔτι πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
 οὐ Πελοπηάδαι τε καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.

121 ἐπὶ δένδρει. 124 αἰετοί. 126 Μιλατίς. 127 ἁμά. 128 μάν. 130 φί-
 λημα. 125 ἀρξέμεθ'. 140 πάλιν ἐλθών. 141 πρότερον. 142 Πελοπηιαδών.

Ἔλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσας.
Καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι καὶ ὄκλ' ἀφίκη, φίλος ἤξεις.

ΓΟΡΓΩ

Πραξινοά, τί χοῆμα σοφώτερον ἢ θήλεια; 145
Ὀλβία ὅσσα ἴσατι, πανολβία ὡς γλυκὺ φωνεῖ.
Ὡρα ὅμως κεῖς οἶκον. Ἀνάριστος Διοκλείδας
χώνηρ ὄξος ἅπαν, πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθης.
Χαῖρε, Ἄδων ἀγαπητέ· καὶ ἐς χαίροντας ἀφίκευ.

145 τὸ χοῆμα· μετὰ τὸ σοφώτερον τελεία. ἔπειτα *ἄ θήλεια* κτλ. συνεχ.
ἢ τί ἀόρ, ἀντωνυμ. Ahrens, 146 γλυκυφωνεῖ. 148 μηδέποτε ἔλθης. 149.
ὡ Ἄδων.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Α'

Θύρσις ἢ ῥοδή

1 - 28.— Ἀμοιβαῖαι φιλοφρονήσεις μεταξὺ Θύρσιδος καὶ αἰπόλου

1. Ἀδύ τι] ἠδὺ πως, γλυκύ. Ἡ σειρὰ τῶν λέξεων *Αἰπόλε*, καὶ ἄ πίτυς τήνα ἄ ποτὶ ταῖς παραῖσι μελίσδεται το ψιθύρισμα ἀδύ τι.—*Ψιθύρισμα*] (-ος, -ίζω). Πᾶς θόρυβος ἢ ἤχος μικρός, ὁ ὑπὸ τῶν φύλλων τῶν δένδρων ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κινουμένων παραγόμενος. Ψιθυρίζειν δὲ=λέγειν χαμηλοφώνως εἰς τὸ οὔς ὅ,τι τις δὲν τολμᾷ νὰ εἴπῃ δυνατὰ — *Ἀ πίτυς*] ἢ πεύκη, κουκουναριά. Πίτυς, πεύκη, ἐλάτη, κυπάρισσος, κέροδος, ἄρκευθος εἶναι τοῦ αὐτοῦ γένους. — *Τήνα*] = ἐκείνη. Τήνος, -α, -ο, ἀντὶ ἐκεῖνος, ἰσχυρὰ δεικτ. δωρ. ἄντων.=ὄδε—*Αἰπόλε*] αἰγόπολε, γιδοβοσκέ.

2. *Ποτὶ ταῖς παραῖσι*] πρὸς ταῖς πηγαῖς, πλησίον τῶν πηγῶν.— *Μελίσδεται*] μελωδικῶς ἤχει, μελωδεῖ. Μελίσδω δωρ. τὸ μελίζω. Κακῶς ἐξελάμβανον ἐνταῦθα οἱ γραμματικοὶ ἐν διὰ δυοῖν. Ὁ σχολ. ὀρθῶς ἤδη ἐρμηνεύει τὸ χωρίον· Καὶ ἡ πίτυς ἐκείνη, ἣτις ἐστὶ παρὰ ταῖς πηγαῖς, ἠδειάν τινα μελίζει τὴν τῶν φύλλων λεπτὴν ἀπήχησιν, ἠδὺ δὲ μέλος καὶ σὺ τῇ σύριγγι μέλπεις.

3. *Συρίσδες*] συρίζεις.—*Μετὰ Πάνα*]. Πάν - νος Ἐρμοῦ καὶ τινος νύμφης υἱός. Τραγόπους, κεραός, γενειῶν. Ἐλατρεύετο κατ' ἐξοχὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ (ἰδὲ κατωτ. στ. 119, 121) ὡς προστατῆς τῶν δασῶν, τῶν ποιμένων (νόμιος), τῶν κυνηγῶν (ἀγορεύς) καὶ ὡς εὐρετῆς τῆς σύριγγος, τοῦ ποιμενικοῦ αὐλοῦ, ἦν καὶ

ἐξόχως ἔπαιζε. Μετὰ δὲ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην ἑλατρεύετο καὶ ἐν Ἀθήναις, ἔνθα καὶ ναὸν εἶχε—*Πανεῖον*—καὶ ἑορτὴ ἤγετο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ—*Πανεῖα*. Γνωστὸν δ' εἶναι τὸ σιμωνίδειον ἐπίγραμμα·

*Τὸν Τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα, τὸν Ἀρζάδα τὸν κατὰ Μήδων,
Τὸν μετ' Ἀθηναίων, στήσατο Μιλτιάδης.*

Ἀποισῆ] ἀποίση (ἀποφέρομαι).—Μετὰ τὸν Πᾶνα θὰ λάβῃς διὰ τὸν ἑαυτὸν σου, *θὰ κερδίσης*, τὸ δεύτερον βραβεῖον.

4. **Αἶκα]** εἶκεν, ἐάν. Τὸ *αἶ* = εἶ καὶ τὸ *κα* = κε. Ἄλλ' ὁ Θ. μεταχειρίζεται καὶ τὸ *κε* = *Κεραδὸν* = κερασφόρον.—*Λαψῆ* = λήψη (λαμβάνω).

5. **Καταρρεῖ]** κάτεισι, κατενεχθήσεται, θὰ σοῦ πέσῃ. Λογοπαικτεῖ δ' ἴσως ὁ Θ. ἐν ταῖς λέξεσι *καταρρεῖν* καὶ *χίμαρος* διὰ τὸ ὁμόηχον *χείμαρρος*.

6. **Ἀ χίμαρος]** ἐρίφιον θῆλυ, τὸ ὁποῖον δὲν ἐγέννησεν ἀκόμη. *Μουσκούλα* λέγομεν ἐν Κρήτῃ, *βειτούλα* δ' ἐν τῇ ἄλλῃ Ἑλλάδι. Ἡ δὲ λέξις χίμαρος εἶναι παρ' ἡμῶν ἐν Κρήτῃ σχεδὸν ἡ αὐτὴ ἐν τῷ ἄρσ. γέν. *τσιμάρος*. Ὡς ἐβεβαιώθη ἐπὶ ποιμένος λέγεται καὶ θηλ. *τσιμάρα*. *Ἔστε κ' ἀμέλξης]* ἕως ὅτου τὴν ἀμέλξης. — Τὸ β' πρὸς. κεῖται, ὡς καὶ νῦν, ἀντὶ τοῦ γ' γενικῶς καὶ ἀορίστως.

7-8 **Ἄδιον]** ἥδιον, γλυκύτερον· εὐαρεστότερον.—*Τὸ τεδὸν]* τὸ σόν.—*Καταχῆς]* κατηχῆς, ἠχηρόν, δυνατὰ ἠχοῦν. Σύντ. Ὡ ποιμάν, τὸ τεδὸν μέλος ἄδιον ἢ τῆνο τὸ καταχῆς ὕδωρ (ὁ) καταλείβεται ἀπὸ τῆς πέτρας ὑψόθεν.—*Καταλείβεται]* χύνεται ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τὸν βράχον.

9. **Ταὶ Μοῦσαι]** αἱ Μοῦσαι.—*Τὰν οὔδα]* οὔς-ιδος ἀντὶ οὔς-οὔς (πρὸβλ. *ὁμοίος*).—*Δῶρον ἄγωνται]* βραβεῖον λαμβάνωσι.

10. **Σακίταν]** σηκίτην (σηκός-σακός· σηκάω-σακάω). «Σηκῖται ἄρονες, οὓς οὐκέτι γάλακτος δεομένους οἱ νομεῖς τῶν μητέρων χωρίζοντες ἰδίᾳ βόσκουσι καὶ ἐν ἰδίῳ σηκῷ κλείουσι». Σχολ. Ἐν Κρήτῃ μεταχειρ. τὴν λέξιν *σακάω* ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἀπογαλακτίω. Τὸν δὲ *σηκὸν* λέγομεν *κοῦμον*.

12. **Ἀῆς]** βούλει, θέλεις (ἀρχ. δωρ. ρ. λάω λῶ μόνον κατ' ἔνεστ. λῶ, λῆς, λῆ, λῶμες, λῶντι, λῶη, λῆν, τῷ λῶντι, λῶσα).—**Ποῖ τᾶν Νυμφᾶν]** πρὸς τῶν Νυμφῶν.—**Τεῖδε]** ἐνταῦθα, ἐδῶ.—**Καθίξας]** καθίσας.

13. Ὡς (=πρὸς) τὸ κάταντες] πρὸς τὸ ἀπότομον καὶ κατωφερές, ἀντίθ. τῷ ἀνάτης καὶ προσάντης]. Ὁ στίχ. εἶναι παρῆγορατος ἐκ τοῦ Ε' εἰδ. 101, ὅπου μᾶλλον ἀρμύζει. Τὸ ὡς ὡς πρόθεσις μόνον ἐπὶ ἐμφύχων τίθεται καὶ μετὰ ρ. κινήσεως σημαντ. Διὰ τοῦτο ὑπὸ τινων ἐκλαμβάνεται ἴσον τῷ ὅπου. Δὲν δύναται λοιπὸν νὰ συνταχθῇ πρὸς τὸ καθίξας, ἀλλ' ἔρχεται ὡς ἐπεξήγ.— ἄτε = ἦτε καὶ ὅπου ὑπάρχουσι μυρϊκαί.— Μυρϊκαί] θάμνος φυόμενος εἰς ἐλώδεις καὶ παρὰ τὴν θάλασσαν τόπους, κοινῶς λεγόμενος *μυστικιά* καὶ *ἀρμυρϊκί*. ἐν Ἀττ. τὸ *μυρϊκί* ἐν Μακεδ. *μυρϊκιά*.

14. Συρίσδεν] συρίζειν.— Ἐν τῷδε] ἐνν. χρόνω, ἐν ᾧ σὺ θὰ παύξης τὸν ἀδλόν.— Νομευσῶ = θὰ βοσκήσω, θὰ βόσκω, θὰ βλέπω τὸ αἶγες· ἀμετ. νομεύω=εἰμὶ νομεύς.

15. Οὐ θέμις κιλ.] Ἐθεωρεῖτο ἐπικίνδυνον νὰ προκαλῆ τις τὴν προσοχὴν τῶν θεῶν τὴν μεσημβρίαν. Ὅρα τὰς παρ' ἡμῖν μεσημβρινὰς Νεραΐδας.— Μεσαμβρινόν] τὸν μεσημβρινὸν χρόνον, τὸ μεσημέρι, μεσημεριάτικα. Τότε κατὰ τὴν λαϊκὴν πίστιν *βυστιρίζουν* (προσβάλλουν) αἱ Νεραΐδες.

16. Δεδοίκαμες] δεδοίκαμεν.— Ἡ γὰρ] διότι τότε ἀναπαύεται (ἀμπαύεται) κεκμηκῶς ἀπὸ τοῦ κυνηγεσίου (ἀπ' ἄγρας), μετὰ τὸ *κυνῆγι*.

17. Τανίκα] τὴνίκα, τότε, κατὰ τὴν ὥραν ταύτην.— Ἐντὶ] ἐστί.— Πικρός] κυρ. ὀξύς, μυτερός, σκληρός, τραχύς, ὀξύχολος.

18. Καὶ σέ... ποτὶ ρινὶ] σκ. καθ' ὄλον καὶ μέρος. Καὶ εἰς τὴν ρινὰ τοῦ κάθηται πάντοτε δοιμεῖα χολή (ὄργη). *Φαρμάκισιάς' ἢ μύτη του*. Οἱ ἀρχαῖοι ἐθεώρουν ἔδραν τῆς ὄργης τὴν ρινά.

19. Ἄλλὰ σὺ βεβαίως, καθὼς εἶναι γνωστόν, ἕδεις τὰς λύπας (τοὺς πόνους) τοῦ Θύρσιδος. Πρβλ. *Μῆνιν ἀεῖδε θεά*.

20. Ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο τᾶς β. μοίσσας] ἐχώρησας ἐπὶ τὸ πλέον τῆς βουκ. μούσης, ἦτοι εἶσαι ἀνώτερος, ὑπερέχεις εἰς τὰ βουκ. ἕσματα. Διαρκῶς φιλοφρονοῦνται ὁ αἰπόλος καὶ ὁ Θύρσις ἐπαινοῦντες τὴν αὐλωδιάν ἀλλήλων.

21. Δεῦρ'... ἐσδώμεθα] ἐξώμεθα, ἔλα νὰ καθίσωμεν ὑπὸ τὴν πετέαν (φτελιάν).— Τῷ Πριήπῳ] τοῦ Πριάπου *Πριάπος* Ἀφροδίτης (ἢ Ναΐδος ἢ Χιόνης) καὶ Ἐρμοῦ (ἢ Διονύσου, ἢ

Ἄδωνιδος, ἢ Πανός, ἢ Σατύρου) θεὸς τῶν κήπων καὶ ἀμπελώ-
νων καὶ καθόλου τῶν ἀγρῶν. Ἐλατρεύετο ἐν Λαμφάκῳ, ὅθεν
διεδόθη ἡ λατρεία εἰς Ἑλλάδα. Παρίσταται δὲ δι' ἀτέχνου ξοά-
νου, χρησιμεύοντος ὡς ὁρίου τῶν ἀγρῶν (Terminus) ἐγχρόμου,
ἔχοντος μέγα γεννητικὸν μόριον (σύμβολον τῆς γονιμότητος) καὶ
κρατοῦντος κλαδευτήριον. Προβλ. πριαπίζειν, πριαπισμὸς (λαγνεία).
Καὶ Πριάπος πόλις τῆς Μυσίας.

22. *Τῶν Κρηιάδων*] τῶν κρηναίων Νυμφῶν. *Κρηναίος* ἄνωμ.
θηλ. τοῦ *Κρηναῖος* καὶ *Κρηνίς*. Καὶ ἐν κρηναῖς καὶ ἐν ποτα-
μοῖς καὶ ἐν δάσεσιν ἐπίστευον οἱ παλαιοὶ τὴν ὑπαρξιν Νυμ-
φῶν, ὡς ἡμεῖς κοινῶς τὴν ὑπαρξιν Νεραΐδων. Ὑποτίθεται ὅτι,
ἐν τῷ τόπῳ εὗρίσκονται οἱ δύο ποιμένες, ὑπάρχουσιν ἀγάλματα
(ἢ προτομαὶ) τοῦ Πανός καὶ τῶν Κρηνιαίων. — *ἄπερ ὁ θῶκος*]
ἔπου τὸ ποιμενικὸν ἐκεῖνο κάθισμα. *Θῶκος*, ἔδρα. Προβλ. θάσ-
σω, θαάσσω, θωκέω = κάθημαι.

24. *Ὡς ὄκα κιλ.]* Ὡς ὅτε διαγωνιζόμενος πρὸς τὸν ἐκ
Λιβύης Χρόμιν ἦσας.

25. *Διδυματόκον*] διδυμητόκος — διδυμοτόκος, γεννῶν δί-
δυμα. — *Ἐς τρεῖς ἀμέλξαι*] ὥστε νὰ ἀμέλξης αὐτὴν τρεῖς φο-
ράς. «Πολὺ γὰρ ἔχουσι γάλα αἱ διδυματόκοι». Σχολ. ὥστε δηλ.
καὶ ἀφοῦ φάγωσι γάλα τὰ δύο ἐρίφια νὰ πληρῶνται δύο ἀγγεῖα
(πέλλα).

26. *Ἐχοισα*] παραχωρητ. μετχ. καίπερ ἔχουσα. — *Ἐρίφως*].
Ἐρίφους. *ποταμέλγεται*] προσαμέλγεται, ἀμέλγεται καὶ πλη-
ροῖ. — *Πέλλας*] - α' «ἀγγεῖον σκυφοειδὲς πυθμένα ἔχον πλα-
τύτερον, εἰς ὃ ἡμέλγον τὸ γάλα». Σχ. κοιν. *καοδάρα*. Παρ' ἡμῖν
ἐν Κρήτῃ *κανκί*.

27. *Κισσύβιον*]. Ποτήριον ξύλινον ἀγροτικὸν (*ξυλόκουπα*
παρ' ἡμῖν). Ἴσως ἐκλήθη διὰ τὴν ἐκ ξύλου κισσοῦ κατασκευὴν,
ἢ διὰ τὸν ἐκ φύλλων καὶ βλαστῶν κισσοῦ γλυπτὸν κόσμον. Ὁ
Κύκλωψ καὶ ὁ Εὐμαιὸς ἔχουσι τοιαῦτα (Ὀδ. ι 346. π 52). —
Κεκλυσμένον (κλύω)] ἐπικεκαλυμμένον μὲ στρωμα ἡδέος κηροῦ
ἐσωτερικῶς. Οὕτω παρ' ἡμῖν ἐπαλείφουσι διὰ πίσης τὰ *φλα-
σκιά*.

28. *Ἀμφῶες*] ἐκ τοῦ ὄς (= οὔς οὔας) ἀμφωτον, δύο ἔχον
ὄτα, λαβάς. — *Νεοτευχῆς*] νεότευκτον. — *Γλυφάνοιο* (-ανον) πο-

τόσδον/ προσόζον γλυφάνου *μυρίζον γλυφήλας*, μήπω χρησιμοποιηθέν.

29 - 63. *Δεπτομερής περιγραφή τοῦ ξυλίνου ποτηρίου.*

29. *Μαρούεται*/-ομαι τυλίσσομαι, ἔξαπλοῦμαι ἀποθ. ἐν ἐνεργ. σημ.=ἐνυφαίνω, σωφρεύω. Συχνὸν παρὰ μετρν.

30. *Ἐλιχρύσω*/ δι' ἐλιχρύσου (τῆς γύρεως) ἐπιπελασμένος, *σκοτισμένος*. Ἐλιχρύσος εἶναι φυτὸν ἐκ τῶν ἀναροισχισμένων μετὰ χουσοειδοῦς ἄνθους ἢ καρποῦ (δάκρυα τῆς Παναγίας ἐν Κύπρῳ). Μήπως εἶναι τὸ ἡμέτερον ἀναροισχητικὸν χρυσάνθεμον;— *Ἄ δὲ κατ' αὐτόν.. ἔλιξ*/ ἢ δὲ ἔξ αὐτοῦ (τοῦ κισσοῦ) γινομένη ἔλιξ (γυρολάνδα) συστρέφεται ὀφιοειδῶς ἐναβρυνομένη ἐπὶ τῷ κροκόδει αὐτῆς καρπῷ.

31. *Κροκόεν τι*/. Οἱ κόκκοι τοῦ κισσοῦ (κόρυμβοι) εἶναι παρ' ἡμῖν μαῦροι. Ἄλλ' ὑπάρχουσι πολλὰ κατὰ κλίματα ποικιλία. Ἄξιοσημειώτον εἶδος εἶναι τὸ διὰ λευκοῦ ποικιλόστικτον τῶν φύλων (*hedera candida, folio candido*) καὶ τὸ τῶν χρυσιζόντων (κιτριῶν) κόκκων (Plinius). Τοῦτο νοεῖται ἐνταῦθα.

32. *Ἐντοσθεν*/ ἐν τοῖς ἐλιγμοῖς τοῦ στεφάνου, οὐχὶ ἐν τῷ ἀγγείῳ.—*Τί θεῶν δαίδαλμα*/ τί θεῶν τεχνούργημα! Θεσπέσιον τεχνούργημα, ἀριστούργημα. *Τέτυκται*/ εἶναι κατεσκευασμένη.

33. *Ἀσκητὰ πέπλω καὶ ἄμπυκι*/ τεχνικῶς κεκοσμημένη με πέπλον καὶ ἀνάδεσμον τῆς κόμης, διάδημα, *κεφαλόδεσμον*.

34. *Καλὸν ἐθειράσδοντες*/ ἐπιχαρίτως κομῶντες. *Ἐθειράσδω* (ἔθειρα = θοῖξ) = τρέφω κόμην. - *Ἀμοιβαδὶς*/ ἀμοιβαίως.

35. *Νεικείουσ' ἐπέεσσι*/ λογομαχοῦσιν ὁ εἷς ἐκ τοῦ ἐγὸς μέρους καὶ ὁ ἄλλος ἐκ τοῦ ἄλλου περὶ τοῦ τίς θὰ προτιμηθῆ ὑπὸ τῆς γυναικός.—*Τὰ δ' οὐ κλπ.*/ ἀλλὰ ταῦτα (αἱ φιλονικίαι) δὲν ἐγγίζουσι τὴν φρένα αὐτῆς, δὲν συγκινοῦσιν αὐτήν, *δὲν τὴν πιάνον αὐτά, ταῦτί της δὲν ἰδρώνει*.

45. *Ἄλλ' ὄκα μὲν*/ ἄλλ' ὅτε μὲν.—*Ποιδέρεται*/ προσβλέπει.—*Γελάσα*/ γελῶσα.

37. *Ἄλλοκα*/ ἄλλοτε. *Ῥιπιεῖ νόον*= στρέφει τὴν προσοχὴν τῆς πρὸς τοῦτον (ποτὶ τόν).

38. *Δηθὰ κυλοιδιώνοντες*/ ἐπὶ μακρὰν (ἔνεκα τοῦ ἔρωτος) ἔχοντες οἰδήματὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς, *μὲ προησμένα μάτια* (κυ-

λοιδιάω· κύλα τὰ ὑπὸ τὰ βλέφαρα κοιλώματα, τὰ ὑπόπια ἐκ τοῦ κύω. **Ἐτώσια μαχθίζοντι** / μάτην μοχθίζουσι, μοχθοῦσιν, **ἄδικα χάνουν τὸν κόπο.**

39. **Τοῖς δὲ μέτα** / παρὰ τούτους δέ.—**Γριπεὺς** / ἄλιεύς· προβλ. γριπος·εὐω·ἴω·ισμα·ηῖς—δίκτυον, ἄλιεύω, ἄγρα διὰ γρίπου (κέροτος) ἀλιευτική.

40. **Λεπρὰς** / τραχεῖα (πέτρα βράχος). Ἐκ τοῦ **λεπρός** (λεπερός - λέπος=φλοιός)— **Ἐς βόλον** / πρὸς ἄγραν ἰχθύων.

41. **Τὸ καρτερόν** / ἰσχυρότατα, ὄση αὐτῶ δύναμις. Συχνὰ ἐπιθ. αἰτ. ἐπιρ. λαμβανόμεναι ἔχουσι τὸ ἄρθρον. Προβλ. τὸ ἴσον, τὸ γενναῖον, τὸ λοιπόν, τὸ πρῶτον.

42. **Φαίης κιλ.** / εἴποις ἂν (εἴποι ἂν τις) αὐτὸν (νιν) ἐπὶ τὴν τῶν ἰχθύων ἄγραν μοχθεῖν (ἐλλοπιεύειν, ἔλλοψι= ἄφθογγος) ὅσον σθένος μελῶν (γυίων).

43. **Ἔωδε οἱ φδήκαντι** / οὕτως αὐτοῦ φδήκασιν (αἱ ἴνες). **Οιδέω** (σπ. οἰδάω)= πρήσκομαι. — **Τόσον εἶναι προσησμένες αἱ φλέβες του εἰς τὸν αὐχένα ὀλοῦθε, ἂν καὶ εἶναι γέρωσ.** Ἄλλὰ ἡ δύναμις του εἶναι ἀξία νεανικῆς ἡλικίας (ἄβας·ἤβης).

45. **Τυτθὸν δ' ὄσον ἄπωθεν** / πολὺ ὀλίγον δέ, ὀλίγιστον δὲ μακρὰν.—**Ἀλιτρύτιο** / (ἄλις· τρύω) τοῦ ἐν θαλάσῃ τετρυμένου, καταπεπονημένου, τειλαιπωρημένου γέροντος (θαλασσοδαρμένου).

46. **Πυρναίαις** / περκαζούσαις καὶ τρωξίμοις σχολ. ὠρίμοις. **Πυρναῖος** (πύρνον· πύρινον· πυρός· ἄριτος· σίτινος) κατάλληλος πρὸς βρωσιν.—**Καλὸν βέβριθεν ἄλωά**, λαμπρὰ εἶναι φορτωμένη ἢ ἄμπελος.

Ἡ τοῦ κισσυβίου περιγραφή εἶναι μίμησις καὶ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Σ. 561) καὶ τοῦ Ἡσιόδου (ἄσπις Ἡρακλέους).

47. **Ὀλίγος τις κῶρος** / μικρὸ παιδί. — **Ἐφ' αἵμασιαῖσι** / πλησίον φράκτου· (- ἰά) τοῖχος ἐκ ξηρῶν λίθων ἐστεφανωμένος με ἀκάνθας, δι' οὗ τηρεῖται πεφραγμένη ἡ ἄμπελος. Αἵμασιὰς λέγειν καὶ αἵμασιολογεῖν=κτίζειν τοίχους ὡς φράκτας· **αἶμος**=δρυμός.

48. **Ἄν' ὄρχως** / κατὰ τὰς σειρὰς τῶν κλημάτων (ὄρχους).

49. **Φοιτῆ** / φοιτᾶ.—**Σινομένα** / βλάβπτουσα, προσπαθοῦσα νὰ διαρπάσῃ. Ἐκ τοῦ θ. σιν·εἶναι πολλὰ λέξεις δηλωτ. τοῦ βλά·

πειν· *σίν - ις - ιδος*, Σίντιες (πειραταὶ τῆς Λήμνου), σινάμωρος (λυμαινόμενος), ασινής (ἀβλαβής) κτλ. — *Τὰν τρώξιμον*/ τὴν δυναμένην τρώγεσθαι, πελαινομένην, οὐκέτι ὀμφακίζουσαν σταφυλήν. — *Ἄ δ' ἐπὶ πῆρα*/ εἰς τὴν πῆραν, εἰς τὸ σακκούλι, *στὸ ψωμοβούργιδο* (ἐν Κρήτῃ).

50. *Κεύθουσα*/ κεύθουσα, κρύπτουσα· ὁ τύπ. τῆς μετχ. *οἰσα* ἀντὶ *οῦσα* εἶναι αἰολ. ὁ δωρ. εἶναι *ωσα*. — *Ἀνησεῖν*/ ἀφήσειν (ἀνιέναι).

51. *Ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξιη*/ ἀπρογευμάτιστον καθίση τὸ παιδίον εἰς τὰ ξηρά, ἦτοι εἰς ἀνύπαρκτον γεῦμα· πρὶν τὸ ἀφήση χωρὶς πρόγευμα τρώγουσα αὐτὴ ὅ,τι ἔχει ἢ πῆρα (Κρητ. νὰ τὰφήση στὴ ξέρα).

52. *Ἀνθερίκοισι*/ καλάμαις ἀσφοδέλου· *ἀνθέρικος*· *ἀνθέριξ* δὲ τὸ ἄκρον στάχυος καὶ αὐτὸς ὁ στάχυς· *ἀσφενδυλιά* παρ' ἡμῶν ἐν Κρήτῃ. — *Ἀκριδοθήραν*/ παγίδα ἀκριδῶν.

53. *Σχοῖνω ἐφαρμόσδων*/ διὰ σχοῖνου (βρούλου) συνδέων. Σχοῖνος· εἶδος φυτοῦ κατὰ τὸ ἄκρον ὄξέος, κοιν. *βοῦρλον*, *βροῦλον* (ἐν Κρήτῃ). — *Μέλειται δέ οἱ*/ μέλει δ' αὐτῷ, φροντὶς δ' αὐτῷ γίνεταί, *τὸν μέλει δέ*.

54. *Φυτῶν*/ τῆς ἀμπέλου. — *Τοσοῆνον*/ τοσοῦτον, *τόσα-τόσα*. — *Γαθεῖ*/ γήγηθε, χაίρει· ὅσον πλέγματος (μέλειται οἱ) περὶ ᾧ γαθεῖ· ὅσον φροντίζει περὶ τοῦ πλέγματος, ἐφ' ᾧ χაίρει.

55. *Παντᾶ*/ πάντῃ, πρὸς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κισσυβίου, ἅτινα δὲν καλύπτονται ὑπὸ τοῦ κισσοῦ μετὰ τοῦ ἐλιχρῶσου. — *Περίπέπταται*/ ἐξαπλοῦται. — *Υγρὸς ἄκανθος*/ εὐλύγιστος, εὐκαμπτος.

56. *Αἰολικόν τι θάημα*/ θαῦμα αἰολικόν. Ἡ Αἰολὶς χώρα δὲν παρήγαγεν ἐντελέστερόν τι. — *Θάημα*/ θαῦμα. — *Τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι*/ θαῦμα ἂν σε ψυχὴν ἐκπλήξαι ἀριστούργημα, ὃ ἰδὼν οὐκ ἂν δύναίτο μὴ καταληφθῆναι ὑπὸ θαυμασμοῦ. — *Ἀτύξω* (μτγν.) ἐμποιῶ τρόμον.

57-58. *Τῷ* γεν. εἰς τὸ *ᾧνον*· τοῦτου ἀντάλλαγμα (ἐξαγοράν), ἀντίτιμον. — *Καλυδωνίω* = ἐκ Καλυδῶνος. Καλυδὼν π. τῆς Αἰτωλίας, ἔνθα ὁ Μελέαγρος ἠθήρευσε τὸν Καλυδώνιον κάπρον, ὃν ἡ Ἄρτεμις εἶχεν ἐπιπέμψει τιμωρουμένη τὸν πατέρα αὐτοῦ Οἰνέα, ὀλιγορήσαντα αὐτῆς ἐν θυσίᾳ. — *Τυρόεντα*/ ἀντὶ *τυρόν*

κυρ· ἐλίθετον (οἷς) ἔξυπακ. δὲ πλακοῦς ἢ ἄροτος, ἦτοι πλήρης τυροῦ, *τυρόπιττα*.

59. *Οὐδέ... θίγεν*]. οὐδὲ προσέθιγέ πώ τι (τὸ κισσύβιον)· χεῖλος ἐμόν' οὐχ ἦπατό τί πω ἐμοῦ χεῖλους· δὲν ἦγγισεν ἀκόμη καθόλου τὸ χεῖλός μου.

60. *Ἄχραντον*]. ἀμίαντον, ἄσπιλον, ἄβροχον γάλακτι.— *Τῷ... ἀρεσαίμαν (ην)*]. τούτῳ ἂν σοι ἀσμεναίτατα (μάλα πρόφρων) ἀρέσαιμι· διδοίην ἂν σοι τοῦτο δῶρον μάλα προφρόνως (μετὰ μεγάλης χαρᾶς, εὐμενέστατα).

61. *Αἶκα... ἀείσης*]. εἰάν μοι... τὸν ποθητὸν ὕμνον ἄσης· *ἐφίμερος* (ἰμείρω, ἴμερος=πόθος)=ποθεινός.

62. *Οὔτι τυ κερτομέω*]. οὐδόλως σὲ περιπαίζω (ὅτι θὰ σοὶ δώσω τὰ ὑπεσχημένα). Ἐτ. γρ. *οὔτι τοι φθονέω*· δὲν σὲ φθονῶ, διότι ὑπερέχεις ἐν τῇ ᾠδῇ· ἢ (Δούκας) δὲν ἀρνοῦμαι νὰ σοὶ δώσω τὸ δέπας.— *Πόταγ' ὠγαθέ*]. πρόσαγε (ἀμετ.) ἐμπρός, ἄρχισε.

63. *Οὔτι πα*]. οὔτι πη, οὔτι πως, οὐδόλως βεβαίως θὰ φυλάξης τὴν ᾠδὴν διὰ τὸν ἄδην τὸν (ἐπιλανθάνεσθαι ποιοῦντα) προξενοῦντα λήθην. Τὸ *ἐκλελάθοντα* ἐνεργ. καθ' ὄμηρ. τρόπον.— Ἐντοῦθα περατοῦται ἡ μακρὰ τοῦ κισσυβίου περιγραφή. Ὁ Θεόκρ. ἀρέσεται εἰς τὴν ζωγραφίαν, οὕτως εἰπεῖν, τῶν καθ' ἕκαστον, ἐν ᾧ ὁ Ὅμηρος ἀρκεῖται εἰς ὀλίγας γραμμάς.

64—138. Θόρυγος τοῦ Θύρσιδος ἐπὶ τῷ Δάφνειδι.

64. Ἐντεῦθεν ἄρχεται τῆς ᾠδῆς ὁ Θύρσις. Ἐπικαλεῖται δὲ τὰς Μούσας (ἄρχετε), ὡς κάμνει ὁ Ὅμηρος καὶ πάντες οἱ ἐπικοί ποιηταί. Εἶναι δὲ ὁ στ. ἐφύμνιον, ἦτοι ἐπφοδὸς τρόπον τινά, ἐπαναλαμβανόμενος ἐν ἐκάστη στροφῇ.

64, *Θύρσις ὄδε κτλ.*]. ἐγὼ εἰμι ὁ Θ. ὁ γνώριμος, ὁ ἕξ Αἴτης· καὶ αὕτη, ἣν θὰ ἀκούσητε, ἡ γλυκεῖα φωνὴ τοῦ Θ. (ἀφελῆς κομπορημοσύνη, συνήθης τοῖς παλαιοῖς).

66. *Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦσθ'*]. ποῦ λοιπὸν τέλος πάντων ἦσθε, ὅτε ὁ Δάφνης ἐτήκετο ;

67. *Ἦ κατὰ κτλ.*]. ἢ ἦσθε εἰς τὰς ὥραιάς κοιλάδας τοῦ Πηνειοῦ ἢ τοῦ Πίνδου ; *Τέμπη* (τέμνω) στενώταται διεκβολαὶ ἐν ὄρεσιν, ἀποκεχωρισμένοι κοιλάδες. Ἐνταῦθα δὲ εἶναι τὰ ὄνομα *Ἐμμ. Γενεράλι, Βουκολικά εἰδύλλια τοῦ Θεοκρίτου. ἐκδ. ε'* 4

μαστὰ θεσσαλικά τέμπη, ἡ θανμασία κοιλὰς μεταξὺ Ὀλύμπου καὶ Ὀσσης, δι' ἧς ὁ Πηνειὸς ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν. Γλαφυρὰν περιγραφὴν ἰδὲ παρ. Αἰλ. Ποικ. Ἱστορ. 3, 1.

(8. **Ἀνάπω (ου)**] Ἀναπὸς ποταμὸς παρὰ τὰς Συρακούσας οὗ τὸ μέγιστον πλάτος δὲν ὑπερβαίνει τὰ τρία μέτρα καὶ τὸ παρὰ τὰς ἐκβολὰς βάθος τὸ ἓν. Ἐν τούτοις ἐν ἀφελείᾳ ὀνομάζει τὸ ρεῦμα τούτου **μέγαν ῥόον**, ὡς ὁ ἀπλοῦς καὶ μηδὲν πλεόν τοῦ χωρίου του γινώσκων χωρικός παρ' ἡμῖν.

69. **Αἴτνας** [σκοπιὰν] τῆς Αἴτνης τὴν ὑψηλὴν κορυφὴν τὴν ἐπισκοποῦσαν τὰ πέριξ.—**Ἀκιδος (ις ιδος)** ρυάξ πηγάζων ἐκ τῆς Αἴτνης· Chiaci σήμερον. Ἰερὸν δὲ ὀνομάζει τὸ ὕδωρ διὰ τὴν ἐν παντὶ ποταμῷ ἐνοικοῦσαν θεότητα.

71. **Μὰν**] μὴν, ἐν τούτοις, τῇ ἀληθείᾳ.—**Ῥούσαντο**] μετ' ὠρυγῶν ἐθρήνησαν. Τὸ ὠρούμαι κυρ. ἐπὶ λύκων καὶ κύνων (οὐρλιάζω), εἶτα δὲ ἐπὶ τοῦ λέοντος καὶ ἄλλων ζῴων καὶ ἐπὶ ἀγρίων ἀνθρώπων (Ἡρόδ.) πενθούτων ἢ καὶ χαιρόντων.

72. **Χῶκ**] καὶ ὁ ἐκ (δρυμοῦ-ἄλσους δρυῶν λέων).

73. **Πολλαὶ οἱ παρ ποσσὶ βόες**] πολλαὶ ἀγελάδες πλησίον τῶν ποδῶν αὐτοῦ (Δάφνιδος) **ποσσὶ οἶ-σχ.** καθ' ὄλον καὶ μέρος.

74. **Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι**] ἀπ' ἑτέρον, πάλιν δαμάλαι (-η), **Δαμάλη** ἡ νεαρὰ ἀγέλας (καὶ δάμαλις).—**Πόρις**· νεαρὰ βοῦς (μικροτέρα τῆς δαμάλης) ἢ ἄρτι πορευεσθαι δυναμένη (δαμαλάκι)· εἶναι δηλ. τὸ θηλ. τοῦ μόσχου.

76. **Ἦνθ' Ἐρμαῖς**] ἦλθεν ὁ Ἐρμῆς Ὁ Ἐρμῆς ἔρχεται πρῶτος ὡς θεὸς τῶν ποιμένων καὶ ὡς πατὴρ τοῦ Δάφνιδος.—**Πράτιστος**] πρῶτιστος· **πρᾶτον**=πρῶτον. Ἐγένετο δὲ κατὰ συναίρ. **πρᾶτος-πρᾶτος**· ὡς **θῶακος-θᾶκος** **πρῶαν** (πρῶην) **πρᾶν**.—**Ἄπ' ὄρεος**] ἀπὸ τοῦ ὄρους ἐν γενικότητι=**ἀπὸ τὸ βουνό**, ὅπου ὡς ἐπόπτης τῶν ποιμένων εὐρίσκεται πολλάκις. **Ῥορος-ὄρεος** ἀντὶ τοῦ ἰων. **οὔρος-εος**.

77. **Τίς τυ κατατρώχει**] τίς σε καταπονεῖ, **βασανίζει**, λυπεῖ; **Τίνος... τόσσον ἔρασαι**] διὰ τίνα αἰσθάνεσαι τόσσον ἔρωτα, τίνος ἔρωτι οὕτως ἐάλως;—Ἐξ ἀποθ. ἐνεστ. ἔραμαι=ἔρῶ, εἶμαι **ἔρωτευμένος**, ἀγαπῶ ἐμμανῶς· κυρίως ἐπὶ τοῦ μεταξὺ τῶν δύο γενῶν σφοδροῦ ἔρωτος.

79. **Τοὶ βούται**] οἱ βουκόλοι. Βούτας-βότας. Μεταξὺ τῶν

ποιμένων τῆς Σικελίας ὑφίστατο κανονικὴ ἱεραρχία· τὴν πρῶ-
την τάξιν ἔχουσιν οἱ βουκόλοι, τὴν δευτέραν οἱ τῶν προβάτων
νομεῖς (*ποιμένες* κατ' ἐξοχὴν, μεθ' Ὅμηρον νοούμενοι μόνον
προβάτων), οἱ δὲ αἰπόλοι τελευταῖοι.—*Ῥπόλοι*/ οἱ αἰπόλοι.

81. *Κῆφα*/ καὶ ἔφη.—*Τί νυ τάκειαι*/ διὰ τί λοιπὸν τήκεσαι,
μαραίνεσαι:—*Ἄ δέ τυ κόρα*/ κόρη, κόρη. Κόρα εἶναι ἡ Ναῖς
ἢ σύζυγος τοῦ Δάφνιδος. Καὶ ὁ Ὅμ. δὲ ὀνομάζει *κούρας* τὰς
ἐγγάμους θυγατέρας τοῦ Πριάμου καὶ ὁ Τάκιτος (Χρον. 14,64)
τὴν σύζυγον τοῦ Νέρωνος Ὀκταβίαν puellam. Ὡστε νεαρὰ σύ-
ζυγος.

72. *Ποσσι φορεῖται*/ φέρεται διὰ τῶν ποδῶν μεθ' ὀρμῆς
ὡς διὰ θυέλλης, παρασύρεται εἰς ὄλας τὰς κρήνας καὶ εἰς ὄλα τὰ
ἄλση ζητοῦσα τὸν σύζυγον.

83. *Ἄ*/ ἐπιφών. δηλ.οτ. ποικίλων συγκινήσεων.—*Δύσερως*/
ψυχρὸς εἰς τὸν ἔρωτά σου καὶ σκαιός, διότι φεύγεις τὴν σύζυγόν
σου, ἀναίσθητος. Ἐνίοτε δὲ σημ. τὸν ἐμμανῶς ἐρῶντα ἢ καὶ τὸν
ἀτυχοῦντα ἐν τῷ ἔρωτι.—*Ἀμάχανος*/ ἀδέξιος, ἀνίκανος, μὴ δυ-
νάμενος νὰ βοηθήσῃς σαυτόν.

86. *Ὀγκα*/ ταῦτὸν τὸ *ὄκα*.—*Μακάδας*/ μηκάδες, αἱ μηκώ-
μεναι, ἐπίθ. τῶν αἰγῶν.—*Οἶα βατεῦνται*/ πῶς βατεῦνται, ὀχεύ-
ονται, πηδῶνται (βαίνω). Ἐν Κρήτῃ ἐν ὁμοίᾳ χρήσει εἶναι τὸ
βατεύω ἐπὶ ὀρνίθων καὶ τὸ *πηδῶμαι* ἐπὶ προβάτων καὶ αἰ-
γῶν.—*Ἐγεντο*/ συγκεκ. τύπ. τοῦ ἐγένετο.

88. *Τὰς παρθένους*/ ἀντὶ τὰς παρθένους.—*Οἶα γελᾶντι*/
πῶς γελῶσι.

91. *Ποιτελέξασθ'*] προσεῖπεν, ἀπεκρίνατο. Ἐν ἀπελλισμῷ δια-
τελῶν ὁ Δάφνις καὶ ἀπόφασιν ἔχων νὰ ἀποθάνῃ ἐξ ἔρωτος οὐ-
δὲν περὶ τοῦ ἔρωτος τούτου λέγει εἰς τοὺς προσδραμόντας καὶ
πυνθανομένους τὴν αἰτίαν τῆς ἐν ἧ εὐρίσκειται καταστάσεως.

92. *Ἄνυε κτλ.*] ἀλλ' ἐπέβαινε τὸν πικρὸν αὐτοῦ ἔρωτα καὶ
μέχρι τέλους τῆς μοίρας του. Κατέπινε τὸ φαρμακερὸν ποτήριον
τοῦ ἔρωτός του, ὑπέμενε τὰς βασάνους τοῦ ἔρωτος καὶ ὄφειλε
νὰ τὰς ὑπομένῃ μέχρι τοῦ θανάτου του. Τὸ ρ. εἶναι *ἀνύω* καὶ
ἀττ. *ἀνύτω* ἢ *ἀνύτω*.

94. *Ἦνθέ γε μὰν*] ἤλθεν ἐν τούτοις βεβαίως καὶ ἡ Ἄφρο-
δίτη, εὐάρεστος (ἠδεῖα), γελῶσα.

95. *Δάθρια*] λαθραίως, ἐπιβούλως κρυπτομένη.—*Βαρὺν δ' ἀνά θυμὸν ἔχουσα*] ἀνέχουσα δέ, ὑψηλὰ φέρουσα προσποιουμένη, ὑποκρινόμενη ἰσχυρὰν ὀργήν. Ἡ Ἀφροδίτη, ἣτις γινώσκει τὴν αἰτίαν τῶν βασάνων τοῦ Δάφνιδος καὶ θεωρεῖ αὐτὸν ἠττημένον ἔρχεται νὰ ἀπολαύσῃ τῆς νίκης (ἐπιχαίρουσα)· ἀλλὰ κρύπτει ἐπιμελῶς τὴν χαρὰν τῆς καὶ λαμβάνει ὀργίλον ὕφος, ἵνα ἀναγκάσῃ αὐτὸν νὰ ζητήσῃ συγγνώμην.

96. *Τὺ θην κτλ.*] σὺ βέβαια (εἰρων.) ἐκαυχᾶσο, ὅτι θὰ καταπαλαίσης (λυγίσῃς, κάμψῃς) τὸν ἔρωτα· ἄρά γε δὲν ἐκάμφθης ὑπ' αὐτοῦ;—*Τὸ θην* συγγεν. τῷ *δῆ* εἶναι ἐν χορήσει παρὰ ποιητ. καὶ ἐκφράζει ἰσχυρὰν πεποίθησιν. *Δυγίξεν*] λυγίζω (λύγος)= καταβάλλω, ρίπτω.

97. *Ἀργαλέω (-ου)* δυσκόλου, δεινοῦ, ἀνικίτου.

99. *Ποταμείβετο*] προσημείβετο, ἀπαμειβόμενος προσέφη (Ὅμ.)—*Βαρεῖα*] σκληρά, καταπιεστική, ἐπαχθής.

100. *Νεμεσσατὰ*] νεμεσητός, ὁ προξενῶν ἀγανάκτησιν, ὀργήν, ἀξιομίσητος ἐπομένως.—*Ἀπεχθῆς*] ἐχθρικός, μισητός.

101. *Ἦδη γὰρ κτλ.*] μήπως νομίζεις (φοῶζῃ) ὅτι ἤδη ὅλος ὁ ἥλιος δι' ἡμᾶς (ἐμὲ) ἔχει δύσει, ἢ τελευταία ἡμῶν ἡμέρα κλίνει, ὥστε νὰ μὴ δυνάμεθα τίποτε πλέον; Ὁ σι. οὗτος αἰτιολογεῖ τὸν ἐπόμενον.—*Δεδύκειν* ἀντὶ *δεδυνέκναι* (Ahrens). Ἄλλ' ἐκ προκμ. ἐσχηματίσθησαν πολλοὶ ἔνεστ. τύποι παρὰ ποιηταῖς *δλώλω, δεδοίκω, ἐστήκω, λελόγχω, πεπόνθω, γεγάθω* κτλ.

102. *Κῆν Ἀίδα κτλ.*] καὶ ἐν ἄδου δόμοις ὁ Δάφνης θὰ εἶναι σφοδρὰ λύπη (κακὸν ἄλγος) εἰς τὸν ἔρωτα.

104. *Οὐ μέλειται τὰν Κύπριν ὁ βουκόλος*] δὲν ἀσχολεῖται μὲ τὴν Ἀφροδίτην ὁ β. (ὁ Δάφνης) δὲν φροντίζει, περιφρονεῖ. Ἡ συνήθης γραφή· *εἰ λέγεται (ἢ οὐ λέγεται)* κτλ. παρέχει ἀτελεῖ τὴν φράσιν ἀποσιωπωμένης αἰσχρολογίας. Ἐν τῇ συνήθει γραφῇ ὁ βουκόλος εἶναι ὁ Ἀγχίσης. *Ἰδαν*] τῆς Φρυγίας.

105. *Τηγεῖ* ἐκεῖ ἀντιτίθεται πρὸς τὸ ὠδε=ἔδῳ. *Κύπειρος*] ἡ νῦν κύπερις.—Δηλαδή ἐκεῖ εἶναι ὑψηλαὶ δρυεὶς καὶ ἐν τοῖς φυλλώμασι τούτων δύνασαι νὰ κρύπτῃς τοὺς ἔρωτάς σου, ἐνῶ ἔδῳ οἱ θαμνώδεις κύπειροι δὲν εἶναι εὐνοϊκοί. Γνωστὸν δ' ἐκ τῶν μύθων, ὅτι ἐν Ἰδῇ συγγενομένη τῷ Ἀγχίσῃ ἐγέννησε τὸν Αἰνείαν.

106. *Βομβεῦντι*] βομβοῦσι—*Ποτὶ σμάνεσσι*] πρὸς τοῖς σμῖνεσιν, ἐντὸς τῶν σμηνῶν. Σμῆνος δὲ εἶναι τὸ *κοφίνι* (*βρασκι* ἐν Κρήτῃ), ἡ κυψέλη, ὁ σίμβλος τῶν μελισσῶν.

107. *Χώδωνις*] καὶ ὁ Ἄδωνις. Οὗτος ἦτο ὠραιότατος· δι' ὃ ἐρασθεῖσα τούτου ἡ Ἀφροδίτη, ἠκολούθει πανταχοῦ ἐν τοῖς κυνηγεσίαις. Δηχθεῖς δὲ ὑπὸ ἀγρίου χοίρου, ὃν ἡ Ἄρτεμις, προτροπῇ τοῦ ζηλοτυπήσαντος Ἄρεως, ἀφῆκεν ἐπ' αὐτόν, ἀπέθανεν, ἐκ δὲ τοῦ αἵματος αὐτοῦ, ἀναμειχθέντος τοῖς δάκρυσι τῆς Ἀφροδίτης, ἀνεφύη ἡ τῶν ἀγρῶν ἀνεμώνη. Πλείονα περὶ Ἄδωνιδος ἰδὲ κατωτέρω ΙΕ', 23. *Μᾶλα*] μᾶλα, πρόβατα.

Σφόδρα καθάπτεται ὁ Δάφνις ὄνειδίζων τοὺς ἔρωτας αὐτοῦς. Ἴσως δὲ καὶ ἐν στ. 101 νὰ γίνηται αἰνιγματώδης ὑπόμνησις τῆς ὑπὸ τοῦ Ἥλιου καταμηνύσεως εἰς τὸν Ἡφαιστον, τὸν ἄνδρα αὐτῆς, τῆς ὕβρεως, ἣν ὕβρισεν αὐτὸν μετὰ τοῦ Ἄρεως, καὶ δι' ἣν ἐπεβλήθη αὐτοῖς ἐν τῇ κλίνῃ ὁ τεχνικὸς δεσμός (Ὁμ. Ὀδ. θ. 266—366), ὃν χαριέστατα ἔσκωπεν ἐν τινι διαλόγῳ ὁ Λουκιανός.

108. *Πτώκας*] λαγωούς· Πτώξ-ωκός (πτώσσω)=ὁ πτώσσω ὁ μετὰ φόβου συστελλόμενος, ὁ *ζαρώνων*. Τοῦ αὐτοῦ θέμ. καὶ *πτωχός*.—*Βάλλει*] κτυπεῖ, τοξεύει.

109. *Ὅπως στασῆ (στήση)*] (ὄρη) ὅπως στασῆ· ὄρα ὅπως σταθῆσει ἐγγύτερον Διομήδους προσιοῦσα καὶ λέγε νικῶ τὸν βουκόλον Δάφνιν, ἀλλὰ μάχου κατ' ἐμοῦ. Εἰρωνικῶς πάντα ταῦτα πρὸς τὴν Ἀφροδίτην, πρὸς ἣν ἀποδίδει τὰ ἴσα, ἐφ' οἷς προηγουμένως εἰρωνεύθη. Ὑβρισεν αὐτὸν ὡς καμφθέντα ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἐν ᾧ αὐτὴ ὑπέκυψεν εἰς ἔρωτας θεῶν καὶ θνητῶν, οὓς καὶ κατεδίωκεν. Ἐπὶ πλέον δ' ὄνειδίζει αὐτῇ τὴν ὑπὸ τοῦ Διομήδους ἦτταν (Ἰλ. Δ 366 ἐξ.). Προκάλεσε, εἰ δύνασαι, λέγει, τὸν Διομήδην· μὴ καυχῶ ὅτι ἐνίκησας βουκόλον καὶ ἀπόλεμον ἄνδρα· ἀλλ' ἐδοκίμασας αὐτὸν καὶ δὲν τολμᾷς νὰ ἐπαναλάβῃς τὸ πείραμα.

112. *Φωλάδες*] ἐν φωλεοῖς καὶ ἄντροις οἰκοῦσαι, διατρώμεναι.

113. *Ὑμῖν ἐγὼ Δάφνις*] οὐδέτι ἔσομαι μεθ' ὑμῶν ἐγὼ ὁ Δάφνις ἀνὰ τὰ δάση (ὕλαν, δρυμῶς, ἄλσρα· τὰ συνὼν διὰ τὴν ποικιλίαν· ἵνα δὲ καὶ τις διαφορὰ δειχθῇ, ὕλη μὲν σημ. γῆν

δασώδη καὶ ἐκ θάμνων ἔτι· **δρυμός**, δάσος δρυῶν· **ἄλσος** δὲ τόπον κατάφυτον ἐκ δένδρων καὶ χλόης, καὶ συνήθως ἱερὸν ἀφιερωμένον θεότητι τινι).

114. **Ἀρεθούσια]** Ἡ Ἀρεθούσια ἦτο πηγὴ ὀνομαστὴ τῆς ἐν Συρακούσαις νήσου Ὀρτυγίας. Πausan. 5, 7, 2. Αὕτη, νύμφη πρότερον οὔσα καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀλφειοῦ (υἱοῦ Ὀκεανοῦ καὶ Θέτιδος) διωχθεῖσα, μεταμορφώθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος εἰς τὴν ὁμώνυμον τῆς Ὀρτυγίας πηγὴν. Ἄλλ' ὁ Ἀλφειός, μεταμορφωθείς εἰς ποταμόν, ἔδω ὑπὸ τὴν γῆν ἐκ Πελοποννήσου καὶ ἠνώθη ἐν Συρακούσαις μετὰ τῆς Ἀρεθούσης.—Ἄλλαι πηγαὶ ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα μνημονεύονται ἐν Ἄργει, ἐν Θήβαις, ἐν Ἡλιδι, ἐν Ἰθάκῃ καὶ Εὐβοίᾳ.

115. **Θύμβριδος]** -ις-ιδος. Οἱ σχολιασταὶ νοοῦσι ποταμόν τῆς Σικελίας· οἱ δὲ νεωτέροι ὑπομνηματισταὶ ὄρος. Πιθανῶς δηλοῖ τὴν ὑπὸρρειαν ὄρους παρὰ τὴν θάλασσαν.

116. **Δάφνης ἐγὼν ὄδε τῆνος]** ἐγὼ εἶμαι ἔδῳ ὁ **ξακουσιὸς** Δάφνης.—**Νομεύων**· μεταβ. τὰς βράς· καὶ ἄμετ. ω=νομεύς εἶμι.

117. **Ποτίσδων]** ποτίζων· ὡς καὶ νῦν χρῶνται τῷ ρ. οἱ βοσκοί.

119. **Ω Πὰν Πὰν]** ἰδὲ στ. 16. Ἐν συγκινήσει καλεῖ τὸν Πᾶνα ὁ Δάφνης, δι' ὃ καὶ ἐπαναλαμβάνει τὸ ὄνομα.—**Λυκαίω (ου)]** Λύκαιον εἶναι τὸ κυριώτατον ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, ἀποτελοῦν ὄροσειράν, ἧς ὑψίστη κορυφὴ εἶναι τὸ Μαίναλον. Ἦτο δὲ τὸ Λύκαιον ἱερὸν τοῖς θεοῖς, ὡς ὁ Ὀλυμπος. Τὸ δὲ Μαίναλον, ὀνομασθὲν ἀπὸ Μαινάλου, υἱοῦ τοῦ Λυκάονος (121), ἦτο ἀφιερωμένον εἰς τὸν Πᾶνα, τὸν κατ' ἔξοχὴν ἀρκαδικὸν θεόν, ἰδιαιτέρως ἐν Ἀρκαδίᾳ μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος λατρευόμενον, οὗ τῆς σύριγγος ἐν Μαινάλῳ ἐνωτίζοντο οἱ Ἀρκαδῆς.

121. **Τὰν Σικελάν]** τὴν Σικελικὴν.—**Ἐλίκας... ἠρίον]** τὸ μνῆμα τῆς Ἐλίκης. Ἐλίκη εἶναι τὸ ὄνομα, ὅπερ ἐδόθη εἰς τὴν Καλλιστώ, θυγατέρα τοῦ Λυκάονος, ὅτε μετὰ τὴν εἰς ἄρκτον μεταμόρφωσιν αὐτῆς ἐπολοθετήθη ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀστερισμὸς ἐν τῷ οὐρανῷ.—**Ἡρίον]** μνημεῖον, τάφος, τύμβος.—**Αἰπύ τε σᾶμα]** καὶ τὸ ὑψηλὸν μνῆμα (σῆμα) ἐκεῖνο (τῆνο) τὸ γνωστόν.

122. **Λυκαονίδαο]** Λυκαονίδου, τοῦ Ἀρκαδῆος, ἐγγόνου τοῦ Λυκάονος ἐκ τῆς Καλλιστοῦς.—**Καὶ μακάρεσσιν ἀγατὸν]** ἀντι-

κείμενον θαυμασμοῦ καὶ αὐτοῖς τοῖς θεοῖς.—*ἀγατὸν* (ἄγαμαι).
ἀγαστόν, θαυμαστόν.

123. *Δήγετε*] ἀπὸ τῶν Μουσῶν ἤρξατο καὶ εἰς ταύτας ἦδη
καταλήγει.

124. *Ἐνθ' ὄναξ*] ἔλθέ, ὦ βασιλεῦ τῶν ποιμένων Πάν. —
Φέρ' εὐπάκτιο κτλ.] λάβε τὴν ὠραίαν ταύτην σύριγγα (τὴν
ἐμήν), τὴν ἐκπέμπουσαν γλυκεῖαν φωνήν (μελίπουν), τὴν δι'
εὐπήκτου κηροῦ προσηροσμένην, τὴν ὑπόκυρτον περὶ τὸ στόμα
(ἐλικτάν).

125. Ἦτο δὲ ἡ σύριγξ μουσικὸν ὄργανον τῶν ποιμένων (αὐ-
λός, *διαμπόλι, χαμπιόλι, σφυροχάμπιολο*) ἐμπνευστὸν συγκεί-
μενον ἕξ ἑπτὰ (ἢ ὀκτῶ) ἀνίσων πρὸς ἀλλήλους καλάμων συγκε-
κολλημένων οὕτως, ὥστε ἄνω μὲν γὰ ἀποτελῶσιν εὐθειαν, κάτω
δέ, ἀεὶ ἐλαττούμεναι, λοξὴν γραμμὴν. Ἦτο δὲ κατὰ τοὺς ἀρ-
χαίους ἐφεύρεσις τοῦ Πανός, ὀνομάσαντος ἐκ τῆς φίλης Σύριγ-
γος νύμφης.

126. *Ἦ γὰρ κτλ.*] διότι ἀληθῶς, βεβαιότατα, *χωρὶς ἄλλο*,
ἐγὼ σύρομαι εἰς τὸν ἄδην ὑπὸ τοῦ Ἔρωτος.

128. ἔξ. Ἡ συνήθης ἀπόδοσις τῶν στίχων τούτων εἰς τὸν
Δάφνιν, ὡς γίνεται καὶ ἐν τῇδε τῇ ἐκδόσει, φαίνεται ὅτι εἶναι
πλημμελής. Διότι μᾶλλον εἰς τὸν Θύρσιν ἀρμόζουσι τοιαῦτα εὐ-
χαί, τοῦ νὰ γίνωνται δηλ. τὰ πάντα ἐναντίως πρὸς τὴν φύσιν
μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Δάφνιδος, ἢ εἰς αὐτὸν τὸν Δάφνιν. Καὶ
ἐν τοῖς δημοτικοῖς ἡμῶν ἄσμασι συμβαίνει πολλάκις ὁ ὀδυρό-
μενος ἐπὶ τῷ ὀπωσδήποτε θανάτῳ τοῦ ἥρωος αὐτοῦ ποιητῆς νὰ
εὐχεται νὰ ξηρανθῶσιν αἱ πηγαί, νὰ μὴ βλαστάνῃ χόρτον ἢ γῆν
καὶ ἄλλα παρόμοια, ἀφοῦ ἐφρονεύθη ἢ ἀπέθανεν ὁ ὑμνούμενος.
Ἄλλῳ τηροῦμεν τὴν καθιερωθεῖσαν σειρὰν, ἀφοῦ, καθ' ὅσον
γινώσκομεν, μόνον ἡ ἐκδοσις τοῦ Renier μετέβαλε ταύτην.

Εἶθε νὰ παράγωσιν αἱ βᾶτοι καὶ αἱ ἄκανθαι ἴα, ὁ δὲ ὠ-
ραῖος νάρκισσος νὰ στολίσῃ τοὺς κλάδους τῶν ἀρκεύθων.

129. *Νάρκισσος*] κοινῶς ὁ ν. ἐκλαμβάνεται ὡς τὸ ἡμέτερον
μανουσάμι. Ἐκ τῶν πολλῶν ὁμως εἰδῶν τούτου ἄγνωστον
ποῖον νοεῖται ἐνταῦθα διὰ τὸ ἀλλόκοτον τῆς εὐχῆς νὰ βλαστήσῃ
ἐπὶ ἀρκεύθων.—Ἄρκευθος δὲ εἶναι εἶδος θαμνώδους καὶ ἄκαν-
θώδους κέδρου. *Κομάσαι*] κομᾶν λέγεται συνήθως ἐπὶ τοῦ τρέ-

φειν κόμην, ἔχειν μακρὰν κόμην· ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν τρι-
χῶν· τριχες κομῶσαι. Εἶτα δὲ καὶ ἐπὶ φρυτῶν καὶ δένδρων.
Βλαστησάτω. Σχολ.

130. **Ἐναλλα/** ἀπ' ἐναντίας ἢ πέφυκεν ἕκαστον, ἀνάποδα.
— **Ἵχνας/** ὄχνη μτγν. γρ. τοῦ **ὄχνη**· κυρ. ἀγρία ἄπιος, ἀχνὰς
καὶ τὸ ἄπιον. Παρ' ἡμῖν ἐν Κρήτῃ τὸ ἄγριον ἄπιον λέγεται
ἀχλάδι, εἶδος δὲ ἄπιου ἡμέρου, ἀλλ' ἀποπνικτικὸν καρπὸν φε-
ρούσης, εἶναι **ἡ ὄχρα** καὶ τὸ δένδρον καὶ ὁ καρπός. Μετρικῶς
δὲ εἶναι ἀνώμαλος ἢ λέξις, ἔχουσα τὸ ας βραχύ.— **Ἐνείκαι/**
ἐνέγκαι, ἕξ ἀορ. τοῦ φέρω **ἡνεικα** (ἰων.).

131. **Ἵλαφος/** ὁ ἔλαφος· **ἐλκοι**=ἄς διώκη, ἄς σπαράσση,
ἄς ἔσχιζῃ.

132. **Σκῶπες/** μικραὶ γλαῦκες. **Σκῶψ-σκωπὸς** «ζῶον μιμη-
τὸν καὶ πιθανόν, οἷον τὴν φωνὴν τῶν ζῶων μιμεῖσθαι καὶ δο-
κεῖν σκόπτειν πάντα» (Δούκας) Παράγεται ἐκ ρ. σκεπ (σκέπτο-
μαι), ὡς **κλώψ** (κλέπτω), **φῶρ** (φέρω). Ἐκ τούτου δὲ τὸ **σκῶ-
πιω** (οὐχὶ τἀνάπαλιν)=κραυγάζω ὡς ἡ γλαῦξ.— **Γαρεύσαιντο/**
ἄς διαφιλονικίησιν τὸ βραβεῖον τῆς φῶδης· «ἀμιλλάσθωσαν ἐν
φῶδαίς πρὸς τὰς ἀηδόνας» Δούκ. **Γαρεύω** (γηρύω)=ψάλλω ὥστε
ἄς ψάλλωσιν αἱ γλαῦκες ἐναντίον τῶν ἀηδόγων, ἂν διαγωνίζων-
ται. Διορθ. ὑπὸ τινῶν εἰς **Δαρίσαιντο** (=δηρίσαιντο, μαχέσαιντο).

134. **Ἀπεπαύσατο/** οὐδὲν ἄλλο εἶπεν.

135. **Ἀγορθῶσαι/** ἀνακουφῖσαι—**Δίνα πάντα/** τὰ νήματα
πάντα τῆς ζωῆς εἶχον ἐκλίπει (κολέντα) ὑπὸ τῶν Μοιρῶν, αἴτι-
νες κλώθουσι τὸ νήμα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων (Κλώθῶ) καὶ
κόπτουσιν αὐτὸ (Ἄτροπος), ὅταν ἔλθῃ τὸ πεπωμένον τέλος
(Λάχεσις).— **Ἐκ Μοιρῶν/** ὑπὸ Μοιρῶν.

136. **Ἐβα ρόον/** κατῆλθε πρὸς τὸ μόρσιμον ρεῦμα τοῦ Ἀ-
χέροντος, πρὸς τὸν εἰμαρμένον ποταμόν.— **Ἐκλυσε δίνα/** κατέ-
κλυσε (κατέπτε) τὸ καταχθόνιον ρεῦμα, ἢ συστροφὴ τῶν ὑδάτων.

139—148 Ἀπόληψις τῆς ὑπεσχημένης ἀμοιβῆς.

139. **Σκύφος/** τὸ κισσύβιον, πτωχικὸν ποτήριον παρὰ τοῖς
ἀγρόταις, **καυκί**· (ὁ, τό).

141. **Καὶ ἐς ὕστερον/** καὶ κατόπιν, **κι ἄλλη φορά.**

143. *Σχαδόνων* (*ών όνος*) κηρήθρα μέλιτος πλήρης, μελόπιπτα. Σχαδών ονομάζεται καί τὸ ἔμβρονον μελίσης καί τὸ κυψελίδιον, ἐν ᾧ τρέφεται. *Ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα* ἀντὶ *αἰγίλιδα ἰσχάδα*. «Φιλῆμων ἐν τῷ περὶ ἀττικῶν ὀνομάτων αἰγίλιδας φησὶν εἶναι τὰς καλλίστας ἰσχάδας». Ἀθῆν. σ. 652 E. Ἦτο δὲ ὁ Αἰγίλος δῆμος τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Σουνίου ὀνομαστὸς διὰ τὰ σῦκα αὐτοῦ.— *Ἰσχάς* ξηρὸν σῦκον, *συκομαῖδα* ὅ,τι ἡ σταφίς διὰ τὴν σταφυλὴν, τοῦτο ἡ ἰσχάς διὰ τὸ σῦκον.

144. *Τέτιγος*] τὸ ἄσμα τοῦ τέτιγος εἶχεν ἰδιαίτερον θέλητρον εἰς τοὺς παλαιούς.— *Φέρετρον*] κάλλιον, ἀνώτερον.

145. *Ἦνιδε*] ἰδοῦ= ἦν (= αἶ, κοίτα) ἰδέ. Φέρεται τοῦτο καὶ *ἦν ἰδοῦ*. *Θᾶσαι*] θέασαι. Τὸ *θεᾶσθαι* ἐνταῦθα ἀντὶ *δοφραίνεσθαι*. Γ', 12 *αἰσθάνεσθαι*, Γ' 41 *ἀκούειν*. Ὅμοιόν τι παρατηρεῖται ἐν τῇ νῦν λαλουμένῃ ἐπὶ τῶν ὀράσεως σημαντικῶν ρ. *κοίταξε εἶντα ὁμορφα μυρίζει· θώρειε πόσο κανονικὰ κτυπᾷ κ.τ.τ.*— *Ὡς καλὸν ὄσδει*] πόσον εὐοσμον ὀσμὴν ἐκπέμπει, *πόσο ὁμορφα μυρίζει*.

146. *ᾠρᾶν*] ᾠρῶν. Θὰ νομίσης (δοκασεῖς) ὅτι ἔχει πλυθῆ ἐν ταῖς κρήναις τῶν ᾠρῶν, ἐν αἷς λούονται αἱ ᾠραι. Εἶναι δὲ αἱ ᾠραι θυγατέρες Διὸς καὶ Θέμιδος (καθ' Ἡσίοδ.), θεαὶ τῆς ἐν τῇ φύσει τάξεως, τῶν κανονικῶν τροπῶν, αἵτινες διὰ τῶν ἀτμοσφαιρικῶν μεταβολῶν προξενοῦσι τὴν αὔξησιν τῶν φυτῶν καὶ τὴν εὐφορίαν. Ἐφορῶσι δὲ καὶ τὴν ἀνθοῦσαν νεότητα καὶ τὴν ἀνθρωπίνην δραστηριότητα (ἰδὲ καὶ Γε' στ. 103 ἔξ.).

147. *Κισσαίθα*] οὕτω καλεῖ τὴν αἶγα, ἦν ὑπέσχετο νὰ δώσῃ διὰ νὰ τὴν ἀμέλῃη τρίς. Καὶ οἱ σημερινοὶ ποιμένες δίδουσι ὀνόματα εἰς αἶγας καὶ πρόβατα.

148. Τὸ τέλος τοῦ εἰδυλλίου εἶναι βωμολόχον, ἀλλ' ἀστεῖον. Εἶναι δὲ ἡ ἀπόκρισις τρόπον τινὰ εἰς τὸ ἐν στ. 87 βωμολοχικὸν σκῶμμα τοῦ Θύρσιδος.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Γ

Κῶμος. 1-39. Πικρὸν παράπονον τοῦ αἰπόλου πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα περιφρονοῦνταν αὐτὸν ἀναξίως.

1. *Κωμάσδω*] περιέρχομαι ἐν εὐθυμίᾳ ἄδων καὶ χορευῶν, *κάμνω πατινάδα* ἐπὶ ἐραστῶν (ἀγροίκων κατὰ Δούκαν). Ἄλλὰ καὶ ἄδω πρὸς τιμὴν τινος (Πίνδ.). ὅθεν πηγαίνω νὰ τραγουδήσω πρὸς τιμὴν τῆς Ἀμαρυλλίδος. (Κωμάζω-κῶμος = *γλέντι*, φαιδρὰ ἐορτή). — Ἀμαρυλλίς δὲ ὄνομα ποιμενίδος, μνημονευομένης καὶ ἐν τοῖς Ποιμενικοῖς τοῦ Λόγγου.

2. *Βόσκονται*] ὁμοίως μεταχειριζόμεθα ἐν Κρήτῃ τὸ ρ. ἐν παθ. φωνῇ, ἐνῶ ἐν τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι τὸν ἐνερ. τύπον. — *Κατ' ὄρος*] ἔστο βουνὸ ἀορίστως. — *Τίτυρος*] ὄνομα ποιμένος. Ὡς κύρ. δὲ σημ. Σάτυρον. Ὡς προσηγορ. δὲ ἐν τῇ λασκωνικῇ σημ. τὸν κριὸν καὶ τὸν τράγον. Τινὲς ἐκλαμβάνουσιν ἐνταῦθα τὸ *Τίτυρος* δηλωτικὸν προσωνυμίας κυνός. — *Ἐλαύνει*, ὀδηγεῖ, *βλέπει*, διευθύνει εἰς τὴν βοσκὴν. Ἐν Κρήτῃ ἐκ τούτου ἔχομεν τὸ *λαλῶ* ἐπὶ ὁμοίᾳ ἐννοίᾳ.

3. *Ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε*] ὑπ' ἐμοῦ (ἐμοῖ) λίαν πεφιλημένε. *Τὸ καλόν*. Α' 41.

4. *Ἐνόρχαν*] (ἐνόρχης· ἄλ. τύλ. ἔνορχος, ἔνορχις) ὁ ἔχων ὄρχεις ὁ μὴ εὐνουχισμένος, ὁ βαρβᾶτος τράγος.

5. *Κνάκωνα*] κνήκωνα, κροκίζοντα, *ξανθότριχα*. Καὶ νῦν οἱ αἰπόλοι ἐκ τοῦ χρώματος ἐπονομάζουσι τὰς αἴγας· *δαφνοιά* (δαφνοινός), *φρογὴ* (φλογωπός), *ροδομάγουλη*, *σταυράτη* κτλ. Ἐκ τοῦ *κνακός* (κνηκός) = ὁ ἔχων τὸ κτρινωπὸν χρῶμα τῆς *κνήκου*, φυτοῦ ἐκ τῶν σκολυμοειδῶν, οὗ τὰ φύλλα ἐχρησίμευον ὡς πυτία πρὸς πῆξιν γάλακτος· ὑπονοεῖται τὸ *τράγος*. — *Κορύψη*] κορυπτῶ = κερατίζω (κουτουλῶ Κρητ.). Ἐκ τοῦ *κορυφή* διὰ τὴν συνήθειαν τράγων καὶ κριῶν νὰ ἐπιτιθῶνται ἀλλήλοις διὰ τῶν κεφαλῶν καὶ κυρίσσωνται. *Φυλάξου νὰ μὴ σὲ κουτουλήσῃ*.

7. *Παρκύπτουσα*] παρακύπτουσα· ὑπτῶ = κύπτω ὅπως προσ-

βλέψω τὸν ἐραστήν. — **Ἐρωτύλον**] (δωρ. λ.) μικρὸν φίλον, τὸν ἀγαπητόν, τὸν ἐράσιμον. Διατί δὲν προβάλλεις πλέον εἰς τὸ ἄντρον τοῦτο νὰ μὲ καλέσῃς μὲ τὸ γλυκὺ ὄνομα—**πουλλάκι μου**; — **Ἦρά με**] ἀληθῶς μὲ μισεῖς;

8. **Σιμὸς**] πλατεῖαν ἔχων τὴν οἶνα, ἄσχημος. — **Εἶμεν**] εἶναι. παλ. δωρ. τύπ. **ἦμεν**. νεώτ. **εἶμεν**.

9. **Νύμφα**] ἀποσεμνύνει τὴν ἐρωμένην, οὕτως αὐτὴν καλοῦσα (γράφει καλῶν). Δούκας. — **Προγένειος**] μακρὸν γένειον ἔχων, **τραγογένης**. Τὸ σιμὸς καὶ προγένειος καθιστῶσιν αὐτὸν ὅμοιον κάπως πρὸς τὰς αἰγὰς του. Παρατηρεῖται δὲ ὅτι τὸ ἐπίθ. **σιμὸς** συνήθως ἐξ ὅλων τῶν ποιμένων ἀποδίδεται εἰς τοὺς αἰπόλους. — **Ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς**] θὰ μὲ κάμῃς νὰ πνιγῶ.

10. **Ἦνίδε τοι κίτλ.**] ἴδου προσφέρω σοι δέκα μῆλα. Ἡ ἐκδήλωσις τοῦ ἐρωτος ἐγίνετο διὰ προσφορᾶς ἢ ἀποστολῆς μῆλων. Καὶ σήμερον γίνεται τοῦτο παρὰ τοῖς ἀγρόταις, ὧν πολλὰ διήστιχα ἔχουσι θέμα τὸ μῆλον. Ἴδὲ **Ἦνίδε Α'** 145. — **Τηνῶθε**] (τῆνος) ἐκέλευεν προβλ. τουτῶθεν=ἐντεῦθεν. — **Καθεῖλον**] συνέλεξα, **ἐβγῆκα στή μηλιά καὶ ἔκοψα κ' ἔροψα κάτω**.

11. **Ἦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν**] οὐ (ὄθεν) μ' ἐκέλου (ἐκέλευες) δρέψασθαι. — **Οἰσῶ**], θὰ σοὶ φέρω.

12. **Θάσαι**] θέασαι, αἰσθάνθητι. Ἴδὲ **Α'** 145. — **θυμαλγές**] καρδιοβόρον, θλίβον τὴν ψυχὴν, ἀλγεινόν.

13. Εἴθε γενοίμην ἢ βομβοῦσα μέλισσα καὶ ἔλθοιμι εἰς τὸ σὸν ἄντρον διεισδύς διὰ τοῦ κισσοῦ καὶ τῆς πτέριδος, ἢ σε κρύπτει. Ἡ πτέρις αὐξανομένη ἐνίστε εἰς ὕψος ἐνὸς περίπου μέτρου, ἠδύνατο μέχρι σημείου τινὸς νὰ κλείῃ τὸ ἄντρον τῆς Ἀμαρυλλίδος. — **Βομβεῦσα**] βομβοῦσα.

14. **Πνκάσδει**] πνκάζει (πύκα, πύξ, πυκνός, pugna) · ω= κάμνω τι πυκνόν, περικαλύπτω, σκεπάζω.

15. **Βαρὺς θεός**] σκληρός, φοβερός. — **Ἦ ρα**] ἀληθῶς, πραγματικῶς λαϊνῆς μαστὸν ἐθήλασε.

16. **Δρυμῶ**] ἐν δάσει δρυῶν. Ἡ δοτ. τολικῶς ἀντὶ ἐμπροθέτου, ὡς πολλάκις παρὰ ποιηταῖς.

17. **Κατασμύχων**] κατακαίων, πυρπολῶν διὰ βραδέος πυρός (τοῦ ἐρωτος· ἐπὶ σφοδροῦ ἐρωτικοῦ πάθους). Τὰ θερμοτήτος ἐν

γίνει σημαντικὰ ρήμ. λαμβάνονται καὶ ἐπὶ σφοδροῦ ἔρωτος. Τοῦτο καὶ ἐν τῇ νέᾳ γλώσσει. Πρβλ. Ἐρωτοκρ. Α' 1693 ἐξ.

Ἐρωτας στέκ' ἀνάδρα μου καὶ τάρματα μοῦ δείχνει,
βαστῆ φωτιὰ κι ἀναλαμπὴ κι ἀπάνω μου τὰ ρίχνει.

— **Ἰάππει]** πληγώνει, τραυματίζει παρὰ τοῖς ἀλεξανδρινοῖς ποιηταῖς. Εἰσχωρεῖ ὡς τὸ κόκκαλο.

18. **Ἦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα]** ὃ χαριέντως προσορῶσα, ὃ θέλγουσα τῷ ὥραϊῳ, ἐπαγωγῶ καὶ γοητεύοντι βλέματι. Ἴδὲ στ. 3. — **Τὸ πᾶν λίθος]** ἐν ὅλῳ εἶσαι λίθος· ἀναισθητεῖς εἰς τὸν ἔρωτά μου, εἶναι ἄτεγκτος, σκληρὰ ὡς ἡ πέτρα. — **Ἦ κυνάοφρου]** ὃ μαυροφρούδα! Αἱ μέλαινα ὄφρες καὶ νῦν θεωροῦνται ὡς στοιχεῖον καλλονῆς.

19. **Τὸν αἰπόλον]** τὸ ἄρθρον ἀναπληροῖ τρόπον τινὰ τὴν κτητ. ἀντων. **Τὸν αἰπόλον σου.**

20. **Κενοῖσιν]** κενοῖς, ἀπλοῖς φιλήμασι.

21. (*) Θὰ μὲ κάμης παραχορῆμα μάλιστα νὰ μαθήσω εἰς λεπτά τεμάχια τὸν ἐκ κίσθου στέφανον, τὸν ὁποῖον ἐγώ, πλέξας μὲ κάλυκας ρόδων καὶ εὔσμα σέλινά, φυλάσσω διὰ σέ, φίλι· Ἀμαρυλλίς.

22. **Κίσθιο]** κίσθος καὶ κίστος· μικρὸς ἀνθοφόρος θάμνος. Ἰσως ὁ ἐν Κρήτῃ ἀκίσσαρος, εὐώδης θάμνος, ἀπὸ τινος εἶδους, τοῦ ὁποίου ἐξάγεται ἐν Μυλοποτάμῳ ὁ ἀλάδανος.

23. **Ἀμπλέξας]** ἀναπλέξας, συμπλέξας. Κυρίως πλέκω περὶ τι, περικκοσμῶ, περιστεφῶ. — **Καλύκεσσι]** μὲ κάλυκας (ρόδων). — **Εὐόδομοισι σελίνοις]** μὲ εὔσμα σέλινά. Γνωστὴ εἶναι ἡ χρῆσις τοῦ σελίνου ἐν τῇ πλοκῇ στεφάνων ἐν τοῖς Ἰσθμίοις καὶ Νεμέοις. Ἀλλὰ καὶ εἰς προσφιλῆ ζῶντα πρόσωπα προσεφέροντο στέφανοι ἐκ σελίνου (Ἀνακρ. Θεόκρ.) καὶ εἰς τάφους νεκρῶν ἀνηγοῦντο.

24. **Τί πάθω ;]** τί θὰ ἀπογίνω ὁ δυστυχής; — **Δύσσοος]** δυσκόλως σφζόμενος, χαμένος.

(*) Τὸ ἐξῆς· Ποησεῖς με καὶ αὐτίκα τίλαι τὸν στέφανον λεπτά, τὸν κίσθιο (ἐόντα) ἐγὼν φυλάσσω τοὶ ἀμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδομοισι σελίνοις.

25. *Τὰν βαίταν*] τὴν διφθέραν (ἀποδυσάμενος). *Βαίτη* (α) ἔνδυμα ἐκ δορᾶς, γούνα, χλαῖνα χωρικῶν, εἶδος μηλωτῆς, *καπότο* (Κρητ.).—*Ἐς κύματα τηνώ ἀλεῦμαι*] θὰ πηδήσω (θὰ κρημνισθῶ) εἰς τὰ κύματα ἐκεῖ. *Ἀλεῦμαι*] ἀλοῦμαι (ἄλλομαι).

26. *Ῥπερ*] οὔπερ. Ὅπου ἀκριβῶς Ὀλπις ὁ ἀλιεὺς παραμονεῦει τοὺς τόννους.—*Θύννος* (θύω)=ὄρμητικὸς ἰχθύς· ὁ τόννος. Καὶ σήμερον ὁ θύννος ἀλιεῦται ἐν τοῖς παραλίοις τῆς Σικελίας ἀφθόνως.—*Σκοπιάζομαι*] θεῶμαι ἀφ' ὑψηλοῦ (σκοπιά)· συνήθ. ἐνεστ. καὶ παρατ.—*Γριπένς*] Α' 39.

27. *Καῖκα δὴ ποθάνω*] καὶ ἐὰν τέλος πάντων ἀποθάνω· *τό γε μὰν τεδὸν ἠδὲν τέτυκται*] τὸ σὸν βεβαίως ἐντελῶς εὐάρεστον, ἢ εὐχαρίστησίς σου, κατορθοῦται (ἐπιτυγχάνεται).

28. *Πρᾶν*] πρῶην, τελευταῖον, ἐσχάτως.—*Μεμναμένω*] ζητοῦντι μαθεῖν εἰ φιλεῖς με (τὸ μυστικὸν τῆς καρδίας σου).

29. *Ἄκα*] ὅτε οὐδὲ τὸ τηλέφιλον προσεδέξατο (πιεσθὲν) τὸ πλατάγημα (τὸν ἦχον, τὸν κρότον), ἦτοι δὲν ἐπλατάγησε, δὲν παρήγαγε κρότον βεβαιοῦντα τὴν διατήρησιν τοῦ ἔρωτος. *Τηλέφιλον* (τῆλε φίλον) τὸ δηλοῦν ὅτι σφύζεται ἡ φιλία καὶ μακρὰν ὄντος τοῦ φίλου. Τοῦτο ἦτο φύλλον φυτοῦ τινος (ἴσως τῆς μήκωνος), δι' οὗ οἱ ἐρῶντες ἐμάντευον ἂν ἀντηγαπῶντο. Ἔθετον δηλ. τὸ φύλλον ἐπὶ τῆς ὀπῆς, ἣτις ἐσχηματίζετο μεταξὺ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ λιχανοῦ κυρτουμένου καὶ ἐπληττον αὐτὸ διὰ τῆς παλάμης τῆς ἐτέρας χειρός. Ἐκ τοῦ παραγομένου δὲ ψόφου ἔκρινον, ἂν ἀντηγαπῶντο ὑπὸ τῶν ἐρωμένων. Ὁ Πολυδεύκης ἐν τῷ Ὀνομαστικῷ (9. 127) λέγει τάδε· «Τὰ τοῦ τηλεφίλου καλουμένου (πλαταγωνίου) φύλλα ἐπὶ τοὺς πρώτους δύο τῆς λαῖας δακτύλους εἰς κύκλον συμβληθέντας ἐπιθέντες, τῷ κοίλῳ τῆς ἐτέρας χειρός ἐπικρούσαντες, εἰ κτύπον ποιήσειεν, εὐκαρπον ὑποσχισθὲν τῇ πληγῇ τὸ φύλλον μεμνησθαι τοὺς ἐρωμένους αὐτῶν ὑπελάμβανον». Πρβλ. τὸ παιγνιώδες μάντευμα, ὃ γίνεται νῦν διὰ τῆς ἀποσπάσεως τῶν πετάλων μαργαρίτας καὶ τῆς ἐπιφωνήσεως· *μ' ἀγαπᾶ, δὲν μ' ἀγαπᾶ*.—*Ποτεμάξατο*] προσεμάξατο, προσεμάσσομαι-ω

30. *Ἄλλ' αὐτως* κτλ.] ἄλλ' ἀνωφελῶς (μάτην, ἔτσι ὅπως ἦτο χωρὶς νὰ κροτήσῃ) ἐμαράνθη ἐπὶ τοῦ ἀπαλοῦ (πήχεως) βραχίονος, τ. ἔ. ἄνευ ἀποκρίσεως.

31. *Ἄ Γροιῶ*] γνωστή τις μάντις.—*Κοσκινόμαντις*] ἡ διὰ τοῦ κοσκίνου μαντευομένη. Ἡ διὰ κοσκίνου μαντεία ἐσκόπει συνήθως τὴν ἀνακάλυψιν κλεπτῶν. Ἐκρεμάτο δηλ. κόσκινον ἀπὸ νήματος· εἶτα δὲ μετὰ δέησιν πρὸς τοὺς θεοὺς πρὸς ἀποκάλυψιν τῆς ἀληθείας, ἀπήγγελλον βραδέως τὰ ὀνόματα τῶν ὑπόπτων· διὰ τὸ νὰ ἀποδειχθῇ δὲ ἡ ἐνοχὴ ἔπρεπε κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν τοῦ ὀνόματος τοῦ κλέπτου νὰ κινήθῃ καὶ νὰ στραφῇ τὸ κόσκινον. Ἴδε Αἴλ. Ἰστ. Ζ. 8, 5.

32. *Ἄ... ποιολογεῦσα παραιβάτις*] ἡ ποιολογοῦσα παροδῆτις (ποία-πόα-λέγω), βοτανολογοῦσα ἢ παρακολουθοῦσα τοῖς θειρισταῖς καὶ τοὺς στάχνας ἀναλεγομένη» Σχολ.—*Οὐνεκ' ἐγώ*] ὅτι ἐγώ.

33. *Τιν ὄλος ἐγκειμαι*] ἀφωσίωμαι, προσδέδεμαι σοι (εἶμαι ὅλη τῇ ψυχῇ προσηλωμένος εἰς σέ), σὺ δὲ οὐδαμῶς μὲ λαμβάνεις ὑπ' ὄψιν.

34. *Ἡ μὲν*] καίτοι, ἐν τούτοις, καὶ ὅμως φυλάττω ἐγὼ πρὸς χάριν σου λευκὴν διδυμοτόκον αἶγα.

35. *Ἐριθανίς*] ἡ ὑπηρετρια, ἡ ἐργάτις, ἡ ἐριουργοῦσα.

36. *Ἐπεὶ τὸ μοι ἐνδιαθρύπη*] ἐπειδὴ σὺ μοῦ κάμνεις ἐρωτοτροπίας, καμαρώνεις, κάμνεις νάξια, δὲν μὲ καταδέχεσαι.

37. *Ἄλλεται κτλ.*] πηδᾶ ὁ δεξιός μου ὀφθαλμός, τὸ δεξιὸν μου μάτι ξεπετᾶ. Καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ παρ' ἡμῖν ἡ σπασμωδικὴ τῶν βλεφάρων κίνησις ἐθεωρεῖτο προμήνυμά τι. Κατὰ τὸν Σουΐδαν ὁ Ποσειδώνιος εἶχε βιβλίον ἐπιγραφόμενον *Παλμικὸν οἰώνισμα* περὶ τῶν ἐκ τῶν σπασμωδικῶν τοῦ σώματος κινήσεων παραγγελμάτων. Σφύζονται δὲ ἀποσπάσματα συγγραμματος τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ἀπευθυνομένου πρὸς Πτολεμαῖον τὸν φιλάδελφον ὑπὸ τινος Αἰγυπτίου Μελάμποδος, ἐν οἷς ἀναγινώσκειται τόδε· *ὀφθαλμὸς δεξιὸς ἐὰν ἄλληται, ἐχθροῦς ὑποχειρίους ἐξεῖ.*—*Ἰδησῶ*] ὄψομαι ἐκ τοῦ ἄορ. *ιδεῖν*.

38. *Ἄσεῦμαι*] ἄσομαι *ποτὶ τὰν πίτυν ἀποκλινθεῖς*] πρὸς τὴν πίτυν (ἐδῶ) ἐξαπλωθεῖς, κατακλιθεῖς πρὸς τὴν ἐλάτην.

39. *Καὶ κε μ' ἴσως ποτίδοι*] καὶ ἴσως ἂν με προσβλέψειεν, ἴσως μοῦ ρίψῃ μιὰ ματιά, ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἀπὸ ἀδάμαντα, τ.ἔ. σκληρόκαρδος, ἀκαμπτος, ἀνάληγτος.

40—51. Ἀπελπισμὸς τοῦ ἀπόλλου.

40. Ἰππομένης κτλ.] Ἡ Ἀταλάντη, θυγάτηρ τοῦ Σχοινέως καὶ ἐγγόνῃ τοῦ Ἀθάμαντος (κατὰ Βοιωτοὺς, οἷς φαίνεται ἀκολουθῶν καὶ ὁ Θεόκριτος), ἐφάμιλλος τῆς Ἀρτέμιδος κατὰ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν, ἐπειδὴ τὸ μαντεῖον εἶχεν ἀποτρέφει αὐτὴν ἀπὸ τοῦ γάμου, εἶχε κηρύξει, ὅτι μόνον ἐκείνον, ὅστις θὰ ἐνίκα αὐτὴν ἐν τῷ δρόμῳ, θὰ ἐνυμφεύετο, ἀλλὰ τοὺς ἠττωμένους θὰ ἐφόνευεν. Ἀφοῦ δὲ πολλοὶ ἐφρονεύθησαν, ὁ Ἰππομένης, υἱὸς τοῦ Μεγαρέως καὶ τῆς Μερόπης, ἐξ Ὀγχηστοῦ, προσῆλθεν εἰς τὸν ἀγῶνα, ἐν ᾧ καὶ ἐνίκησε καὶ ἔπαθλον αὐτὴν ἔλαβε. Διότι ἡ Ἀφροδίτῃ εἶχε δώσει αὐτῷ τρία χρυσᾶ μῆλα, ἃ κατὰ τὸν δρόμον καὶ εἰς ἀπόστασιν τινα ἀπ' ἀλλήλων ἔρριψε· ταῦτα δὲ συλλέγουσα ἐπεβράδυνε τὸν δρόμον καὶ οὕτως ἠττήθη. Ἡ καθ' ὅλου μυθολογία ὀνομάζει ταύτην κόρην τοῦ Ἰάσου καὶ τῆς Κλυμένης ἐξ Ἀρκαδίας. Ὁ εὐτυχήσας δὲ μνηστήρ ὀνομάζεται Μελανίων. Κατὰ τὰ ἄλλα ὁ μῦθος εἶναι σχεδὸν ὁ αὐτός.

41. Δρόμον ἀννευ] ἔξετέλει δρόμον, ἀγῶνα δρόμου ἐπέραινε, δίηυε.

42. Ὡς ἴδεν κτλ.] εὐθύς ἀφοῦ εἶδεν αὐτά (τὰ μῆλα), πάραυτα κατελήφθη ὑπὸ μανίας καὶ εἰς βαθὺν ἐνέπεσεν ἔρωτα.

43. ἐξ. Τὰν ἀγέλαν κτλ.] καὶ ὁ μάντις Μελάμπους ὠδήγει ἐκ τῆς Ὀθρουοῦ τὴν ἀγέλην εἰς τὴν Πύλον· αὕτη δὲ ἡ θελκτικὴ μήτηρ τῆς λίαν σώφρονος Ἀλφειβοίας (Πειρῶ) ἐκλίθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Βίαντος.—Μάντις ἀπ' Ὀθρουοῦ]. Ὁ Νηλεὺς, βασιλεὺς τῆς Πύλου, εἶχε κηρύξει ὅτι ἤθελε δώσει τὴν κόρην τοῦ Πειρῶ σύζυγον εἰς ἐκείνον, ὅστις ἤθελεν ὀδηγήσει εἰς αὐτὸν τὰς βοῦς τοῦ Ἰφίκλου, βασιλέως τῆς ἐν Θεοσσαλίᾳ Φυλακῆς. Ὁ Βίας, βασιλεὺς τοῦ Ἀργουοῦ, ἠρᾶτο τῆς νεαρᾶς κόρης· ἀλλ' ἡ δυσκολία τῆς ἐπιχειρήσεως ἐπλήρου αὐτὸν τρόμου. Μελάμπους δὲ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἀνέλαβε τὴν ἐπιχείρησιν ὑπὲρ αὐτοῦ· ἀλλ' ἀπέτυχε τὸ πρῶτον καὶ ἐρρίφθη ὑπὸ τοῦ Ἰφίκλου εἰς τὴν εἰρκτὴν. Ἀλλ' αἱ ἰατρικαὶ του γνώσεις καὶ ἡ μαντικὴ αὐτοῦ δύναμις παρέσχον αὐτῷ τὴν εὐκαιρίαν νὰ προσενέγκῃ τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὸν Ἰφικλον. Διότι ἄπαιδα μὲν ὄντα (διότι ὁ πατὴρ αὐτοῦ εἶχε βλάβει ποτὲ διὰ μαχαίρας τὰ γεννητικὰ του μόρια) κατέστησεν αὐτὸν πατέρα τέκνων (συστήσας νὰ εὖρη τὴν

βλάβασαν αὐτὸν μάχαιραν καὶ τὸν ἰὸν αὐτῆς ἀποξέσας νὰ πῆ) ἔσωσε δ' ἐκ βεβαίου θανάτου προμαντεύσας τὴν πτῶσιν τῆς οἰκίας τούτου. Διὰ τὰς ὑπηρεσίας ταύτας ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Ἰφικλος τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὰς βοῦς, ἃς ὁ Βίας ἀγαγὼν πρὸς τὸν Νηλέα ἐνυμφεύθη τὴν Πειρώ

44. *Ἐν ἀγκοίνησιν]* ἐν ἀγκάλαις (ἄγκος=κοιλόν τι ρ. ἀγκ ἀγκάλῃ, ἀγκών, ἀγκύλος, ancus κ.ἄ.π.

46. ἔξ. *Τὰν δὲ καλὰν κτλ.]* ὁ δὲ Ἄδωνις βόσκων πρόβατα εἰς τὰ ὄρη, δὲν ἤγαγεν εἰς πλείονα μανίαν (εἰς τοσοῦτον βαθμὸν μανίας), ὥστε οὐδὲ νεκρὸν αὐτὸν ὄντα τοποθετεῖ μακρὰν τοῦ κόλπου (τῆς ἀγκάλῃς) αὐτῆς; — *Κυθέρειαν]* τὴν ἐν Κυθήροις τιμωμένην, ἔνθα ἀρχαίῳθεν ἐλατρεύετο, ἅτε ἐνταῦθα τὸ πρῶτον ἀποβάσα, ὅτε ἀνέδυ ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης.

47. *Οὐτῶς]* οὕτως, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, εἰς τόσον βαθμὸν ἄδωνις] ὁ Ἄδωνις. Ἰδὲ Α' 107.

48. *Ἄτερ μαζοῖτο]* ἐκτὸς τοῦ μαστοῦ, μακρὰν τοῦ στήθους μαζὸς ἀρχ. δωρ. *μασδός*. — *Τίθητι* = τίθησι.

49. *Ζαλωτὸς κτλ.]* ζηλωτὸς μὲν εἶναι εἰς ἐμὲ ὁ Ἐνδυμίον. ὁ κοιμώμενος τὸν ἀμετάτρεπτον (αἰώνιον, ἀδιάκοπον) ὕπνον, ζηλεύω δέ, προσφιλὴς γύναι, τὸν Ἰασίωνα, ὅστις τοσαῦτα ἐπέτευχεν, ὅσα δὲν θὰ μάθητε, ὃ βέβηλοι.

50. Ὁ Ἐνδυμίον κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους μύθους ἦτο ποιμὴν ἢ θηρευτὴς ἐκ Καρίας. Ἐπιβουλευθεὶς δὲ τὴν τιμὴν τοῦ Διὸς δι' ἔρωτος πρὸς τὴν Ἥραν, ἐβυθίσθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς αἰώνιον ὕπνον, ὃν κοιμᾶται ἐν σπηλαίῳ τοῦ ὄρους Λάτιμου. Ἐξόχου δὲ ὢν κάλλους, ἠγαπήθη ὑπὸ τῆς Σελήνης, ἧς τὰς ἐπισκέψεις ἐδέχετο τὴν νύκτα καὶ ἔξ ἧς ἔσχε 50 θυγατέρας. *Ἰασίωνα]* ὁ Ἰασίων υἱὸς τοῦ Μίνωος, βασιλέως τῆς Κρήτης, ἠγαπήθη ὑπὸ τῆς Δήμητρος, ἣν κατέστησε μητέρα τοῦ Πλούτου.

51. *Τοσσῆν' ἐκύρησε]* τόσον πολλὰ ἐπέτυχε κατὰ συγκυρίαν. — Ὁ στίχος οὗτος αἰνίττεται τὰ μυστήρια τῆς Δήμητρος, εἰς ἃ ἐμύησεν αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἐν Σαμοθράκῃ καὶ ὢν τὸ μυστικὸν μόνον εἰς τοὺς μεμνημένους ἦτο γνωστόν. Διὰ τοῦτο προσθέτει, ὅτι δὲν θὰ μάθωσιν *οἱ βέβηλοι* ἐκεῖνα, ὢν ἔτυχεν ὁ Ἰασίων.

52. *Ἀλγέω κτλ.]* ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ σὺ δὲν φροντίζεις περὶ τούτων. — Διακόπτει εὐπρεπῶς τὸ ἄσμα περαίνων τὸν λόγον.

53-54. **Κεισεῦμαι δὲ πεσῶν]** πεσὼν δ' ἔνταῦθα θὰ μείνω κείμενος (θὰ κατακλιθῶ ἔνταῦθα καὶ θὰ κεῖμαι), οἱ δὲ λύκοι θὰ μὲ καταβροχθίσωσιν ἐδῶ. Εἴθε δὲ νὰ σοὶ γίνῃ ὡς μέλι γλυκὺ ἐν τῷ φάρυγγι (ὡς γίνῃ τοῦτο εὐάρεστον εἰς τὴν καρδίαν σου, ὡς τὸ μέλι εἰς τὸ στόμα σου). «Ὁ ἔμὸς θάνατος ἔσται σοι (γρ. εἴη σοι) ὡς μέλιτος γλυκέος κατάποσις» (Δούκας).

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΑ'

Κύκλωψ.

1—18. Ἡ ποίησις εἶναι φάρμακον
κατὰ τοῦ ἔρωτος.

1. *Ποιτὸν*]=ποτὶ τὸν=πρὸς τόν.—*Πεφύκει*] ἔπ. ἔνεστ. *πεφύκω* ἐκ τοῦ παρχμ. πέφυκα, ὡς *γεγώνω* ἐκ τοῦ *γέγωνα* καὶ *ἀνώγω* ἐκ τοῦ *ἀνωγα* (ἰδὲ γραμ. Ὁμ. διαλ. Γενεράλι 86, 6)=ὑπάρχει φύσει. Ἴδὲ καὶ Α' 101.

2. *Νικία*] ἰδὲ εἰσαγωγήν καὶ ἀνάλυσιν εἰδυλλίου—*Ἐγχοριστον*] (χορίω)=τὸ ἐγχοριόμενον, οὗ γίνεται χοῆσις ὡς ἀλοιφῆς. Ἐπὶ φαρμάκων.—*Ἐμῖν δοκεῖ*] παρεμπίπτ. πρότασις=ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, κατ' ἐμὴν γνώμην. *Ἐπιπαστον* (πάσσω) τὸ ἐπιπασσόμενον, τὸ ἔμπλαστον.

3. *Ταὶ Πιερίδες*]=αἱ Πιερίδες, ἦτοι αἱ Μοῦσαι, αἵτινες διέτριβον ἐν Πιερίᾳ, χώρα μεταξὺ Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας ΒΑ. τοῦ Ὀλύμπου, ἐν ἣ ἔκειτο τὸ Λεῖβηθρον (ἔφρυδρον χωρίον), ἐνθα αἱ Μοῦσαι ἔψαλλον τὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Ὁρφέως θρήνον.

4. *Γίνει' ἐπ' ἀνθρώποις*] μεταξύ, ἐν τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων.

5. *Ἰατροὺν ἐόντα*]=ἐπειδὴ ἰατρος εἶ.

6. *Μοῖσαις*]=Μοῦσαις· δωρ. τύπ. Μῶσα, αἰολ. Μοῖσα, ὅπερ ἐν χρήσει καὶ ἐν τῇ νέᾳ δωρικῇ.

7. *Οὔτω*]=κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, ἦτοι ὅφου ἔκαμε χρῆσιν τοῦ φαρμάκου τούτου.—*Ράιστα*]=εὐκολώτατα.—*Διᾶγ'*]=διῆγε, ἔζη, διήροχeto τὸν βίον· *ραδίως ζῆν* ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *ἐπιπόνως καὶ χαλεπῶς ζῆν*.—*Ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἀμῖν*, τοῖς Σικελιώταις· ἀπόδειξις τοῦτο τῆς τοῦ Θεοκρίτου καταγωγῆς. Οἱ δὲ Κύκλωπες περὶ τὴν Αἴτναν ἔζων.

8. *Ὅκ' ἤρατο*] ὅτε ἤρατο. Ἔραμαι (Α' 77), ποιητ. πρτ. ἠράμην ἀντὶ τοῦ ἔρω, ἤρων καὶ ἔρῶμαι (ἀποθ.) ἠρώμην.—*Γαλατείας*] ἡ Γαλάτεια ἦτο θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς θαλασ. νύμφης Δωρίδος προσωποποίησις τῆς γαλήνης. Ἠγάπησε μὲν

τὸν Ἄκιν, ἀλλὰ δὲν ἐνέδωκεν εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ Κύκλωπος, ὅστις ἐφόνευσε τὸν Ἄκιν λίθῳ βαλὼν. Ὄθεν ἡ Γαλάτεια μείξασα τὰ δάκρυα αὐτῆς τῷ τοῦ Ἄκιδος αἵματι ἐποίησε τὸν ρύακα Ἄκιν (εἰδ. Α' 69).

9. *Γενειάσδων*] = γενειάζων. *Γενειάζω*, γενειῶ· προσκτιῶμαι, φύω γένειον. *Ἄρτι γενειάσδων*] = ὄλως νέος ἀκόμη, νεώτατος, *ντελικανλῆς ποῦ ἰδρῶνει τὸ μουστάκι του*. — *Τῶς κροτάφως*] = τοὺς κροτάφους.

10. *Ἦρωτο δ' οὐ κτλ.*] δὲν ἠγάπα δὲ κατὰ τὸν συνήθη ἔρωτα, τὸν ἐκδηλούμενον δι' ἀποστολῆς μήλων, ρόδων, βοστρύχων, ὡς καὶ νῦν οἱ ἔρῳντες μεταξὺ τῶν λαϊκῶν τάξεων πράττουσιν, ἀλλὰ κατὰ τρόπον μανικόν. *Μάλοις*] = μήλοις. — *Ρόδῳ*] ἀντὶ ρόδοις. — *Κικίννοις*] = οὖλαις θριξί, βοστρύχοις. Ἴδὲ Γ' 10.

11. *Ὁρθαῖς μανίαις*] ἀληθέσι μανίαις, τρέλλα. — *Ἀγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα*] ἠγεῖτο (ἔθεώρει) τὰ πάντα ὡς πάρεργα· ἦτοι ὁ ἔρως ἦτο τὸ πᾶν δι' αὐτόν, περὶ οὐδενὸς δ' ἄλλου ἐμερίμνα.

12. *Πολλάκι κτλ.*] διὰ τούτων ἐρμηνεύεται ἡ ὀλιγωρία του. — *Τωῦλιον*] = τὸ αὐλίον, τὸ μανδρί, τὴν μάνδραν — *Αὐταί*] μόνας των, ἀφ' ἑαυτῶν, χωρὶς ὁ Πολύφημος νὰ ὀδηγήσῃ αὐτάς. — *Ἀπῆνθον*] ἀπῆλθον = ἐπανῆλθον.

13. *Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας*] ἐκ τῆς χλωρᾶς βοσκῆς· *χλωρὸς* (χλοερὸς) = πρασινοκίτρινος ὡς τὸ χρῶμα τοῦ νέου χόρτου· *βοτάνη* (βόσκω) = τροφή τῶν ζῴων, χόρτος.

14. *Αὐτῷ*] αὐτοῦ. — *Ἐπ' αἰόνος φυκιοέσσας*] ἐπ' ἡιόνος φυκιοέσσης, πλήρους φυκίων (φύκιον ἢ φυκίον = φυτὸν θιαλάσσης), ἐπὶ τῆς ἀκρογιαλιᾶς τῆς γεμάτης ἀπὸ φύκια. — *Κατετάκειτο*] κατετήκετο, ἔλειωνε.

15. *Ἐξ ἀοῦς*] ἐξ ἡοῦς, ἀπὸ τῆς αὐγῆς (ἀώς, ἡώς, ἔως = αὐγή· — *Ἐχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκος*] ἔχων εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας πληγὴν ἐχθρικοτάτην (ἀλγεινοτάτην, ὀλεθριοτάτην, πιχροτάτην, μισητοτάτην).

16. *Κύπριδος ἐκ μεγάλας*] ἀπὸ μέρους τῆς μεγάλης Ἀφροδίτης. — *Τὸ* = ὁ (ἔλκος), *οἱ* = αὐτῷ, *ἦπατι* (= ἦπατι αὐτοῦ, καθ' ὅλον καὶ μέρος) *πᾶξε* (πῆξε Κύπρις) *βέλεμον* (= βέλος, τραῦμα), *Τὸ* ἦπαρ κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἦτο ἔδρα τῶν παθῶν.

10. *Ἐς πόντον ὀρῶν*] ἔχων ἐστραμμένα τὰ βλέμματα πρὸς

τὴν βαθεῖαν θάλασσαν. Ὅμοίως παραμυθεῖται ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν Ἰλ. Α 350.

19—33. Σφοδρότης τοῦ ἔρωτος τοῦ Κόκλωπος.

19. **Ἀποβάλλη]** ἀποβάλλεις ἀπὸ σαυτῆς (μεταφ.)=περιφρονεῖς, ἀρνεῖσαι νὰ ἀκούσῃς τὸν ἀγαπῶντά σε.

20. **Λευκοτέρα πακτῆς ποιιδεῖν]** λευκοτέρα πηκτῆς προσιδεῖν (τὴν ὄψιν). **Πακτῆ** (πηκτῆ)=τυρὸς ἐκ νεοπήκτου γάλακτος. — **Ἀπαλωτέρα**=τυρφερωτέρα.

21. **Μόσχω γανροτέρα]** ἀγερωχοτέρα, μεγαλοπρεπεστέρα μόσχου. — **Φιαρωτέρα]** λαμπροτέρα, στιλπνοτέρα, ζωηροτέρα, λιπαρωτέρα. Πιθανῶς ἐκ τοῦ αὐτοῦ θέμ. πρὸς τὸ **πίων, πῖαρ, πιμελή**. Ἡ λέξις ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀλεξανδρ. ποιηταῖς ἐπὶ νεαρᾶς κόρης. Ἄλλη γραφὴ **σφηλοτέρα** (σφηλὸς=εὐκόλως κινούμενος. εὐκίνητος). Ὁ Ahrens ἐρμην. σκληρὸς ἢ δορυμύς. — **Ὀρφανὸς ὠμᾶς]** σταφυλῆς ἄωρου, μήπω ὑπὸ τοῦ ἡλίου πεπανθείσης· ἀντίθ. **πέπων**. Καὶ μόνον τὸ **ὄμφαξ** σημ. ἄωρον σταφυλήν. Ἐπιτείνεται δὲ ἡ ἔννοια τῇ προσθήκῃ τοῦ ἐπιθ. **ὠμός**.

22. **Φοιτῆς]** ἀντὶ τοῦ ἀτ. τύπου **φοιτᾶς**. — **Ἀϋθ'**=αὐθι, ἐδῶ. — **Οὔτως**=ἔτσι, ἄνευ τινὸς προσοχῆς ὡς τὸ ὁμηρικὸν **αὐτως**.

23. **Οἴχη δ' εὐθύς ἰοῖσα]** οἴχη δ' ἀπιούσα εὐθύς, ἀτέρχη δὲ πορευομένη ταχέως, φεύγεις γρήγορα. **Ἀνῆ** (ἀνιέναι) ἀφήση.

24. **Πολιδὸν λύκον]** ψαρὸν, ἀσπρόμαυρον· «τεφρωδες. . . τὸ χρῶμα τοῦ λύκου καὶ οὐ βαθὺ προβεβλημένον τὸ μέλαν» (Εὐστάθ.) — **Ἀθρήσασα]** παρατηρήσασα, διακρίναςα (ἀθρεῖν).

25. **Τεοῦς]** σοῦ — **Ἀνίκα]** ἠνίκα. — **Πρᾶτον]** πρῶτον.

26-27. **Ἦνθες]** ἦλθες. — **Ἐμὰ σὺν ματρὶ]**. Μήτηρ τοῦ Πολυφήμου ἦτο ἡ θυγάτηρ τοῦ Φόρκυκος νύμφη Θόωσα, πατὴρ δὲ ὁ Ποσειδῶν. — **Θέλοισα** (θέλουσα) **δρέψασθαι]** νὰ κόψῃς καὶ νὰ συλλέξῃς διὰ σεαυτήν. — **Υακίνθινα φύλλα]** φύλλα ὑακίνθου. — **Ἐγὼ θ' ὀδὸν ἀγεμόνευον** (ἠγεμόνευον) ἐγὼ δ' ἐδείκνυον τὴν ὀδόν. Ἡ φράσις εἶναι εἰλημμένη ἐκ τοῦ Ὀμήρου.

28-29. **Παύσασθαι** κτλ.] ἀφοῦ δὲ σὲ εἶδον ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου καὶ ἔπειτα οὐδὲ τώρα ἀκόμη ἠμπορῶ νὰ παύσω κατὰ τι (τοῦ νὰ σ' ἀγαπῶ) ἀλλὰ σέ, μὰ τὸν Δία, δὲν σὲ μέλει καθόλου (**καρφὶ δὲν σοῦ καίγεται**) — **Ἐκ τήνω]** (ἐκείνου) ἦτοι χρόνου, ἔκτοτε.

30. *Οὐνεκα*] τίνος ἔνεκα, διὰ —τί. Ἔπεται ἡ περιγραφή τῆς δυσμορφίας καὶ ἡ ἀντίθεσις τοῦ πλούτου πρὸς ἀντιστάθμημα.

31. *Λασία μὲν ὄφρυς*] δασεῖα, πυκνή, δασύθριξ. Ἡ τοιαύτη ὄφρυς εἶναι καὶ ἀγρία.

32. *Ποτὶ θῶτερον ὄς*] πρὸς τὸ ἕτερον οὖς.

33. *Εἷς δ' ὄφθαλμὸς ἔπεσι*] ἐπὶ τοῦ μετώπου ὑπάρχει.

34-33. Ὁ πλοῦτος τοῦ Κύκλωπος ἀντισηκώμα τῆς δυσμορφείας.

34. Ἄλλ' *οὐτός*] ἀλλ' ἐγὼ ὁ ἴδιος.—*Τοιοῦτος ἐὼν*] καίπερ ὢν τοιῦτος, ἦτοι ἄσχημος.—*Βοτὰ χίλια βόσκω*] βοσκήματα, θρέμματα (θροφάρια), πρόβατα.

35. *Κῆκ* (= καὶ ἐκ) *τούτων* κτλ.] καὶ ἐκ τούτων ἀμέλγων δι' ἑμαυτὸν τὸ ἄριστον γάλα, πίνω αὐτό.

36. *Τυρὸς δ' οὐ λείπει μ'*] ὁ τυρὸς δὲν λείπει εἰς ἐμέ, δὲν μοῦ ξεκάνει.

37. *Χειμῶνος ἄκρω*] ἄκρου, στὴν καρδιὰ τοῦ χ.—*Ταρσοὶ* (τέρσομαι—τὸ ἐνεργ. μετγν.=ξηραίνω). *Ταρσὸς* καὶ *ταρρὸς* (ἀττ.)=«πλέγμα καλάμιον, ἐφ' οὗ τοὺς τυροὺς ξηραίνουσιν» Ἡσυχ.—«Ταρσοί, καλαθίσκοι, ἐν οἷς τυροκομοῦσι κληθέντες παρὰ τὸ τέρσαι, τὸ ξηρᾶναι, ἐν οἷς ξηραίνονται τυροί». Εὐστάθ. *Τουπιὰ, μαδαρές, τυροβόλια*.—*Υπεραχθέες*] βεβαρημένοι, κατάρφοτοι, γεμᾶτοι ἕως ἐπάνω.

38. *Συρίσδεν*] συρίζειν.

39. *Τὸ φίλον γλυκύμαλον*] τὸ προσφιλὲς γλυκὺ μου μῆλον, ἐν χορῆσι εἰς δῆλωσιν ἀγάπης καὶ στοργῆς. «Τοῦτο πρόσφθεγμα ἔρωτικόν· εἰώθασι γὰρ οἱ ἐρῶντες πρὸς τὰς ἐρωμένας λέγειν· γλυκὺ μου μῆλον». Σχολ.—*Ἀμᾶ*] ἄμα.

40. *Νυκτὸς ἀωρί*] ἐν καιρῷ νυκτός, ἐν ἀκαταλλήλῳ ὥρᾳ, ἀργὰ τὴν νύκτα, μεσάνυκτα.—*Τρέφω*] τρέφω δὲ πρὸς χάριν σου ἕνδεκα ἐλαφόπουλλα (νεβρούς).

41. *Μαν(ν)οφόρος*] μανοφόρος, φέροντας ἔστολισμένους μὲ μάνους (περιδέραια). Τὸ ἀττικὸν ψέλιον λέγεται εἰς τὴν δωρικὴν *μάννος* ἢ *μάνος* (δ)· τὸ λατιν. monile. Πρβλ. τὸ *μανιάκι* τῆς νέας ἑλλην. δηλοῦν τὸ αὐτό. Τινὲς νομίζουσιν, ὅτι δὲν πρό-

κειται πρὸς προσθέτου κόσμου, ἀλλὰ περὶ φυσικοῦ.— **Σκύμνος** (=ους) **ἄρκτων**] νεογνά, σκύλακας ἄρκτων. Σκύμνος κυρίως ἐπὶ λεαίνης, εἶτα καὶ ἐπ' ἄλλων ζώων· λύκου, λυγκός, ἄρκτου, ἐλέφαντος, ἀλώπεκος. Καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων ἐνίοτε.

42. **Ποθ' ἄμει**] πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ **ἐμὲ** χάριν μετριοφροσύνης.— **Καὶ ἐξεῖς**] ἐξεῖς· **οὐδὲν ἔλασσον** ἢ νῦν ἔχεις ἐν θαλάσῃ.

43. **Ποτὶ χέρσον ὄρεχθεῖν**] πρὸς τὴν ξηρὰν νὰ ροχθῆ, μὴ κᾶται, παφλάζῃ, ψοφῆ. Ἡ ἔορην. αὕτη προτιμότερα τῆς τοῦ ἐκτείνεσθαι.

44. **Παρ' ἐμὴν τὴν νύκτα διαξεῖς**] ἥδιον παρ' ἐμοὶ τὴν νύκτα διάξεῖς.

45. **Τηνεῖ**] ἐκεῖ, περὶ τὸ ἄντρον.— **Ραδιναί** = εὐμήχεις.— **-ινός** = ἐπιμήκης καὶ λεπτός, εὐλύγιστος, εὐκίνητος.

46. **Μέλας κισσός**] ἰδὲ Α 29. Κισσός. Τὸ γνωριμον φυτόν, ἴερόν τῷ Βάκχῳ, ἀναρριχητικόν καὶ ἔρπον (ἔλιξ). Ἦτο δὲ λευκός καὶ μέλας, τοῦ λευκοῦ ὁ καρπός (κόρυμβος), τριβόμενος καὶ πινόμενος, συνετέλει, κατὰ τὸν ριζοτόμον Κρατεύαν, εἰς τὴν παιδοποιάν.

48. **Προῖτησι**] προῖτησι = χέει πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ κάτω.— **Λευκᾶς ἐκ χιόνος προῖτησι**· «Καταβαίνων ἐκ τῆς Αἴτης, ἀφοῦ ἐθαύμασα τοὺς τεραστίους αὐτῆς κρατῆρας, καὶ μάλιστα τὸν μέγιστον, παρὰ τὸν ὅποιον οἱ τοῦ Βεζουβίου εἶναι μηδέν, διότι ὀλόκληρος ὁ Βεζουβίος θὰ ἠδύνατο νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς ἐκεῖνον, διεπέρασα συμπαγῆ ὄγκον χιόνος σκληρᾶς καὶ ὀλισθηρᾶς· ὀλίγον δὲ κατωτέρω, στραφεῖς πρὸς τὰ ὀπίσω, παρετήρησα, οὐχὶ ἄνευ τρόμου, ὅτι αἱ χιόνες ἐκεῖναι, ἐφ' ὧν πρὸ μικροῦ εἶχον διέλθει, ἐσχημάτιζον καμάρας ὕψους δεκατριῶν ποδῶν, καὶ ὅτι εἰς τὴν κορυφὴν δὲν ἔμενον ἢ ἐνὸς ποδὸς πάχος. Τὸ ὕδωρ ἐκρέει πανταχόθεν πρὸς τὰ κάτω καὶ πίπτει ἐπὶ τῆς λάβας (Firinini Didot, σημειώσεις ἐκ τῆς ὑπ' αὐτοῦ μεταφράσεως τοῦ Θεοκρίτου).

49. **Τίς κα...ἔλοιτο** κτλ.] τίς ἂν ἔλοιτο (προτιμήσειεν) ἀντὶ τούτων ἔχειν θάλασσαν ἢ κύματα. Τὸ **ἐλέσθαι** δηλοῦν **ἐκλέγειν, προτιμᾶν**, συντάσσεται μετὰ γενικῆς.

50. **Αἰ** (δωρ. ὑποθ. σύγδ.) εἰ σοι δοκῶ εἶναι (εἶμεν Γ' 8) λασιώτερος (πέραν τοῦ δέοντος λάσιος), ἤτοι δυσειδέστερος. «Εἰ δὲ ἐγὼ δοκῶ σοι αἰσχροὺς καὶ ἄμορφους, παρ' ἐμοὶ ἐστὶ πῦρ, λάβε

οὖν τοῦτο καὶ κατάκαυσόν με ζῶντα ἄμεινον γὰρ τοῦτο παθεῖν ἢ ζῶντα ἐν διηνεκεὶ πόθῳ εἶναι», Δούκας.

51. Ἀκάματον πῦρ] ἀκούραστον, ἄσβεστον (ὑπὸ τὴν τέφραν), ὡς συνήθως διατηροῦσι τὸ πῦρ. Τὸ ἐπίθ. εἶναι ὀμηρικόν.

52. Ὑπὸ τεύς] ὑπὸ σοῦ.— Ἀνεχοίμαν] ἀνεχοίμην.

53. Τῶ] τοῦ, οὐ ὀφθαλμοῦ οὐδὲν ἐστὶ μοι γλυκερώτερον (ἥδιον).

54-71. Παράπονον τοῦ Κύκλωπος διότι δὲν ἐγενήθη ἰχθύς, διὰ τὰ μεταβῆ πρὸς τὴν Γαλάτειαν κολυμβῶν.

54. Ὡμοι κτλ.] ἀλλοίμονον εἰς ἐμέ, ὦ δυστυχία μου, διότι δὲν μ' ἐγέννησεν ἡ μήτηρ μου μὲ βράγχια (ἦτοι ἰχθύς), διὰ τὰ ἐδυνάμην νὰ κολυμβῶ πρὸς σέ, εἰς τὸ στοιχεῖόν σου κτλ. Ἰδὲ Γ' 12 ἐξ. τὴν εὐχὴν τοῦ αἰπόλου.

56. Αἱ μὴ... λῆς] εἰάν μὴ... θέλῃς (νὰ ἐφίλουν τὸ στόμα σου).

57. Μάκων ἀπαλὸν] τρυφερὰν μήκωνα (παπαροῦναν). Πλαταγώνι ἔχουσαν] ἔχουσαν. Πλαταγώνιον τὸ πλατὺ τῆς μήκωνος ἢ τῆς ἀνεμώνης πέταλον, δι' οὗ ἐμαντεύοντο ἐρωτικῶς, τὸ τηλέφιλον τοῦ Γ' 29, ἔνθα ἔπιθι τὰ σεσημειωμένα.

58. Τὰ μὲν] (κρίνα)... τὰ δὲ] (πλαταγωνία τῆς μήκωνος)... Γνωστὸν ὅτι τὰ κρίνα καὶ αἱ μήκωνες δὲν ἀνθοῦσι κατὰ τὴν αὐτὴν τοῦ ἔτους ὥραν.

60. Νῦν μὰν] (=μὴν) νῦν τῇ ἀληθείᾳ, ὄντως. Νῦν αὐτὸ γα] νῦν αὖθις τὸ νεῖν γε... Τώρα πάλιν θὰ μάθω βέβαια τὸ κολυμβᾶν. Μαθεῦμαι] μαθήσομαι.

61. Αἶκα τις κτλ.] ἐπειδὴ οἱ Κύκλωπες ἔζων ἐν ἀπολύτῳ ἀπομονώσει, ἠγνόουν καὶ τὰς ἀπλουστάτας τέχνας· διὰ τοῦτο ὁ Πολύφημος εἶναι ἠναγκασμένος νὰ περιμένῃ τὴν ἀφιξίν ξένου διὰ τὰ μάθη νὰ κολυμβᾷ.

62. Ὡς εἰδῶ κτλ.] διὰ τὰ νὰ γνωρίσω τί τέλος πάντων εὐχάριστον εἶναι εἰς ὑμᾶς (τίνα ἡδονὴν αἰσθάνεσθε) νὰ κατοικήτε εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης.

63. Ἐξένθοις] εἰθ' ἐξέλθοις· ἄχ! ἄς ἐξήρχεσο τῆς θαλάσσης καί, ἀφοῦ ἐξέλθῃς, ἄς ἐλησμόνευς νὰ ἐπανέλθῃς (ἀπενθῖν· σι.

12 ἀπὴνθον) εἰς τὸν οἶκον, καθὼς ἐγὼ τώρα καθήμενος ἐδῶ (ἐλησμόνησα νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸ ἄντρον μου)· νὰ ἀπεφάσιζες δὲ νὰ γίνης ποιμενὶς μαζί μου κτλ.

66. *Τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα*] πυτεῖαν (κοινῶς πυτιάν, ἐν Κρήτῃ ἀγαστέρα) (δραστικὴν) ἐμβαλοῦσα (χύσασα ἐντὸς τοῦ γάλακτος, ἐνίημι).—*Τάμισος* δωρ. λέξις.

67. Μόνη ἢ μήτηρ μου μοῦ κάμνει ἄδικον καὶ παραπονοῦμαι· οὐδέν ποτε ἕως τώρα πῆποκα πρὸς σὲ εὐνοϊκὸν (εὐάρεστον) ὑπὲρ ἐμοῦ εἶπε καὶ μάλιστα, ἐνῶ μὲ βλέπει ὀσημέραι λεπτὸν (ἰσχρὸν) γινόμενον (φθίνοντα)

70. *Φασῶ*] φήσω, ἐρῶ, θὰ προσποιηθῶ.

71. *Σφύσδειν*] (σφύζω) ὅτι τινάσσομαι σφοδρῶς, ὑποφέρω πολὺ.

72-81 Παραγορία τοῦ Κύκλωπος.

72. Συνερχόμενος ἐκ τῆς ἐρωτικῆς παραφορᾶς ὁ Πολύφημος ἀποτείνει πρὸς ἑαυτὸν τὰς ἀκολούθους παραινέσεις· *Πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασσι;*] ποῦ ἐπέταξεν ὁ νοῦς σου; ποῦ τὰς φρένας ἔχεις πετάξει; «ποῖ σοι ξυνέβη τῶν φρενῶν ἀποπλανηθῆναι;» Δούκας. *Ἐκποιάομαι*, ἰων. *ἐκποτέομαι*· θαμιστ. τοῦ *ἐκπέτομαι*.

73. *Ταλάρωσ* (=ους)] καλαθίσκους ἐκ λύγου πρὸς ἐναπόθεσιν τοῦ χλωροῦ τυροῦ διὰ νὰ ἐκρεύσῃ ὁ ὀρός.—*Θαλλὸ ἀμάσας*] (ἀμάω, ἀμητὸς) τρυφεροὺς κλάδους (βλαστὸς) κόψας. . . . (εἶθε) φέροις, οὕτως ἴσως πολὺ μᾶλλον νοῦν ἂν ἔχοις.

75. *Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε*] τὴν παροῦσαν (αἶγα) ἄμελγε. Ποιμενικὴ παροιμία· ἀπόλαυε παντός, ὅπερ ἔχεις πρόχειρον, μὴ ζῆτει δὲ τὰ ἀδύνατα. *Κάλλιο πέντε καὶ σὶτὸ χέρι παρὰ δέκα καὶ καρτέρει*.—*Τί τὸν φεύγοντα διώκει;*] ἀπὸ παροιμίας τινὸς λεγούσης· «τὸν θέλοντα βοῦν ἔλαυε» Δούκας.

77. Πολλὰ καὶ καλὰ κόρα με παρακινουσι νὰ συμπαίξωμεν, πᾶσαι δὲ γελῶσι μετὰ πατάγου, ὅταν μετὰ προσοχῆς τὰς ἀκούσω.

78. *Κιχλίσδοντι*] (κιχλίσδω) κιχλίζουσι, φωνάζουσι ὡς κιχλαί, γελῶσιν ἠχηρῶς, μετὰ χάριτος καγχάζουσι. «Φωνὴ δὲ αὕτη λεπτὴ, οἷα ἢ τῶν παρθένων, ὅπὸτ' ἀκκίζονται μάλιστα· ὅπερ

οὐδὲν ἂν δηλοίη φησὶν ἢ ὅτι οὐ τὸν τυχόντα λόγον κάμοῦ ποι-
οῦνται» Δούκας.

79. *Κήγών τις φαίνομαι εἶμεν*] καὶ ἐγὼ δοκῶ εἶναι τις, καὶ
ἐγὼ σημαίνω κάτι τι.

80. *Οὕτω* κτλ.] στρέφει ἤδη τὸν λόγον πρὸς τὸν Νικίαν, ὡς
ἐν ἀρχῇ, πρὶν παρειαγάγη τὸν Κύκλωπα θρηνοῦντα ἐπὶ τῷ
ἄτυχεῖ ἔρωτι. Κατὰ τοῦτον βεβαίως τὸν τρόπον ἀνεκούφιζε τὸν
ἐρωτικὸν του πόνον ὁ Πολύφημος ἄδων· διῆγε δὲ εὐκολώτερον
— «τὸ τῶν ἐρώτων τῇ ᾠδῇ ἐθεράπευε πάθος ῥᾶον ἢ εἶπερ ἐδί-
δου πολὺν χρυσὸν ἰατροῖς καὶ φαρμάκοις» Δούκας· — *Ἐποίμαινε
τὸν ἔρωτα*] ἐπράνε.

81. *Ἢ εἰ χρυσὸν ἔδωκεν*] εὐκόλως τὸν ἔρωτα ἔφερεν οὕτως
ἢ εἰ χρυσὸν δοὺς φάρμακον ὠνήσατο. Σχολ. — Χαριέντως προσ-
παίξει πρὸς τὴν τέχνην τοῦ Νικίου, μὴ δυναμένου, καίτοι εἶναι
ἰατρός, νὰ θεραπεύσῃ τὸν ἔρωτα. Πρβλ. τὸ δημῶδες·

Πᾶρε, γιατρέ, τὰ γιατρικά, πήγαινε στὴ δουλειά σου·

Τὸν πόνο ποῦχω στὴν καρδιά δὲν γράφουν τὰ χαρτιά σου.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΕ'

Συρακόσiai ἢ ἀδωνιάζουσαι,

I - 43. Ἐπίσκεψις Γοργούσας πρὸς τὴν φίλην Πραξι-
ξινόην. Κακολογία τῶν συζύγων. Ἀναχώ-
ρησις εἰς τὸν τόπον τῆς ἐορτῆς.

1. Ἐνδοῖ;] μέσα; Τὸ ἐνδοῖ κατὰ τὸ ἀρμοῖ= ἀρτίως (Δ' 52) καὶ οὔκοι ὅλως ἰσοδύναμα (ἐν δόμοις). Παραλείπεται δὲ τὸ ὑπαρκτ. ἐστί. Ἀποτείνεται ἡ Γοργὸ πρὸς τὴν θεραπείαν, ἀλλ' ἀποκρίνεται αὐτῇ ἡ Πραξινόη.— Ὡς χρόνω!] ἐνν. παραγέγονας, ὡς διὰ χρόνου (χρονία) πολλοῦ, μετὰ πολὺν χρόνον ἐλήλυθας! Τὸ ὡς ἐπιτείνει τὸ νοούμενον πολλῶ.

2, Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες] θαῦμα εἶναι ὅτι καὶ τώρα ἦλ-
θες ἤτοι δὲν ἐλογάριαζα ὅτι θὰ σ' ἔβλεπα καὶ τώρα. Τὸ οὐσια-
στικὸν κεῖται ἐμφαντικώτερον ἢ τὸ ἐπίθ. θαυμασιόν.— Ὅρη] ὄρα
Ὅρη δίφρον (πρὸς τὴν θεραπείαν), ἤτοι ζήτησον, εὐρὲ δίφρον,
circumspice.— Αὐτᾶ] ἤτοι τῇ Γοργοῖ.

3. Ποτίκρανον] (δωρ.) προσκεφάλαιον, προσκέφαλον.— Ἐχει
κάλλιστα=εὐχαριστῶ πολὺ, ὠραιότατα (ὑπκμ. τὸ πρᾶγμα).

4. Ἀλεμάτω ψυχᾶς] ὡ τῆς ματαιίας ζωῆς μου, τῆς ἀνοήτου,
τί ἀνοησίαν ἐπῆγα κ' ἔκαμα! Ἠλέματος— Πρὸς ἑαυτὴν δὲ
ἀποτείνεται ἐλεεινολογοῦσα ἑαυτὴν διὰ τὴν ἀνοησίαν της (ἀλε-
μάτω), ὅτι ἐπεχείρησε πράξιν πλήρη κινδύνων, οὐς ἐξῆς ἀριθμεῖ.
Μόλις ἐσώθη πρὸς ὑμᾶς.

5. Πολλῶ μὲν ὄχλω κιλ.] γεν. τῆς αἰτίας· ἕνεκα τοῦ πολλοῦ
ὄχλου καὶ τῶν πολλῶν τεθρίππων ἀμαξῶν.

6. Παντᾶ (=πάντη) κρηπίδες] πανταχοῦ ὑψηλὰ ὑποδήματα,
ἀντὶ κρηπιδοφόροι, στρατιῶται φοροῦντες κρηπίδας, αἵτινες
προσεδέοντο εἰς τοὺς πόδας δι' ἱμάντων διαπερωμένων ἐκ τῶν
ὀπῶν, ἃς ἔφερε τὸ πέλαμα ἢ τὰ ἐπὶ τούτου προσεραμμένα δέρ-

ματα.—**Χλαμυδηφόροι** εἶναι οἱ ἱππεῖς, ὧν διακριτικὸν ἔνδυμα ἦτο ἡ χλαμύς.

7. **‘Α θ’ ὁδὸς ἄτρυτος]** ἡ δὲ ὁδὸς ἀπέραντος, χαλεπή, ἀτελεύτητος, ἦν μετὰ πολλοῦ κόπου θὰ ἠδύνατό τις νὰ διοδοῦσῃ.—**‘Εκαστοτέρω]** μακρὰν (ἐκάς). Καὶ ἡ ἀπὸ ἐν τῷ ἀποικεῖς σημ. ἔτι μᾶλλον μακρὰν.

8. **Ταῦτα]** ἀντὶ διὰ ταῦτα. — **Πάραρος τῆνος]** ὁ ξεκουτισμένος ἐκεῖνος (σύζυγός μου). Τὸ ἰων. εἶναι **παρήορος** ἐν χρήσει καὶ παρ’ Ὀμ. Δωρ. **παράορος**. ὅθεν τὸ **πάραρος**. Δηλοῖ δὲ τὸν παράκοπον τὰς φρένας. Ἐν Κρήτῃ ὀνομάζομεν **παράουρον** τὸν ἀδέξιον, τὸν παχύν πως τὸν νοῦν.—**‘Επ’ ἔσχατα γὰς]** =εἰς τὴν ἔσχατιάν τῆς γῆς, **στην ἄκρη τοῦ κόσμου**.—**‘Ελαβεν]** τ. ἔ. μισθῷ, ἐμισθώσατο, **ἐνοίκιασεν**.

9. **‘Ιλεὸν]** φωλεάν, τρυῖπαν. Ἐτ. γρ. **εἰλεὸς** (οὕτω λέγουσι τὸν φωλεὸν ἀπὸ τοῦ τὰ ἐρπετὰ ἐν αὐτῷ εἰλεῖσθαι Σχολ.).

10. **‘Αλλάλαις]** ἀλλήλαις· διὰ νὰ μὴ εἴμεθα γείτονες πρὸς ἀλλήλας. **Αἰὲν ὁμοῖος]** πάντοτε ὁμοῖος ἑαυτῷ, ἀμετάβλητος.—**Ποτ’ ἔριν]** πρὸς ἔριδα, **διὰ νὰ μαλώνωμεν**. **Φθονερόν κικόν]** φθονερὰ κακία, ἀθλία ὑπαρξίς, ἀθλιος, ἐλεεινός, **ζηλιάρης**.

11. Μὴ λέγε περὶ τοῦ ἀνδρός σου τοιαῦτα πράγματα, μὴ ὁμίλει οὕτω περὶ τοῦ συζύγου σου ἐνώπιον τοῦ μικροῦ παιδός.

12. **Τῷ μικῷ]** μικκός δωρ. ἀντὶ τοῦ μικρός. Ἐν Κρήτῃ λέγομεν **μικκός**.—**Ὡς ποθορῆ τυ]** ὡς προσορᾷ σε, πῶς σὲ κοιτάζει.

13. **Θάρσει]** μένε ἤσυχος, μὴ σε μέλη, πουλλάκι μου, δὲν λέγει γιὰ τὸν μπαμπᾶ.—**‘Απφῦν ἀπφῦς** (ἢ ἀπφύς), παιδικὴ λέξις δηλοῦσα τὸν πατέρα ἐν θωπευτικῇ προσαγορεύσει, ὡς τὰ ἡμέτερα **τατᾶς, μπαμπᾶς, παππάις**. Πρβλ. καὶ τὰ παλαιὰ **ἄππα, πάππα, ἄττα, τέττα, ἄπφα, μάμμα, τάτα, τατᾶ, ἄτινα** πάντα εἶναι θωπευτικαὶ ἐκφράσεις τρυφερότητος πρὸς πατέρα, μητέρα, ἀδελφούς, οἰκείους.

14. **Ναὶ τὰν πότνιαν]** ναὶ μὰ τὴν δέσποιναν, τὴν σεβαστὴν Περσεφόνην. Αὕτη νοεῖται, διότι εἰς τὸ ὄνομα ταύτης, ἐν Σικελίᾳ μάλιστα, αἱ γυναῖκες συνείθιζον νὰ ὀμνύωσι.

15 ἔξ. **‘Απφῦς μὰν κτλ.]** ὁ μπαμπᾶς ὅμως ἐκεῖνος τώρα τελευταῖον—λέγομεν δὲ βεβαίως ὅλα (περὶ ὅλων) ὡς παρελθόντα

—μεταβαίνων διὰ τὴν ἀγοράσῃ νάτριον (εἶδος σάπωνος) καὶ ψιμύθιον ἀπὸ τινος παραπήγματος, ἐπανήλθε φέρων ἀλάτι εἰς ἡμᾶς, ὃ ἀνὴρ τῶν δικατριῶν πήχεον! — **Ἄφῳς τήνος**] περὶ οὗ ὁμιλοῦμεν καὶ λέγομεν πρὸς τὸν παῖδα, ὅτι εἶναι καλός.— **Πρώαν**—ἐσχάτως (τοῦ πρώαν τὸ *ω* λαμβάνεται μετρικῶς βραχύ). — **Θήν**] βεβαίως τῶρα.

16. **Πάντα**] ἀντικ. τοῦ λέγομεν.—**Νίτρον** ἦτο ὀρυκτὸν τι ἀλλκάλιον (ἀνθρακικὴ σόδα), ὅπερ ἀνάμεικτον μετ' ἐλαίου ἐχρησίμευσεν ὡς σάπων.—**Φῦκος**] εἶδος θαλασσίου φυτοῦ (φύκι), ἐξ οὗ κατασκευάζεται ἐρυθρὸν τι χροῶμα (φυκισίδι, ψιμύθιον), ὅπερ μετεχειρίζοντο αἱ Ἑλληνίδες ὡς καλλωπιστικόν.—**Ἀπὸ σκανᾶς**—ἀπὸ σκηνῆς, ἀπὸ παραπήγματος τινος ἐν τῇ ἀγορᾷ.—**Ἀγοράσδων**—βουλόμενος, προτιθέμενος ἀγοράσειν. Ὁ ἐνεστ. τῆς προσπαθείας.

17. **Ἄμμιν**] (αἰολ.) ἡμῖν.—**Ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχυς**] ὑψηλὸν ἀνάστημα, ὀλίγος νοῦς. Οἱ Τοῦρκοι λέγουσιν ὑψηλὸς ἄνθρωπος, νωθρὸς ἄνθρωπος.

18. **Χώμὸς ταυτᾶ ἔχει**] καὶ ὁ ἐμὸς (σύζυγος) Διοκλείδης ὁμοίως ἔχει, τοιοῦτός τις εἶναι φθορεὺς (δήμιος) τοῦ χρήματος.—**Φθόρος** ἐμφαντικώτερον ἀντὶ φθορεὺς· πρβλ. 2 **θαῦμα**.

19. ἐξ. Ἔλαβε (ἠγόρασε) χθὲς πέντε πόκους (μποκάρια) μαλλίου, ἀντὶ ἐπτὰ δραχμῶν, κυνῶν μαλλία (σκυλλότριχες), μαθήματα παλαιῶν σάκκων, καθ' ὀλοκληρίαν ἀκαθαροσίαν, ἀπαιτοῦσαν πρὸς καθαρισμὸν ἀδιάκοπον ἐργασίαν.—**Κυνάδας**] κυνᾶς-ἄδος κυρ. ἐπίθ.—κυνική· ὡς τὰ πολλὰ οὐσιαστικὸν ὑπονοούμενου τοῦ ὄνομ. **θριξ** = σκυλλότριχα. — **Γραιῶν** = (γραιῶν)· ἐπίθ. λαμβάνεται, ἀντὶ **παλαιῶν**.—**Ἀποτίλματα** (ἀποτίλλω) ἀποσπᾶσματα, μαθήματα.—**Πηρῶν** (πήρα) πηρῶν παλαιοντορβάδων.—**Πόκος** (=ους)· πόκος (πέικω=κείρω)—ποκάρι (μποκάρι ἐν Κρήτῃ).—**Ἀπαν**] ἐπίρρ. ἐν συνόλω οὐδὲν ἄλλο ἢ...—**Ἔργον ἐπ' ἔργῳ**] (ἀπαιτοῦντας τοὺς πόκους) ἐργασίαν συνεχῆ, ἀδιάκοπον (διὰ τὴν καθαρῶσθῆ ὁ ρύπος).

21. **Τὼμπέχονον**] τὸ ἀμπέχονον (καὶ ἡ ἀμπεχόνη - ἀμπέχω) =λεπτὸν ἐπένδυμα, εἶδος ἐσθῆτος, ἣν ἐφόρουν αἱ γυναῖκες καὶ τρυφηλοὶ θηλυδραῖοι ἄνδρες ἐξωτερικῶς.—**Περονατριίδα** (-ῖς -ῖδος περονᾶν-περόνη)] φόρεμα ἐξ ἐρίου συναπτόμενον κατὰ τοὺς ὤ-

μους διὰ περόνης ἢ πόρπης, ἄνευ χειρίδων, κλειστὸν πρὸς τὴν δεξιὰν πλευρὰν καὶ διὰ πορπῶν συναπτόμενον πρὸς τὴν ἀριστερὰν, δι' ὃ καὶ **σχιστὸς χιτῶν** ἐλέγετο. Ἦτο δὲ ἴδιον τῶν Λωρῶν.—**Δάξεν**]-ου (λάζομαι) λάμβανε.

22. **Βᾶμες**] βῶμεν, ἄγωμεν ἔς (βασιλεία) βασιλέως ἀφνειοῦ Πτολεμαίου θεασόμεναι τὸν Ἄδωνιν.—**Ἐς βασιλῆος**] ἔνν. **οἶκον** 24 **ἐν ὀλβίῳ**.

23. **Θασόμεναι**] θεασόμεναι. Τοῦ **θεάομαι** (ἰων. θηέομαι), δωρ. τύποι εἶναι **θάομαι** καὶ **θαέομαι** ἀόρ. **ἐθασάμην, θασόμενος, θάσασθαι, θᾶσαι** (προστ.) κλπ. **Τὸν Ἄδωνιν**. Ὁ περὶ τοῦ Ἀδώνιδος μῦθος εἶναι καταγωγῆς σημιτικῆς. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἔχει τὴν ἀρχὴν ἐν τῇ φοινικικῇ λέξει **ἄδων** (= ἄρχων, κύριος) εἶναι δὲ συγγ. τῇ ἐβραϊκῇ ἄδωνάι (= ὁ κύριός μου). Κατὰ τὸν μῦθον, πατὴρ αὐτοῦ εἶναι ὁ Κινύρας, μυθικὸς βασιλεὺς τῆς Κύπρου, μήτηρ δὲ ἡ Σμύρνα, ἢ Μύρρα, θυγάτηρ αὐτοῦ. Αὕτη, διωκομένη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, ἦν δὲν ἐτίμησε, συνέλαβεν ἀνόσιον πρὸς τὸν πατέρα ἔρωτα, ὅστις ἐν ἀγνοίᾳ συνέγενετο αὐτῇ. Ὅτε δ' ἐνόησε τὸ ἀνοσιούργημα, κατεδίωξε τὴν κόρην ξιφῆρης, σκοπῶν νὰ φονεύσῃ αὐτήν. Ἄλλ' οἱ θεοὶ οἰκτίραντες αὐτήν μετεμόρφωσαν εἰς μυρσίνην, ἐκ τοῦ κορμοῦ τῆς ὀλοίας ὑπανοιχθέντος μετ' ἑννέα μῆνας ἐγεννήθη ὁ ἑξαισίου κάλλους Ἄδωνις. Ἡ Ἀφροδίτη παραδίδει τὸ βρέφος τῇ Περσεφόνῃ ἐν νάρθηκι πρὸς φύλαξιν. Αὕτη δὲ θελχθεῖσα ὑπὸ τῆς ὄραιότητος τοῦ Ἀδώνιδος ἀρνεῖται νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν Ἀφροδίτην. Ἡ ἔρις ἀνηνέχθη εἰς τὸν Δία, ὅστις ὤρισε νὰ διαμένῃ ὁ Ἄδωνις ἐν Ὀλύμπῳ τετράμηνον κατ' ἑνιαυτόν, τὸν δὲ ὑπόλοιπον χρόνον νὰ μερίζῃ μεταξὺ τῶν δύο θεαινῶν. Οὗτος δέ, προτιμῶν τὴν Ἀφροδίτην, ἔμενε παρ' αὐτῇ καὶ τὸ τετράμηνον τοῦ Ὀλύμπου. Διὰ τὸν σφοδρὸν δ' ἔρωτα τῆς Ἀφροδίτης πρὸς αὐτόν, ὁ Ἄρης, μεταμορφωθείς εἰς κάπρον, ἐθανάτωσεν αὐτὸν διὰ δῆγματος ἐν κυνηγεσίῳ. Ἐκ τοῦ αἵματος δ' αὐτοῦ, ἀναμειχθέντος μετὰ τῶν δακρῦν τῆς Ἀφροδίτης, ἀνεφύη ἡ ἀνεμῶνη (Α' 107).

Τοιοῦτος ὁ μῦθος ὁ παριστῶν ἀλληγορικῶς τὴν κατὰ τὸ ἔαρ ἀναβιοῦσαν καὶ μετὰ τὸ θέρους φθίνουσαν φύσιν. Ὁ θάνατος δὲ καὶ ἡ ἀνάστασις τοῦ νεανίου ἐωρτάζοντο μεγαλοπρεπῶς ἐν Βύβλῳ (Φοινίκης), ἐν Ἀθήναις, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ἄλλαχοῦ

ὑπὸ τὸ ὄνομα **Ἀδώνια**. Ἡ ἑορτὴ διήρκει ἐπὶ δύο ἡμέρας· καὶ ἤ μὲν μία ἦτο ἀφιερωμένη εἰς πένθος καὶ θρήνους ὀνομαζομένη **ἀφρηνισμός**, ἡ δὲ ἑτέρα εἰς χαρὰν, ἣν προεκάλει ἡ ἀνάστασις αὐτοῦ, ὀνομαζομένη **εὐρσεις**. Καὶ ἐν Βύβλω μὲν προηγεῖτο ἡ πένθιμος ἑορτὴ τῶν θρήνων, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ καὶ ἐν Ἀθήναις ἡ τῆς ἀναστάσεως. Εἰς ταύτην ἀναφέρεται τὸ παρὸν εἰδύλιον τοῦ Θεοκρίτου.

Ἐν τῷ μέσῳ αἰθούσης, μεγαλοπρεπῶς κεκοσμημένης, ἀνυψοῦτο ἑξέδρα ἐμπεπετασμένη διὰ πλουσίων ὑφασμάτων. Ἐκεῖ ἐπ' ἀργυρᾶς κλίνης ἀνεπαύετο ὁ Ἀδωνις· παρ' αὐτῷ ἐπὶ ἑτέρας κλίνης, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς, ἔκειτο ἡ Ἀφροδίτη, ἡ οὐρανία αὐτοῦ ἑρωμένη. Πέριξ τῆς ἑξέδρας καὶ κατὰ μῆκος τῶν τοίχων τῆς ἱερᾶς αἰθούσης ἦσαν τοποθετημένα ἀργυρᾶ κάνιστρα, ἐν οἷς φυτὰ τρυφερὰ καὶ χλοερά, ἀνεπτυγμένα ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τεχνητῶς, καὶ ὧν ἡ διάρκεια ἦτο ὡσαύτως βραχεῖα, ὡς ὁ βίος τοῦ ἑορταζομένου, παρεῖχον χάσμα τῶν ὀφθαλμῶν. Ἐπεσώρευον δὲ περὶ τὴν ὑπὸ ἄλσους σκιαζομένην κοίτην τοῦ θείου νεανίου ὠρίμους καρπούς τῶν δένδρων καὶ μυρίας προσφορᾶς ἐν σχήματι πτηνῶν καὶ ζώων. Σῖτος, ἄνηθο, μαλάχαι, θριδακες ἀπετέλουν τοὺς ἐφημέρους τούτους κήπους, τοὺς προώρως ἀναπτυσσομένους καὶ τάχιστα μαραινομένους, οἷς ἐδίδετο τὸ παρομοιακὸν ὄνομα **Ἀδωνιδος κῆποι**, δηλωτικὸν τῆς κενῆς καὶ βραχυχρονίου χαρᾶς. Τὸ σύνολον δὲ εἰκόνιζε τὴν ἑαρινὴν βλάστησιν.

Τῇ ἐπαύριον τὴν χαρὰν διεδέχετο ἡ θλίψις· ἀντὶ τῆς γαμηλίου κλίνης, ἀντικαθίστατο ἐπικήδειος, ἐφ' ἧς ἦτο κατακεκλιμένη εἰκὼν τοῦ ἀποθνήσκοντος ἥρωος. Παρ' αὐτὸν ἡ Ἀφροδίτη παρεδίδετο εἰς πᾶσαν ἐκδήλωσιν τῆς ὀδύνης αὐτῆς, πένθιμοι δὲ ὕμνοι ἀντήχουν ἐν τῇ ἱερᾷ αἰθούσῃ. Τέλος δὲ ἐν μεγάλῃ λιτανείᾳ λυσίκομοι αἱ γυναῖκες, πενθηφοροῦσαι, μὲ τὰ στήθη γυμνά, ἐν κολετοῖς καὶ βάλλουσαι πενθίμους κραυγὰς, συνώδενον τὸ εἶδωλον τοῦ θεοῦ μέχρι τῆς θαλασσίας ὄχθης, ἐνθα ἔριπτον αὐτὸ εἰς τὰ κύματα προσευχόμεναι ὅπως ἐπανέλθῃ (στ' 132 ἔξ.)

Ἀκούω κτλ.] Πληροφοροῦμαι (λέγεται) ὅτι ἡ βασίλισσα παρασκευάζει (κοσμεῖ) μεγαλοπρεπῆ ἑορτήν.— Ὁ ἔνεστ. **ἀκούω**

ἐν σημ. παρακμ.—**Χρημά τι καλόν**], κάτι τι ὠραῖον, λαμπρόν.

24. **Ἐν ὀλίβῳ** (οἶκῳ) κτλ.] ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ὀλβίου τὰ πάντα εἶναι ὀλβια.

25. **Ἦν εἶδες** κτλ.] τούτων, ἃ εἶδες καὶ ἃ πρὸ ὀλίγου εἶπας εἰς τὸν μὴ ἰδόντα, ἐπειδὴ εἶδες., (θὰ ἠδύνασο νὰ διηγηθῆς μέγρος). Ὁ λόγος διακόπτεται ὑπὸ τῆς Γοργοῦς, ἥτις δὲν ἔκαμε τόσον μακρὸν δρόμον ἀπλῶς πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς φίλης της. Ἡ δὲ Πραξινοῆ δὲν δυσαρεστεῖται μὲν ἀναμφιβόλως μεταβαίνουσα εἰς τὴν ἑορτὴν, ἀλλά, φλύαρος μᾶλλον ἢ περιεργος οὔσα, ζητεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν Γοργῶ, ἣν καὶ παρακαλεῖ νὰ διηγηθῆ εἰς αὐτὴν ὅ, τι εἶδεν, εὐρίσκουσα ἐν τῇ προσκλήσει αὐτῆς τὴν εὐκαιρίαν παρατάσεως τῆς συνομιλίας. Ἄλλ' ἢ Γοργῶ οὐδὲν θέλει νὰ ἀκούσῃ καὶ προσθέτει, ὅτι **εἶναι ὥρα νὰ φύγουν**.

26. **Ἔρπειν**] βαδίζειν, κινεῖσθαι. Καιρὸς εἶναι νὰ ξεκινοῦμε, νὰ πηγαίνομεν σιγὰ σιγὰ (**νὰ σειραγοῦμεν** ἐν Κρήτῃ). Τὸ **ἐρπειν** κυρίως ἐπὶ ζώων—σύρεσθαι. Ἐνταῦθα—πορεύεσθαι. **Ἐργοῖς αἰὲν ἑορτὰ**] εἰς τοὺς ἀγροὺς εἶναι πάντοτε ἑορτὴ. Ἡ Πραξινοῆ ἀποκρίνεται πάλιν διὰ παροιμίας (στ. 24), διὰ τοὺς ἀπράγμονας εἶναι πάντοτε ἑορτὴ· τ. ἔ δὲν ἔχω τίποτε νὰ κάμω, ἤμπορῶ νὰ σὲ ἀκολουθήσω εἰς τὴν ἑορτὴν.

27. **Αἶρε** κ. ἐξ.] Εὐνόη, σήκωνε τὸ νῆμα (τὴ δουλειά μου) καὶ φρόντιζε νὰ τὸ θέσῃς πάλιν εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου, νοθρά (βαρεσάρα)· γνωρίζεις ὅτι αἱ γαλαῖ ἀγαποῦν νὰ κοιμῶνται εἰς τὰ μαλακά. Οὕτω τὸ σύνολον εἶναι φυσικώτατον. Εἶναι δὲ τὸ ὅλον εἰρωνικῶς εἰρημένον.—**Νᾶμα**] δωρ. ἀντὶ **νῆμα**, τὸ ἐργόχειρον.—**Αἰνόθρυπτε**] δεινόθρυπτε, τεμπέλα (κυρίως δεινῶς ἐκνευροισμένη, φοβερὰ ἄβρά, τρυφηλή, ὥστε νὰ στερεῆσαι πάσης δραστηριότητος).

28. **Χρήσδοντι**] χηρίζουσιν, ἔχουσι χρεῖαν, θέλουν.

29. **Κινεῦ δὴ**] κινεῦ δά! κάνε γρήγορα.

30. **Σμᾶμα**] σμῆμα (σμῶ)· πᾶν ὅ, τι χρησιμεύει πρὸς καθαρισμόν, σάπων, καθαρτικὴ ἀλοιφή.—**Ἀπληστε**] ἀχόρταστε, διότι χύνει πολὺ ὕδωρ.

31. **Δύστανε**] δύστηνε, ταλαίπωρε, κακομοίρα, ἔλσεινή. Διὰ τί ρυπαίνεις, βρέχεις, κατασπιλοῖς τὸ χιτῶνιόν (ὑποκάμισσον) μου;

32. **Ὅκοια** (ὀποῖα) **θεοῖς ἐδόκει, ταῦτα νένιμμαι**] ὡς ἤθε-

λεν ὁ θεός, ἔτσι ἐνίφθηκα, καλὰ κακά, ἐνίφθηκα· ἦτοι, ὁ θεός νὰ τὸ κάμη νίψιμο!— *Athenens ὄχ' οἶα* κτλ. Ποῦ εἶναι τὸ κλειδί τῆς μεγάλης κασέλας; *Κλάξ -κός*] κλείς.— *Πᾶ*] πῆ.

34. *Καταπτυχῆς*] τὸ πολλὰς πτυχὰς ἔχον.— *Ἐμπερόναμα*] ἡ ἄνωτ. στ. 21 *περοναίρις*. Πολὺ σοῦ ταιριάζει (πολὺ ὁμορφα σοῦ πάει) τὸ φόρεμα μὲ τοὺς πολλοὺς πλισέδες.

35. *Δέγε* κτλ.] λέγε μου, ἀντὶ πόσον σοῦ κατέβη ἀπὸ τὸν ἰστόν; ἦτοι πόσον ἐστοίχισεν ἡ ὕφανσις του; πόσον σοῦ ἐκόστισε νὰ τὸ ὑφάνης (νὰ κατεβῆ ἀπὸ τὸν ἀργαλειό); Σπανία ἡ χρῆσις αὕτη τοῦ *καταβαίνειν* ἐπὶ πραγμάτων. Νοεῖται δ' ἐνταῦθα ἡ σημασία ἐκ τῆς καθέτου τοποθετήσεως τοῦ ἀρχαίου ἰστοῦ ἀντιθέτως πρὸς τὴν παρ' ἡμῶν ὀριζοντίαν.

36. *Μὴ μνάσης*] μὴ μ' ἀναμνήσης, μὴ ἐρώτα, *μὴν τὰ ρωτᾶς* (κατέβη μοι τὸ καταπτυχῆς ἔμπερόναμα)· πλέον ἢ δύο μνῶν (μνᾶν) καθαροῦ ἀργυρίου, εἰς δὲ τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ζωὴν μου ἀφιέρωσα.

38. Ἔγινε σύμφωνα μὲ τὴν προσδοκίαν σου, ὡς τὸ ἠθέλες. Ὁ γυναικεῖος διάλογος φυσικώτατος. Ἡ γυνὴ ἀείποτε ἡ αὐτή.— *Κάλ' εἶπας*] καλῶς τοῦτο εἶπας.

39. *Τῶμπέχονον*] στ. 21. *Θολίαν*] σκιαδίον. «Θολία δ' ἔκαλεῖτο πλέγμα τι θολοειδές, ᾧ ἀντὶ σκιαδίου ἐχρῶντο αἱ γυναῖκες» Πολυδ. *Σαλία* δὲ ἔκαλεῖτο παρὰ Λακαίνας. Ἦτο δὲ κωνικὸς ψιαθόπλεκτος πλατύγυρος πῖλος πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τοῦ ἡλίου.

40. *Οὐκ ἀξῶ τυ*] οὐκ ἄξω σε, δὲν θὰ σὲ πάρω μαζί μου (στρέφει τὸν λόγον πρὸς τὸ παιδίον, τὸ ἐπιθυμοῦν, ὡς εἶκός, νὰ παρακολουθήσῃ).— *Μορμώ*] Τοῦτο εἶναι τὸ ὄνομα θήλεος τέρατος πρὸς ἐκφοβισμόν τῶν παίδων «ὅτε βούλονται φοβῆσαι τὰ παιδιά αὐτῶν αἱ γυναῖκες, ἐπιβοῶσι Μορμώ» Σχολ. Ὁ μπάμπουλας ἢ ὁ μπαμπάλις, ὡς λέγομεν ἐν Κρήτῃ. Εἶτα δὲ καὶ ὡς ἀπλοῦν ἐκφοβιστικὸν ἐπιφώνημα.

41. *Χωλὸν δ' οὐ* κτλ.] δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνης χωλός.

42. *Ἐρπωμες*] ἄς ἀναχωρήσωμεν. Λέγεται ἔρπω καὶ ἔρπω ὁδόν, ὡς ἔρχομαι, εἶμι ὁδόν.— *Φρυγία*· ὄνομα τῆς ἐν τῷ οἴκῳ μενούσης τροφῆς. Ἐδίδετο πολλάκις εἰς τοὺς δούλους τὸ ὄνομα ἐκ τῆς πατρίδος των.— *Παῖσδε*] παῖζε.

43. *Αύλειαν*] (ἐν. δύραν) τὴν αὐλόπορταν.—*Ἀπόκλαξον*.
Ἐνεστώσ ἐῖναι ὁ κοινὸς τύπος *ἀποκλείω* (-ήω).

44-99. Τὰ ἐν τῇ ὁδῷ.

"*Αφίξεις εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Πτολεμαίου.*

"*Ἐκπληξῆς διὰ τὴν μεγαλοπρόπειαν.*

45. *Κακόν*]. Πρβλ. τὸ ἡμέτερον ἐπὶ θαυμασμοῦ *Παναγία μου, κόσμος καὶ κακό!*—*Μύρμακες*] μυρμηκία, μελιτακία (ἐν Κρήτῃ).

47. *Ἐξ ᾧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκὼν*] ἐξ οὗ (χρόνου) εἶναι ὁ πατήρ σου μεταξύ τῶν ἀθανάτων. Πτολεμαῖος ὁ Λάγου (σωτήρ), πατήρ Πτολεμαίου τοῦ φιλαδέλφου, ἐθεοποιήθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ.

48. *Δαλεῖται* (=δηλεῖται, δηλέομαι—δηλητήριον)] βλάπτει, στήνει παγίδας.—*Τὸν ἰόντα*] τὸν διαβαίνοντα, τὸν διαβάτην.—*Παρέρπων*] ἔρπων κρυφίως, διολισθαίνων κρυφίως καὶ μετὰ πανουργίας.—*Αἰγυπτισι*] κατὰ τὸν τρόπον τῶν Αἰγυπτίων, ἦτοι ἀπατηλῶς, προδοτικῶς. Οἱ Αἰγύπτιοι εἶχον κακὴν φήμην ἐπὶ δολοπλοκίαις.

49. *Οἷα* (=ὡς) *ἐξ ἀπάτας κερροτημένοι*] καθὼς ἔπαιζον πρότερον (πρὸ τῶν Πτολεμαίων, οἵτινες ἐσωφρόνισαν αὐτοὺς) ἄνθρωποι ἐξ ἀπάτης συγκεροτημένοι, ἐσφυρηλατημένοι, ὄλως ἀπάτη ὄντες.

50. *Ἀλλάλοις ὄμαλοι*] ὅμοιοι πρὸς ἀλλήλους, ὁ εἷς οὐχὶ κατώτερος τοῦ ἄλλου εἰς τὸ κακόν.—*Κακὰ παίγνια*] ἀντικ. τοῦ *ἐπαισδον*=κακὰ ἀστεῖα, κακομήχανα παιγνίδια.—*Πάντες ἐρειοί*]. Ἡ λέξ. *ἐρειοί* οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ ἀπαντᾷ, ἄγνωστος δὲ ἢ παραγωγή καὶ ἢ σημασία αὐτῆς. Ἐκ τῶν συμφραζομένων ἐμφαίνεται, ὅτι εἶναι ἐπίθ. δηλωτικὸν ἐλαττώματός τινος ἢ κακίας τῶν Αἰγυπτίων. Ὅθεν ἐρμηνεύεται *φαῦλοι, οὐτιδανοί*.—

51. *Ἀδίστα*] προσφιλεστάτη.—*Τί γενώμεθα*;=τί θὰ γίνωμεν;

52. *Τοὶ... ἵπποι*] ἐνν. ἔρχονται· ἰδοῦ, νά, οἱ πολεμικοὶ ἵπποι.—*Ἄνερ φίλε*] ἀγαπητὴ κύριε· ἀποτείνεται πρὸς τινὰ ἱπποκόμον.

53. *Ὁ πυρρός*] ἐνν. ἵππος· ὁ ὑπέρουθρος (ξανθὸς) ἵππος ἀ-
Ἐμ. Γενεράλι Βουκολικά εἰδύλλια τοῦ Θεοκρίτου. ἔκδ. ε' 6

νορθοῦται· κοίταξε πόσον ἄγριος εἶναι!—*Κυνοθαροῦς Εὐνόα* | θρασεῖα (ἀναιδῆς) ὡς κύων. Πρβλ. *Κύον ἀδεές*. Ὅμ. τ. 91.

54. *Οὐ φευξῆ*] φύγε γρήγορα.—*Διαχρησεῖται* | (διαχωῶμαι) θὰ φονεύσῃ τὸν ὀδηγοῦντα· *διαφθρεῖ* ὁ σχολιαστής.

55. *Ὀνάθην* (ὀνίναμαι, ὀνίνημι) ὠφελήθην, ηὐχαριστήθην, τυχηρὰ ἐστάθην ὅτι... *ὅτι πολὺν τυχερὴν ἤμουν*, διότι...

56. *Θάρσει*] ἀνάλαβε θάρρος, σύνελθε.—*Καὶ δὴ γεγενήμεθ'* | *ἔπισθεν* | καὶ ἤδη ἔχομεν γίνεи (εἴμεθα, ἐμείναμεν) ὀπίσω (τῶν ἵππων), *μᾶς ἐπροσπέρασαν*.

57. *Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν* | οὗτοι δὲ ἐχώρησαν εἰς τὴν τάξιν των, ἀνέλαβον τὰς τάξεις των· «*εἰς ὃν ἔδει τόπον*» Σχολ.—*Καυτὰ συναγείρομαι ἤδη* | καὶ ἐγὼ ἡ ἰδία ἔρχομαι εἰς ἐμαυτήν, συνέρχομαι τῶρα πλέον, λαμβάνω θάρρος, ἀνέπνευσα (*ἔπαιυσε τὸ καρδιοκτύπι*).

58. *Ψυχρὸν ὄφιν* | κοινῶς πάντα τὰ ἐρπετὰ ψυχρά.—*Τὰ μάλιστα*—πλείστον.

59. *Ἐπιρρεῖ* | χύνεται ὡς ρεῦμα, ἐπέρχεται πρὸς ὑμᾶς.

60. *Ἐξ ἀυλᾶς, ὦ μάτερ* | (ἐνν. ἔρχη). Ἡ Γοργώ, ἰδοῦσα γοαῖαν ἄγνωστον, ἐρωτᾷ αὐτήν, ἂν ἔρχεται ἐκ τῆς βασιλικῆς αὐλῆς καὶ ἂν εἶναι καὶ εἰς αὐτὰς εὐχερὲς νὰ εἰσχωρήσωσιν· αὕτη δὲ εἰποῦσα, ὡς δι' αἰνίγματος, ὅτι πάντα τῇ ἐπιμελείᾳ καὶ τῇ πείρᾳ δοῦλα γίνονται, ἀπέρχεται (Δούκας).—*Ἐγὼν, ὦ τέκνα* | ναί, μάλιστα. Καταφατ. ἀποκρίσις, ὡς τὸ *ἔγωγε* τῶν ἄπ. — *Παρενθεῖν εὐμαρές;* | εὐχερὲς ἐστὶ παρελθεῖν τινα εἰς τὰ βασίλεια ;

61. Ἡ γυνὴ ἀποκρίνεται παρορμητικῶς.

62. *Καλλίστα παίδων* | ὄραιοτάτη μου κόρη, *ἄμορφή μου κοπελλοῦδα*.—*Πείρα θην* | διὰ τῆς προσπαθείας βέβαια.

63. *Θεσπίξασα χρησμῶς* | χρησιμοδοτήσασα, προφητεύσασα. *Τὸ θεσπίζειν* (=χρησμοφδεῖν) εἶναι σύνθηες μάλιστα τοῖς ἄπ. ποιηταῖς.

64. *Ἴσαντι* | ἴσασι (οἶδα). *Πάντα γυναῖκες* κτλ. «Ἐπαινος τῶν γυναικῶν ὡς πανσόφων ἕνεκα τῆς γραδῆς οὕτως ἀπὸ τῆς ἀρχαίας ἱστορίας ἀποφνημαμένης· ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ τοῦ γάμου τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας (ὡδ' ἔχει)· ὡς οὐκ ἐδέχετο ἐκείνη, κρύος σφοδρὸν ποιήσας, αὐτὸς ἐγένετο κόκκυξ, καὶ καταφυγόντα εἰς τὰ

γόνατα τῆς Ἥρας διὰ τὸ κρύος ἐδέξατο αὐτὸν ἢ θεὸς ἐλείψασα τὸν ὄρνιν κακὰ τούτου, μεταμορφωθέντος ἐκείνου εἰς τὸ κατὰ φύσιν, ἦλθον εἰς γάμον». Δούκας. **Καὶ ὡς**—καὶ πῶς.

66. **Θεσπέσιος]** ὃν θεὸς μόνος δύναται εἰπεῖν (θεὸς ἔσπον), ἐκπληκτικός, ὑπέροπλος.

67. **Εὐτυχίδος]** αὕτη ἦτο δούλη τῆς Γοργοῦς.—**Πότεχ' αὐτῆ]** πρόσχε (ἀμετάβ.) αὐτῆ, προσέχου αὐτῆ, κρατοῦ ἀπ' αὐτήν. **Ἐπειδὴ** ἡ Εὐνόη παρετήρει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, δὲν δίδει προσοχὴν εἰς τὴν σύντροφον καὶ κινδυνεύει νὰ τὴν χάσῃ εἰς τὸ πλῆθος. **Ἐκ** τούτου ἡ συμβουλὴ τῆς δεσποίνης.

68. **Ἀπρίξ ἔχευ... ἀμῶν]** σφιγκτὰ κρατοῦ ἀπὸ ἡμᾶς «προσπεφυκῶτως, ἰσχυρῶς, σφοδρῶς, ὃ οὐχ οἶόν τε προῖσαι διὰ τὴν σύμφουσιν». Ἡσύχ. (α εὐφ. **πρίω** ἀπρίξ=μετὰ κεκλεισμένων ὀδόντων).

69. **Οἴμοι δειλαία]** ἀλλοίμονον ἢ δυστυχίης· τί δυστυχίης ποῦ εἶμαι!—**Θερίστριον]** ἑλαφρὸν θερινὸν φόρεμα· εἶναι τὸ ἀμπέχρον, οὗ ἐγένετο ἀνωτέρω (στ. 21) μνεῖα καὶ ἐξῆς (στ. 70). **Ἦτο** εἶδος ἐπενδύτου ἐκ λεπτοῦ ὑφάσματος λεγόμενον καὶ **θέριστρον** ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐκ βαρυτέρου ὑφάσματος χέμαστρον.

70. **Πῶτ τῷ Διὸς]** πρὸς (τοῦ) Διός.—**Ἐῦ τι γένοιο εὐδαίμων]** εἴ πως βούλοιο γενέσθαι εὐδαίμων, εἴθε εὐδαιμονοίης· **νὰ σοῦ δώση ὁ θεὸς ὃ, τι τοῦ ζητᾶς.**

71. **Φυλάσσει]** πρόσχε.

72. **Ἀθρόος]** πυκνός, **συμμαζευμένος.**

73. **ᾠθεῦνθ' ὥσπερ ὕες]** συνωθοῦνται ὥσπερ χοῖροι.—**Ἐν καλῷ εἰμὲς]** ἐν καλῷ (τόπῳ) ἐσμέν, ἐν ἀσφαλείᾳ εἰμεθα ὁμοίως ἐπὶ ἀψύχων· **ἐν καλῷ κείσθαι.**

74. **Κεῖς ὥρας κῆπειτα]** καὶ εἰς ὥρας (διαδοχικὰς) καὶ ἔπειτα· ἦτοι καὶ κατὰ τὸ προσεχές ἔτος καὶ κατόπιν, τ. ἔ. πάντοτε.—**Ἐν καλῷ εἶης]** εὐτυχοίης.

75. **Ἄμμε περιστέλλων]** σὺ ὃς ἡμᾶς περιέπεις, ἐπεὶ ἡμῶν φροντίζεις.—**Χρησιῶ κῶκτίρμονος ἀνδρός]** ὦ τοῦ χρηστοῦ καὶ οἰκτίρμονος ἀνδρός! Τί καλὸς καὶ συμπαθητικὸς ἄνθρωπος!

76. **Φλίβεται]** θλίβεται· πιέζεται, στενοχωρεῖται (**φλίβω**, διαλ. τύπος τοῦ **θλίβω**· πρβλ. τὸ δημ. **χλίβεται, χλίψι**) πρὸς ἡμᾶς

ώθουμένη.—*Τὸν βιάξεν*] καὶ σὺ βιάξου, χρῶ βία, ἵνα εἰσχωρήσῃς, *σπρωῶχε καὶ σύ*.

77. «*Ἐνδοῖ πᾶσαι*»] κτλ.—ἐντὸς εἶναι πᾶσαι (ὅσαι πρέπει νὰ εἶναι, τ. ἔ. μόνη ἢ νύμφη) εἶπεν ὁ τὴν νεόγαμον ἀποκλείσας ἐντὸς τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου. Παροιμιῶδες τοῦτο ἐπὶ τῶν ἀσφαλιζομένων ἔχον τὴν ἀρχὴν του εἰς ἔθιμόν τι τοῦ γάμου. Αἱ συν. οδοὶ δηλ. τῆς νεονύμφου ὠδήγουν αὐτὴν μέχρι τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου, ὁ δὲ γαμβρὸς ὑποδεχόμενος αὐτὴν ἔκλειεν αὐταῖς τὴν θύραν ἐπιφωνῶν σκωπτικῶς «ἐνδοῖ πᾶσαι». Αἱ δὲ παρθένοι ἦδον τότε τὸν ἐπιθαλάμιον ὕμνον.—*Νυὸς ἐνταῦθα καὶ γαμβρὸς* στ. 129 σημ. *νεόννυφος*.

78. *Πότιαγ' ὄδε*] πρόσαγε σεαυτὴν, προχώρησον ἐδῶ.—*Πρῶτον*—πρῶτον.—*Ἀθρησον* (ἀθρέω)—παρατήρησον τὰ ποικίλματα (ποικίλα). Γυναικῶν τρόπος οὗτος.

79. *Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα*] πόσον λεπτὰ καὶ πόσον χαρίεντα (μὲ πόσῃ χάρι καὶ λεπτότητα εἰργασμένα εἶναι! *Περονάματα θεῶν*) θεῖα ἐνδύματα (ἔργα διὰ περόνης πεποικιλμένα) μόνον διὰ θεοῦς ἀρμόδια, μόνον θεοῖς πρόποντα. *Φασεῖς*] φήσεις, ἔρεῖς, νομεῖς, θὰ ἐκλάβῃς.

80. *Πότιν' Ἀθαναία*] σεβαστὴ Ἀθηνᾶ!—*Ποῖαι σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι*] ποῖαι ὑφάντριαι εἰργάσθησαν ταῦτα (σφε), μετὰ πόνου ἐξεπόνησαν; Πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν ἢ προσφώνησις ὡς προστατίδος τῶν ἐργαζομένων γυναικῶν (Ἐργάνης). *Πονῶ*] ἐκτελῶ μετὰ κόπου, κατασκευάζω.—*Ἐριθοι*] κυρίως ἐργάται ἐπὶ μισθῷ, εἶτα δὲ θερισταί, ἐριουργοί, γεωργοὶ καὶ γυναῖκες ἐργάτιδες νήθουσαι, ὑφαίνουσαι, ἐριουργοῦσαι (I' 35, *ἐριθανίς*).

81. *Ζωγράφοι*] οὗτοι θὰ νοηθῶσιν ὡς οἱ ἐργάται τῶν ἐν τῷ στ. 78 *ποικίλων*, ἦτοι πεποικιλμένων ὑφασμάτων.—*Γράμματα* δὲ εἶναι τὰ σχεδιογραφήματα (ἐνυφασμένοι εἰκόνες καὶ σκηναί, ζωγραφήματα), δι' ὧν ἐκοσμήθησαν τὰ ὑφάσματα ταῦτα.

82. *Ἐστάσαντι*] ἐστᾶσιν.—*Ἐνδινεῦντι*] ἐνδινουσί (ἐνδινέω).—*Ἐνυμα*] ἀληθῆ.—Πόσον πραγματικὰ ἴστανται καὶ πόσον ἀληθῆ συατρέφονται.

83. *Σοφόν τι χρῆμ' ὦνθρωπος*] πρβλ. Σοφ. Ἀντιγ. 332 ἔξ. 363 ἔξ.

84. *Αὐτὸς*] ὁ ἴδιος ὁ Ἀδωνις.—*Ὡς θαητὸς ἀντὶ θεατὸς*

ἄτι. θηητός ἰων. ἄξιός νά τόν παρατηρῆ τις, θαυμαστός. Οἶον θαυμασμόν προκαλεῖ κατακείμενος ἐπ' ἀργυρᾶς κλίνης.

85. *Πρῶτον ἰουλον ἀπό κροτάφων καταβάλλων*] τὸ πρῶτον χροῶδες γένειον ρίπτων κάτω (ἀφῆνων νά πίπτῃ, ἐκφύον) ἀπὸ τοὺς κροτάφους. Ἰουλος=τὸ κατὰ πρῶτον φυόμενον κώτῳθεν τῶν κροτάφων, τὸ νέον γένειον (κανοῦπα). Ἐκ τοῦ οὐλος (βοστρυχώδης, σγουρός).

86. *Τριπίλητος*] ὁ πολυπόθητος. Τὸ *τρῖς* ἐπιτατ. ὡς καὶ ἐν τοῖς ὄμ. ἔπεισι (τριπίλιστος, τρῖς μάκαρες) ἰδὲ Ὅμ. γραμ. Γενεράλι § 67.—*Ὅ*] ὅς.—*Κῆν*] καὶ ἐν.

87. *Ἀνάγνυτα*] ἀνήγνυτα (ἀνώ-ἀνύτω)=ἀνευ, ἀποτελέσματος, ἀτελεύτητα.—*Κωτίλλουσαι*] κωτίλλουσαι (κωτίλος—ἀδολέσχης) =φλυαροῦσαι.

88. *Τρυγόνες*] (τριγών-τρύζω). Αἱ τρυγόνες ἐθεωροῦντο λαλίστατα πτηνά· ἐκ τούτου ἡ παροιμία «τρυγόνος λαλίστερος». *Ἐκκναισεῦντι* (ἐνεστ. ἐκκναίω=ἐξαντλῶ διὰ τῆς ἐνοχλητικῆς φλυαρίας) ἐκκναίουσιν (δὲν ἀπαντᾷ τοιοῦτος μέλ.), διαφθεροῦσιν (σχολ.). *Κναιώ*] κυρ. τρίβω, ξύω.—*Πλατειάσδοισαι*] πλατειάζουσαι, ἀνοίγουσαι πλατὺ τὸ στόμα, ἐνῶ ὀμιλοῦσιν. Πρβλ. Κόντου Σωκρ. σ. 97. «Πλατειάζειν. . . πλατεία τῇ φωνῇ χρῆσθαι καὶ πλατεά λαλεῖν. Θεοκρ. ΙΕ', 88 Σχολ. οἱ γὰρ Δωριεῖς πλατυστομοῦσιν τὸ Α πλεονάζοντες κτλ.). Θὰ μᾶς ξεκουφάνουν ἀνοίγουσαι μιὰ ἰσπῆχη στόμα σὲ κάθε συλλαβή.

89. *Μᾶ*] ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ ἰσοδυναμοῦν πρὸς τὸ ἡμέτ. *μπᾶ*. Ἐκλαμβάνεται ὡς ἐκ τοῦ *μᾶτερ* προελθόν, ὅτε ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ ἡμέτ. *μάννα μου*, ὅπερ μεταχειρίζομεθα ἐπὶ θαυμασμοῦ.—*Πόθεν ἄνθρωπος*] πόθεν ἔρχεται ὁ ἄνθρωπος; ἀπὸ ποῦ μᾶς κόπιασες, ἐξεφύτρωσες;—*Τί δὲ τιν* (ἐνν. μέλει) τί δέ σοι μέλει, εἰ λάλοι ἐσμέν;

90. *Πασάμενος ἐπίτασσε*] «κτησάμενος δούλους ἐπίτασσε ἐκεῖνοις» Δούκας.—*Πάομαι*] κτῶμαι.

91. *Ὄς* κτλ.]. Διὰ νά μάθῃς καὶ τοῦτο, εἴμεθα παλαιόθεν Κορινθιαί. Αἱ Συρακόσαι ἦσαν ἀποικία τῶν Κορινθίων, ἰδρυθεῖσα τῷ 735 π. χ. Οἱ Συρακόσιοι ἦσαν σφόδρα ὑπερήφανοι ἐπὶ τῇ καταγωγῇ. Πρβλ. Θουκυδ. 6, 77.

93. *Δωρίσδεν* (=ειν) χρῆσθαι τῇ δωρικῇ διαλέκτῳ, ὁμιλεῖν δωριστί.

94. *Μὴ φύη* κτλ.] εἶθε νὰ μὴ γεννηθῇ γλυκεῖα θεά, ἄνθρωπος, ὅστις νὰ εἶναι κύριος ἡμῶν, ἔκτος ἐνός (τοῦ συζύγου, ὅστις δικαιοῦται νὰ μᾶς δίδῃ διαταγάς).—*Μελιτιῶδες*/ ἐπίθ. τῆς Περσεφόνης, διότι τὰς ἱερείας ταύτης καὶ τῆς μητρὸς Δήμητρος μελίσσας ὠνόμαζον.

95. *Οὐκ ἀλέγω*] δὲν φροντίζω, δὲν μὲ μέλει, δὲν δίνω πεντάρα.—*Μὴ μοι κενεὰν ἀπομάξης*/ μὴ ἀφαιρέσης, παρακαλῶ. (μοι) τὸ περισσεῦον ἀπὸ τὸ μέδιμνον κενὸν (ὄν). Μετὰ τὸ *κενεὰν* (=κενήν) ἔνν. *χοίνικα* (μέτρον, μουσοῦρι). *Ἀπομάσσω* κυρ. σπογγίζω· εἶτα ὁμαλίζω, ἰσάζω τὸ ὑπερπληρωθὲν μέτρον διὰ τοῦ *ἀπομάκτρον* (ρίγλας). Παροιμία εἰλημμένη ἐκ τῆς γλισχροτήτος τῶν ἐπιστατῶν ἐν τῇ διανομῇ τοῦ σίτου εἰς τοὺς δούλους, φροντιζόντων νὰ ὁμαλίζωσι τὸν μέδιμνον, διὰ νὰ δίδωσιν ὅσῳ τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον. Ὅστε τὸ σύνολον δηλοῖ εἰρων. *μὴ μου κόψης τὸν μισθόν, τὸ κρέντιτο*. Τ. ἔ. μὴ χάνεσαι σὲ λόγια ἀσήμαντα γιὰ μένα, διότι δὲν εἶμαι δούλη σου.

97. *Πολύιδρις*/ πολλὰ εἰδύια, λίαν ἔμπειρος ἀοιδός. Ἄγνωστος αὕτη.

98. *Πέρουτιν*/ πέρουσι.—*Ἰάλεμον*/ θρηῖνον, πένθιμον ᾠδὴν.—*Ἀρίστευσε*] ἠρίστευσεν, ἔλαβε ἀριστεῖα, τὸ βραβεῖον ἐν τῷ ἱαλέμῳ ἐπὶ τῷ Ἀδώνιδι.

99. *Σαφ' οἶδα*/ ἤξεύρω σαφῶς, χωρὶς ἄλλο.—*Διακρύπτεται*/ ἐπιτηδεύεται φιλαρέσκως πρὸς παρασκευήν, λαμβάνει στάσιν, ἵνα ἀρχίσῃ τὴν ᾠδὴν· ἀκκίζεται, *κάμνει νάξια, ισακίσματα*.
100 - 144. Ἕμνοι πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀδωνίδος.

100. *Γολγῶς* (=οὐς) καὶ *Ἰδάλιον*] πόλεις τῆς Κύπρου, ἐν ἑκάστη τῶν ὁποίων ἡ Ἀφροδίτη εἶχε ναόν.—*Ἐφίλασας* (=ἐφίλησας)] ἀγαπᾶς, ἔχεις ὑπὸ τὴν προστασίαν σου.

101. *Αἰπεινὰν τ' Ἐρυκα*] ἀπότομον, ὑψηλὴν Ἐρυκα (συνήθ. γέν. ἄρσεν.). Ἐρυξ· ὄρος τῆς Σικελίας παρὰ τὸ ἄκρωτ. Δρέπανον (ν. Τραπάνι), εἰς τὴν κλιτὸν τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε καὶ *δμών*. πόλις. Ἐπὶ τοῦ ὄρους ὑπῆρχεν ὀνομαστὸς ναὸς τῆς Ἐρυκίνης Ἀφροδίτης, ἐν ᾧ ὑπῆρέτουν πλεῖσταί ταύτης ἱερεῖαι.—

Χρυσῶ παίξοισα] μετὰ χρυσοῦ παίζουσα, τὰ ἑαυτῆς πάντα χρυσᾶ ἔχουσα, ἅτε **χρυσέη** (καθ' Ὅμηρον) οὔσα.

102. ἔξ. Οἶόν σοι (θανμαστόν τὴν ὠραιότητα) τὸν Ἄδωνιν ἀπὸ τοῦ ἀενάου (μηδέποτε ξηραίνουμένου, ἀεὶ ρέοντος) Ἄχεροντος ἐν δωδεκάτῳ μηνί (μετὰ δώδεκα μῆνας) αἱ μαλακαὶ τοὺς πόδας (ἐλαφρῶς πατοῦσαι, βαδίζουσαι) ἤγαγον Ἔρωι!

104. **Βάροδισται... ποθειναί**]. Αἱ Ἔρωι (Α' 146) φαίνονται ὄντως βραδυτάται ὅλων τῶν ἀθανάτων εἰς τοὺς περιμένοντας· ἀλλ' εἶναι ποθειναί, διότι (105) φέρουσι πάντοτε κάτι εἰς τοὺς ἀνθρώπους.—**Μακάρων**] τῶν μακαρισμοῦ ἀξίων διὰ τὴν εὐδαιμονίαν, τῶν ἀθανάτων, τῶν θεῶν.

105. **Φορεῦσαι**] φοροῦσαι, φέρουσαι κάτι τι ἀγαθόν, μὲ τὰς χεῖρας πλήρεις.

106. **Διωναία**] θύγατερ τῆς Διώνης (Ἰλ. Ε. 370).

107. **Βερενίκαν**] αὕτη ἦτο ἡ δευτέρα σύζυγος Πτολεμαίου τοῦ σωτήρος υἱοῦ τοῦ Λάγου, καὶ μήτηρ Πτολεμαίου τοῦ φιλαδέλφου, ὅστις κοθιέρωσεν αὐτῷ ναὸν ὡς καὶ τῷ πατρὶ (στ. 47), καὶ τῆς Ἀρσινόης.

108. **Ἀμβροσίαν** κτλ.] χύσασα κατὰ σταγόνας ἀμβροσίαν, εἰς τὸ στήθος τῆς γυναικός. **Ἀποσιάζω** = ἀφήνω νὰ στάζῃ, νὰ πίπτῃ κατὰ σταγόνας. Ἐπιστεύετο ὅτι ἤρκει τοῦτο, ἵν' ἀποβῇ τις ἀθάνατος.

109. Σοὶ δὲ χαρίζομένη, θεὰ πολλὰ ὀνόματα καὶ πολλοὺς ναοὺς ἔχουσα, ἡ τῆς Βερενίκης θυγάτηρ κτλ.

110. **Βερενικεῖα θυγάτηρ**]. Συνήθης ποιητικὸς τρόπος, καθ' ὃν τὰ ὀνόματα τῆς συγγενείας ἐξεφράζοντο δι' ἐπιθέτου, παραγομένου ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ συζύγου ἀντὶ διὰ γενικῆς.

111. **Πάντεσσι καλοῖς**] μὲ πάντα τὰ ὠραῖα πράγματα.—**Ἀτιτάλλει**] περιέπει, περιποιεῖται, κοσμεῖ.

112. **Πὰρ...οἶ**] παρ' αὐτῷ. — **Ῥωρια**] τὰ ἐν ὄραις γινόμενα, ὠραῖα, ἔγκαιρα.—**Δρυὸς ἄκρα**] ἀκρόδρυα, δένδρα ὀπωροφόρα. Παράκεινται αὐτῷ πάντες οἱ ὄριμοι καρποί, οὓς φέρουσι τὰ ὀπωροφόρα δένδρα (ἐλευθέρᾳ ἀπόδοσις).

113. **Ἀπαλοὶ κῆποι**] ἀπαλοὶ (τρυφεροὶ) κῆποι. Ἴδὲ στ. 23.—**Ταλαρίσκοις**] καλαθίσκοις.

114. *Ἄλαστρον* / ἀγγεῖα ἐξ ἀλαβάστρου λίθου, χρήσιμα διὰ τὰ ἀρώματα (μυροδοχεῖα). Ἡ λέξις αὕτη *ἀλάστρος* (ὁ παλ. τύπος ἐν ἄρσεν. γένει) οὐδεμίαν ἄλλην ἔχει παρὰ παλαιοῖς ἐννοίαν.

115. *Εἶδατα* (εἶδαρ-ἔδω)] ἐδέσματα φαγητά, ὡς καὶ παρ' Ὅμ.—*Πλάθανω (ου)* πλάθανον] πλαστοσανίδον, σανίς, ἐφ' ἧς πλάττουσιν αἱ γυναῖκες τὰ ζυμαρικά, ἄρτους, πλακοῦντας κτλ. (πλατύς, πλάσσω).

116. Μειγνύουσαι χυμούς παντοίων ἀνθέων μετὰ τοῦ λευκοῦ ἀλεύρου.

117. Καὶ ὅσα (κατασκευάζουσιν ἐξ αὐτοῦ—τῆς μεΐξεως τοῦ ἀλεύρου καὶ τῶν ἀνθέων) ἀπὸ γλυκέος μέλιτος καὶ ἐντὸς ὑγροῦ ἐλαίου ὠπτημένα, πάντα εἶναι ἐκεῖ παρόντα εἰς αὐτὸν ὑπὸ μορφῆν πτηνῶν καὶ ζῶων.—Τὸ *πάντα* ἀναφ. εἰς τὸ *εἶδατα*.—Τὰ *ἐρπετὰ* (ιδὲ στ. 26) ἀντιτίθεται πρὸς τὰ *πειηνά*· δηλοῖ ἄρα τὰ βαδίζοντα καὶ ἐρποντα ζῷα.—Καὶ νῦν αἱ γυναῖκες οὐχὶ σπανίως διὰ τῆς ζύμης κατασκευάζουσι ποικίλας μορφὰς ζῶων, συνήθως δὲ πτηνῶν.

119. *Χλωραὶ σκιάδες... δέδμανθ'* / χλοεραὶ δὲ (πράσινα) σκιάδες (τένται μὲ θολωτὴν ὀροφήν, κλόσκια). . . ἔχουσι κατασκευασθῆ (δέδμανται-δέμω).—*Βρίθοντες*] βεβαρημένοι, *φορτωμένοι*, πλήρεις (εὐκάμπτου ἀνήθου).—Ἡ μετ. ἄρσ. γέν. ἀντὶ θηλ. *Ἄν(ν)ηθον* (ἰων. ἄν(ν)ησον· αἰολ. ἄν(ν)ητον) κ. ἄνηθος.

120. ἐξ. *Οἱ δέ τε*. Τὸ ἐξῆς· Οἱ δέ τε κῶροι Ἐρωτες ὑπερπωτῶνναι, οἷοι πωτῶνται ἀηδονιδῆες ἀπ' ὄζω ὄζον ἐπὶ δένδρων πειρώμενοι περυγῶν ἀεξομενᾶν = πρὸς δὲ τούτοις οἱ νέοι Ἐρωτες πέτονται ὑπεράνω, ὡς τὰ νεογνά τῶν ἀηδόνων πέτονται ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον ἐπὶ δένδρων δοκιμάζοντα τὰς αὐξανόμενας πτέρυγας αὐτῶν, ἧτοι ἄν ἠμποροῦν νὰ πετῶσιν. Ἡ κατὰλ. *-ιδεὺς* εἶναι δηλωτικὴ τῶν νεογνῶν ζῶων· λυκιδεὺς, λαγιδεὺς, ἀειτιδεὺς, ἀηδονιδεὺς.—*Ἀεξομενᾶν*] αὐξομένων, θηλ. γέν.

123. *Ἔβενος* κτλ.] πάντα ταῦτα βεβαίως εἶναι κόσμοι περὶ τὴν νυμφικὴν παστάδα τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἀδώνιδος.

124. *Οἰνοχόον... παῖδα*] τὸν Γανυμήδην· ὁ Θεὸς παρεκκλίνει ταύτης καὶ παρουσιάζει δύο. Ὅσα καὶ τὴν μετοχὴν *φέρωντες* ἀντὶ *φέροντα*.

125-126. Ἡ Μίλητος δὲ (οἱ ἔμποροι τῆς Μιλήτου) θὰ εἶπη καὶ ὁ τὴν Σαμίαν χώραν (τὴν Σάμον) νεμόμενος (οἱ ποιμένες τῆς Σάμου). Πορφυροὶ τάπητες (εἶναι) ἄνω μαλακώτεροι τοῦ ὕπνου. Ἐν ταύταις γὰρ κάλλιστοι γίνονται τάπητες· Σχολ.

127. Ἔστωται κλίνα... ἄλλα] Εἶναι δηλ. δύο κλίνας, αἱ σαφῶς δεικνύονται ἐν τῷ ἐπομ. στ. τὰν μὲν... τὰν δέ.

128. Ὁ ροδόπαχυς] ὁ ροδίνους πήχεις (βραχίονας) ἔχων.

129. Ὁκτωκαιδεκῆτης ἢ ἐννεακαίδεκα] ἀντὶ ἐννεακαίδεκαίτης].

130. Οὐ κεντεῖ τὸ φίλημα] (φίλημα, τὸ φίλι) τὸ τοῦ Ἀδώνιδος = δὲν πληγώνει (ἀγκυλώνει) τὸ φίλημα· τὰ χεῖλη εἶναι ἀκόμη εἰς αὐτὸν φλογωπὰ (ξανθὰ) πέριξ (μόλις ἰδρώνει τὸ μυστάκι του).

131. Νῦν μὰν] Τώρα λοιπόν, ἀληθῶς, εὐτυχοίη ἡ Κύπρις ἔχουσα τὸν ἑαυτῆς σύζυγον (τὸν ἄνδρα της, ὡς καὶ ἡμεῖς λέγομεν).

132. Ἀῶθεν δ' ἀμέξ] ἠῶθεν, ἀπὸ πρωίας δὲ ἡμεῖς. Ἄμα δρόσῳ] μὲ τὴν δρόσον τῆς πρωίας.

133. Οἰσεῦμες] οἶσομεν αὐτόν (νιν).—Ποτὶ κύματα... πτύοντα] πρὸς τὰ ἐκβράζοντα ἄφρους ἐπὶ τῆς παραλίας (αἰόνι, ἡμόνι) κύματα.

134. Ἐπειδὰν δὲ λύσωμεν τὴν κόμην καὶ ἐπὶ σφυρὰ τὸν κόλπον (τὰς πτυχὰς τῆς ἐσθῆτος) ἀφήσωμεν (χαλαρώσωμεν) τὰ στήθη γεγυμνωμένα δεικνύουσαι, ἀρξώμεθα λιγυρᾶς ῥόδης.—Κόλπος εἶναι τὸ ἀπὸ τῆς ζώνης μέχρι τοῦ λαιμοῦ μέρος. «Εἰώθασι γὰρ μετὰ τὴν ἐορτὴν λύουσαι τὴν κόμην καὶ ἀνοίγουσαι τὸν ἄνω πέπλον ἀνοικτὸν ἕως κάτω καὶ παραγυμνοῦσαι τὰ περὶ τὸ στήθος προπέμπειν αὐτὸν ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν καὶ ῥίπτειν εἰς τὴν θάλασσαν». Δούκας.

137. Μονώτατος] εἷς καὶ μόνος, μόνος ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους, μόνος καὶ κανεὶς ἄλλος.

138. Τοῦτ' ἐπαθε] ἔδοκίμασε τοῦτο, ἔσχε τοιαύτην τύχην, ἠξιώθη τούτου, οὐδ' Ἄγαμ. συνέβη τοῦτο=Βαρυμάνιος] (βαρυμῆνιος, βαρὺς μῆνις), βαρὺς τὴν ὀργήν, ὑπερβολικὴν ὀργήν ἔχων καὶ φιλάττων αὐτήν, ἀδυσώπητος.

139. Εἴκατι] εἴκοσι. Καθ' Ὀμηρον εἶχεν ἡ Ἐκάβη 19 σί-

ούς (Ἰλ. Ω 496), ἀλλ' ὁ Θ. διὰ τὸ στρογγύλον τοῦ ἀριθμοῦ λέγει 20.

140. **Πύρρος**/ Ὁ υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως ἐκαλεῖτο Νεοπτόλεμος καὶ Πύρρος.

141. **Λαπίθαι**/ ἀρχαῖος μυθικὸς λαός, ἀγρίως ζῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, οὗ ἀρχηγέτης ἐλέγετο ὁ υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος Λαπίθης. εἶναι γνωστὸς διὰ τὴν κατὰ τοὺς γάμους τοῦ Πειρίθου, ἀρχηγοῦ τῶν Κενταύρων, σύγκρουσιν, καθ' ἣν ἠττήθησαν οἱ Κένταυροι. — **Δευκαλίωνες**] ἀντὶ **Δευκαλιωνίδαι**, υἱοὶ τοῦ Δευκαλίωνος ἦτοί ὁ Ἕλλην, ὅθεν τὸ ὄνομα Ἑλλὰς καὶ Ἕλληνες, καὶ ὁ Ἀμφικτιῶν, ὁ ἰδρυτὴς τοῦ περιφήμου ἀμφικτιονικοῦ συνεδρίου.

142. **Ἄκρα**/ κορυφαί. Οἱ Πελασγοὶ οἱ ἐνδοξότατοι (ἐξοχώτατοι Σχολ.) τοῦ Ἄργους.

143. **Ἰλαθι**] γενοῦ Ἰλεως (Ἰληθι ἰων. ἐξ. ἐν. ἀρχ. Ἰλημ-συγγ. τὸ Ἰλαος, Ἰλεως, ἰλάσκομαι, ἰλάσθητι, ἐλέησον. — **Καὶ ἐς νέωτα**] καὶ εἰς τὸ ἐπόμενον ἔτος, **καὶ τοῦ χρόνου**. — **Εὐθύμησαις**] εἴθ' εὐθυμος (φαιδρός, ἀγαθός, εὐμενής) ἐπιφανείης.

144. Καὶ νῦν καλῶς ἦλθες, Ἄδωνι, καὶ ὅταν θὰ ἐπανέλθης φιλικῶς θὰ γίνης δεκτός.

143-149. Ἐπάνοδος.

145. Ποῖον σοφώτερον πρᾶγμα εἶναι ἢ ἡ γυνή. — Ἀποκρίνεται τρόπον τινὰ εἰς τὰ ἐν στ. 83 **σοφόντι χρῆμ' ὠνδρωπος** μετὰ τὴν ἀκρόασιν τοῦ ὕμνου, ἐξ οὗ ἐπέισθη, ὅτι σοφώτερον τοῦ ἀνδρός εἶναι ἡ γυνή.

146. Εὐτυχής, πόσον πολλὰ γνωρίζει (ἴσασι=ἴσησι=οἶδε· τὸ ρ. ἴσημι (ἀρχ.) δωρ. ἴσαμι) πανευτυχής, πόσον ὠραίαν φωνὴν ἔχει!

147. **Ὄρα ὁμως καὶ εἰς οἶκον (ἰέναι)]** καιρὸς ἐπανόδου εἶναι. — **Ἀνάριστος**] ἀναρίστητος, μὴ προγευματίσας.

148. **Χώνηρ ὄξος ἅπαν]** καὶ ὁ ἀνὴρ εἶναι ὅλως ὄξος, **ξίδι μοναχό**, δριμύς, δύστροπος, δριγύλος. — Πρὸς τοῦτον δὲ πεινῶντα μὴ προσέλθης.

149. **Ἄδων ἀγαπητέ]** Ἄδων ἀντὶ Ἄδωνι κατὰ συγκοπὴν. Καὶ οἱ ὁμηρικὸι ὕμνοι πολλάκις λήγουσι μὲ τὴν προσφώνησιν τοῦ **χαῖρε**.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ *

- Ἀγαμέμνων** (ΙΕ' 137). Ἀρχιστράτηγος τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τὴν Τροίαν. Ἐπανελθὼν ἐδολοφονήθη ὑπὸ τῆς συζύγου Κλυταιμήστρας καὶ τοῦ μοιχοῦ Αἰγίσθου.
- Ἀγχίσης** (Α' 105). Τρωικὸς ἦρωας, πατὴρ τοῦ Αἰνείου ἐκ τῆς Ἀφροδίτης.
- Ἄδων** (ΙΕ' 149). Ἔτ. τύπ. τοῦ Ἄδωνις.
- Ἄδωνις**. Ἴδὲ σχ. Α' 107, ΙΕ' 23.
- Ἀθάμας**, Βασιλεὺς Ὀρχομενοῦ Βοιωτίας, υἱὸς Αἰόλου, πατὴρ Φοῖβου καὶ Ἑλλης.
- Ἀθηναία**. Ἀθηναῖ θυγάτηρ τοῦ Διός, θεὰ τῆς σοφίας, προστάτις τῶν γυναικείων μάλιστα ἔργων (Ἐργάνη) καὶ τοῦ πολέμου.
- Αἴας** (ΙΕ' 138). Υἱὸς Τελαμῶνος ἐκ Σαλαμῖνος, μετὰ τὸν Ἀχιλλέα, ὁ ἀνδρειότατος τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων.
- Αἴγιλος** (Α' 143). Δῆμος τῆς Ἀττικῆς συκοφόρος ἐξ ὁμωνύμου ἦρωος (Αἰγυλία συνήθως).
- Αἰλιανὸς** (Κλαύδιος), Περὶ τὸ 180 μ. Χ. γράψας «Ποικίλην ἱστορίαν καὶ περὶ ζώων ἰδιότητος».
- Αἰνείας**. Ἦρωας τῆς Τρωάδος, υἱὸς Ἀφροδίτης καὶ Ἀγχίσου.
- Αἶτνα** (Α' 65). Τὸ γνωστὸν ὄρος τῆς Σικελίας.
- Αἰτωλία**. Χώρα τῆς Ἑλλάδος καὶ νῦν τὸ αὐτὸ ἔχουσα ὄνομα, ὀνομασθεῖσα ἐκ τοῦ Αἰτωλοῦ, υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμῖωνος.
- Ἀλεξάνδρεια**. Ἡ περιώνυμος τῆς Αἰγύπτου πόλις.
- Ἄλφειός**. Ποτάμιος θεός, υἱὸς Ὠκεανοῦ καὶ Θέτιδος.
- Ἄλφειβοία** (Γ' 45). Θυγάτηρ Βιάντος καὶ Πειροῦς καὶ σύζυγος τοῦ Πελίου.

* **Σημ.** Τὰ κεφαλαιώδη γράμματα ἐμφαίνουσι τὸν ἀριθμὸν τῶν εἰδυλίων, οἱ δὲ παρ' αὐτὰ ἀριθμοὶ τοὺς στίχους. Ἡ δὲ ἐρμηνεία γίνεται ἀπολύτως βραχεῖα καὶ σχετικῆ πρὸς τὸν Θεόκριτον ὡς τὰ πολλά. Περιλαμβάνει δὲ ὁ πίναξ καὶ τὰ ἐν τῇ εἰσαγωγῇ καὶ τοῖς σχολίοις κύρια ὀνόματα.

- Ἀμαρυλλίς** (Γ' 1, 6, 22). Ὄνομα ποιμενίδος.
- Ἀμφικτιῶν** (σὺχί Ἀμφικτύων). Υἱὸς Δευκαλίωνος καὶ Πύρρας.
- Ἀνακρέων**. Περιφήμος ἐκ Τέω λυρικός ποιητής (560 π. Χ.)
- Ἀντιγόνη**. Ὄνομασία τῆς ἀρίστης τραγωδίας τοῦ Σοφοκλέους.
- Ἀπολλώνιος**. Ἐπικός ποιητής ἐκ Ρόδου ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Πτολεμαίων (247-204 π. Χ.), εὐεργέτου καὶ φιλοπάτορος.
- Ἄρατος**. Ποιητής ἐκ Σόλων τῆς Κιλικίας.
- Ἄργος** (ΙΕ' 142). Πολλοὶ ἐν Ἑλλάδι χῶραι ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦτο. Ἐνταῦθα δηλοῦται τὸ πελασγικόν.
- Ἀρεθούσα (Ἀρεθουσα)**. Πηγὴ ἐν Συρακούσαις (Α' 114 καὶ πολλαχοῦ ἀλλαγῶν).
- Ἄρης**. Ὁ θεὸς τοῦ πολέμου, αἰσχύνας τὴν σύζυγον τοῦ Ἡφαίστου Ἀφροδίτην.
- Ἀρκαδία**. Ἡ ὀρεινοτάτη χώρα τῆς Πελοποννήσου, ἔδρα τῆς λατρείας τοῦ Πανὸς καὶ τῆς Ἀρτέμιδος.
- Ἀρσινόη** (ΙΕ' 111). Ἀδελφὴ καὶ σύζυγος Πτολεμαίου τοῦ φιλαδέλφου. Ἰδὲ Πτολεμαῖος.
- Ἀρτεμίδωρος**. Γραμματικὸς Ἀλεξανδρίνος.
- Ἀρτεμις**. Θυγάτηρ Διὸς καὶ Λητοῦς, θεὰ **ἀγροτέρα** καὶ **ιοχέαιρα** ἐπονομαζομένη, προστάτις δὲ τῆς ἀγνότητος.
- Ἀσκληπιάδης**. Σάμιος ποιητής, διδάσκαλος τοῦ Θεοκρίτου. 40 ἐπιγράμματα φέρουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν τῇ ἀνθολογίᾳ.
- Ἀταλάντα (-η)**. Θυγάτηρ Ἰάσου καὶ Κλυμένης ἕξ Ἀρκαδίας, ὀνομαστὴ διὰ τὴν μετοχὴν εἰς τὴν θήραν τοῦ καλυδωνίου κάπρου (Γ' 41).
- Ἄτροπος**. Μία ἐκ τῶν τριῶν Μοιρῶν, ἡ μὴ ἀποτρεπομένη.
- Ἀφροδίτη** (Α' 134, ΙΕ' 101). Θεὰ τοῦ ἔρωτος.
- Ἀχαιοὶ** (ΙΕ' 61). Καὶ τοῦτο ἐν ἐκ τῶν ὀνομάτων, δι' ὧν ὠνομάζοντο οἱ Ἕλληνες κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ τρωικοῦ πολέμου.
- Ἀχέρων** (ΙΕ' 86, 102, 136). Ποταμὸς ὀδηγῶν εἰς τὸν ἄδην.
- Ἀχιλλεύς**. Ὁ ἀνδρείοτατος τῶν κατὰ τῆς Τροίας ἐκστρατευσάντων Ἑλλήνων, υἱὸς Πηλέως καὶ Θέτιδος.
- Βεζούβιος**. Ἡφαίστειον ὄρος ἐν Ἰταλίᾳ παρὰ τὴν Νεάπολιν.
- Βελλεροφῶν** (ΙΕ' 32). Φονεὺς τὸν Βέλλερον, ὀνομάσθη σὺν τῷ ἀντι Ἰπλόνου, τοῦ προτέρου ὀνόματος.

- Βερενίκη** (ΙΕ' 107). Μήτηρ Πτολεμαίου φιλαδέλφου καὶ Ἀρσινόης.
- Βεργίλιος**. Ὁ κατ' ἔξοχὴν ἐπικός ποιητὴς τῶν Ῥωμαίων (70—19 π. Χ.).
- Βίας** (Γ' 44). Βασιλεὺς Ἀργους, ἀδελφὸς Μελάμποδος.
- Βύβλος**. Φοινικικὴ πόλις, ἔξαιρέτως τιμῶσα τὸν Ἄδωνιν.
- Γαννυμήδης**. Κάλλιστος νεανίας, υἱὸς Τρωός, βασιλέως Τροίας, ἀρπαγεὶς εἰς οὐρανὸν ὑπὸ τοῦ Διός, ἵνα γίνῃ οἰνοχόος.
- Γολγοί** (ΙΕ' 100). Πόλις Κύπρου τιμῶσα τὴν Ἀφροδίτην.
- Δάφνις** (Α' 66 καὶ ἀλλαχού). Ὁ κατ' ἔξοχὴν ἥρωος τῆς βουκολικῆς ποιήσεως.
- Δημήτηρ**. Θεὰ τῆς γεωργίας, μήτηρ τοῦ Πλούτου ἐκ τοῦ Ἰασιώνος.
- Διόδωρος**. Ἐπιφανὴς ἱστοριογράφος ἐκ Σικελίας περὶ τοὺς χρόνους τοῦ Αὐγούστου.
- Διομήδης** (Α' 109). Υἱὸς Τυδέως, ἄριστος ἐν Τροίᾳ πολεμιστὴς, μικρὸς δέμας, ἀλλὰ μαχητὴς. Ἐτραυματίσθη τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὸν Ἄρη ἐν τινὶ πρὸς τοὺς Τρῶας μάχῃ (Ίλ. Ε 336, 858).
- Διωναία** (ΙΕ' 106). Θυγάτηρ τῆς Διώνης, τ. ἔ. ἡ Ἀφροδίτη.
- Δρέπανον** (σ. 99). Σικελικὸν ἀκρωτήριο (Τραπάνι) καὶ ὀμώνυμος πόλις.
- Δούκας** (Νεόφυτος). Λόγιος κληρικὸς ἐξ Ἡπείρου (1760—1845) χρηματίσας ἐφημέριος τῆς ἐν Βιέννῃ ἑλληνικῆς κοινότητος, διδάξας ἐν Βουκουρεστίῳ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, σχολιαστὴς πλείστων Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ πεζογράφων καὶ συγγραφεὺς φιλοσοφικῶν μάλιστα ἔργων.
- Δωριεῖς** (ΙΕ' 93). Οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν δωρικὴν φυλὴν τῶν Ἑλλήνων.
- Δωρίς**. Θάλασσία νύμφη.
- Ἐκάβη** (ΙΕ' 139). Σύζυγος τοῦ Πριάμου καὶ μήτηρ Ἐκτορος.
- Ἐκτωρ** (ΙΕ' 139). Ὁ ἀνδρειότατος τῶν Τρῶων.
- Ἐλένη** (ΙΕ' 110). Ἡ περιφημὸς ἐπὶ καλλονῇ σύζυγος τοῦ Μενελάου, διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς ὁποίας ὑπὸ τοῦ Πάριδος ἐγένετο ὁ τρωικὸς πόλεμος.

- Ἐλίκα** (Α' 121). Θυγάτηρ τοῦ Ἀρκάδος Λυκάονος, μεταμορφωθείσα εἰς τὸν ἀστερισμὸν Ἀρκτον (Ἐλίκη).
- Ἐνδυμίον** (Γ' 50). Ἐξόχου καλλονῆς νεανίας, υἱὸς Ἀεθλίου καὶ Καλύκης, ἐραστῆς δὲ τῆς Σελήνης ἕξ ἧς ἔσχε πενήτηντα θυγατέρας, πατὴρ Ἐπειοῦ.
- Ἐπίχαρμος**. Ἐξόχος κωμικὸς ποιητής, Συρακόσιος.
- Ἐρμῆς** (ἄς). Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μαιίας, ἄγγελος τῶν θεῶν καὶ ψυχοπομπός, προστάτης, τοῦ λόγου (λόγιος), τοῦ κέρδους (κεροῶς) καὶ τῆς κλοπῆς.
- Ἐρως** (ΙΕ' 101). Ὅρος σικελικὸν καὶ πόλις ὁμώνυμος.
- Ἐρως** (Γ' 15). Ἐρωτες (ΙΕ' 120). Θεότητες τοῦ ἔρωτος.
- Εὐβοία**. Μεγάλῃ νῆσος πρὸς Α τῆς Βοιωτίας, ἔχουσα πηγὴν Ἀρέθουσαν.
- Εὐστάθιος**. Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης τὸν ΙΒ' αἰῶνα μ. Χ. ἀξιόλογος διὰ τὰς φιλολογικὰς εἰς τὸν Ὅμηρον ἐργασίας του (Παρεκβολαί).
- Ζεύς** (ΙΑ' 29, ΙΕ' 34). Ὁ ἕπατος τῶν θεῶν.
- Ζωπυρίων** (ΙΕ' 13). Μικρὸς παῖς τῆς Πραξινόης.
- Ἥρα** (ΙΕ' 64). Ἀδελφὴ καὶ σύζυγος τοῦ Διὸς.
- Ἥλιος**. Ὁ κομίζων τὸ φῶς θεοὶς καὶ ἀνθρώποις θεός. Οὗτος ἐμήνυσε τῷ Ἡφαίστῳ τὸν ἔκθεσμον πρὸς τὸν Ἄρη ἔρωτα τῆς συζύγου Ἀφροδίτης (Ὅμ. Ὀδ. Θ 270).
- Ἥλις** ΒΔ. χώρα τῆς Πελοποννήσου ἐπίσημος, διότι ἐν αὐτῇ ἔκειτο ἡ Ὀλυμπία.
- Ἡρόδοτος**. Ἱστορικὸς ἕξ Ἀλικαρνασοῦ (484—425 π.Χ.) ὁ ἐπονομαζόμενος πατὴρ τῆς ἱστορίας.
- Ἡσιόδος**. Ἐπικὸς ποιητής, ἀντιπρόσωπος τοῦ διδακτικοῦ ἔπους.
- Ἡσύχιος**. Ἀλεξανδρινὸς ἀξιόλογος λεξικογράφος.
- Ἡφαιστος**. Θεὸς τοῦ πυρὸς καὶ τῶν τεχνῶν, δεσμεύσας τεχνικῶς τὸν Ἄρη μετὰ τῆς Ἀφροδίτης συγκοιμημένους (Ὅμ. Ὀδ. Θ 277-281).
- Θέμις**. Προσωποποίησις τῆς δικαιοσύνης, μήτηρ τῶν Ὠρῶν.
- Θέογνις**. Ἐλεγειακὸς ποιητής (540-470) ἐκ Μεγάρων
- Θεσσαλία**. Ἡ πρὸς Β. τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος χώρα.
- Θέτις**. Θαλασσία θεά, μήτηρ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ Ἀλφειοῦ.
- Θευγενίς**. Σύζυγος τοῦ Νικίου, πρὸς ἣν ὁ Θεόκριτος ἔπεμψε

δῶρον ἑλεφαντίνην ἡλακάνην (εἶδ. Κη') διὰ τὴν πρὸς τὸν σύζυγον φιλίαν.

Θῆβαι. Πρωτ. τῆς Βοιωτίας ἔχουσα καὶ αὕτη πηγὴν Ἀρεθούσαν.

Θώωσα. Νύμφη, μήτηρ τοῦ Πολυφήμου.

Θύμβρις (Α' 115). Ὑπόφωια οἰκελικοῦ ὄρους παρὰ τὴν θάλασσαν.

Θύρσις (Α' 19, 65, 142). Βουκολικὸς ἀοιδός.

Ἰασος. Πατὴρ τῆς Ἀταλάντης, ἐκ τῆς Κλυμένης. Ἴδὲ **Σχοινεύς**.

Ἰασιών (Γ' 50). Πατὴρ τοῦ Πλούτου καὶ τῆς Δήμητρος.

Ἴδα = **Ἴδη** (Α' 104). Φρυγικὸν ὄρος παρὰ τὴν Τροίαν.

Ἰδάλιον (ΙΕ' 100). Ὄρος καὶ πόλις Κύπρου μετὰ τὸν Ἀφροδίτης.

Ἰέρων Β'. Τύραννος Συρακουσῶν τῷ 268-215 π. Χ.

Ἰθάκη. Νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους μετὰ πηγὴν Ἀρεθούσαν.

Ἰππομένης (Γ' 40) Σύζυγος τῆς Ἀταλάντης.

Ἰσθμια. Ἡ μετὰ τὰ Ὀλύμπια ἐπισημοτέρα ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι ἐθνικὴ πανήγυρις, τελουμένη κατὰ τετραετίαν ἐν Ἰσθμῷ τῆς Κορίνθου πρὸς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος.

Ἰφικλος. Βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φυλακῆς.

Καλλιμαχος. Ποιητὴς καὶ γραμματικὸς (310-240 π. Χ.).

Καλλιστώ. Ἐτερον ὄνομα Ἑλίκης. Ἴδὲ **Ἑλίκα**.

Καμάρινα. Σικελικὴ πόλις, ἀποικία Συρακοσίων.

Καρία. Ἡ ΝΔ. χώρα τῆς μικρᾶς Ἀσίας.

Κάτω Ἰταλία. Ἡ Ν. Ἰταλία, ἡ ὀνομαζομένη μεγάλη Ἑλλάς.

Κένταυροι. Ἄγριοι τὸ ἦθος κάτοικοι τῆς ὄρεινῆς Θεσσαλίας, ἀνθρωπόμορφοι μέχρι τοῦ σφύου, τὰ δὲ ὀπίσθια καὶ τοὺς πόδας ἔχοντες ἵππων.

Κιλικία. Ἡ ΝΑ. χώρα τῆς μικρᾶς Ἀσίας.

Κινόρας. Βασιλεὺς τῆς Κύπρου καὶ ἱερεὺς τῆς Ἀφροδίτης ἐν Πάφῳ.

Κλυμένη. Μήτηρ τῆς Ἀταλάντης.

Κλωθώ. Μία ἐκ τῶν τριῶν Μοιρῶν ἡ κλωθούσα τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων.

Κρατεύας. Ἀρχαῖος ριζοτόμος, γράφας τὰ **Ριζοτομούμενα**.

Κρονίδης (ΙΕ' 134). Υἱὸς τοῦ Κρόνου, ὁ Ζεὺς.

Κρότων. Πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας, πατὴρ τοῦ ἀθλητοῦ Μίλωνος.

Κύκλωψ (ΙΑ' 7, 38, 72). Ἀνθρώπινον τέρας, ἔχον ἓνα ὀφθαλμὸν κυκλοτερεῖ ἐν μέσῳ μετώπῳ.

Κύπρις (Α' 94 κλ.). Ἡ Ἀφροδίτη, οὕτω κληθεῖσα διὰ τὴν ἐν Κύπρῳ λατρείαν.

Κύπρος. Μεγάλη ἑλλ. νῆσος τῆς Μεσογείου ἐν τῇ μεταξύ Συρίας καὶ Κιλικίας γωνία.

Κυρηναῖος. Ὁ ἐκ τῆς Κυρήνης κατάγόμενος.

Κυῖντιλιανός. Λατῖνος διδάσκαλος τῆς ρητορικῆς (35-95 μ. Χ.).

Κῶς. Νῆσος τοῦ Μυρτώου πελάγους ἀνήκουσα εἰς τὸν δωρικὸν δεσμὸν.

Λαπίθαι. Ἰδὲ σχολ. ΙΕ' 141.

Λάτμος. Ὄρος τῆς Καρίας, ἐφ' οὗ ἔκοιμήθη ὁ Ἐνδυμίων.

Λάχεσις. Μία ἐκ τῶν τριῶν Μοιρῶν ἢ διανεμούσα τὸν λαχόν.

Δεῖβηθρον. Ὁρεινὸς τόπος Πιερίας, διαμονὴ τοῦ Ὁρφέως.

Δόγγος. Λέσβιος ἐρωτικὸς συγγραφεὺς τοῦ Δ' αἰῶνος μ. Χ. ποιητῆς τοῦ ποιμενικοῦ ποιήματος.—*Τὰ κατὰ δάφνην καὶ χλόην.*

Δύκαιον (Α' 119). Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας.

Λυκαονίδης (Α' 122). Ἐγγονος τοῦ Λυκάονος.

Λυκάων. Βασιλεὺς Ἀρκαδῶν.

Λουκιανός. Χαριέστατος Ἕλληνας συγγραφεὺς τοῦ Β' μ.Χ. αἰῶνος.

Μαίναλον (Α' 120). Τὸ ὑψηλότερον ὄρος τῆς Ἀρκαδίας.

Μακεδονία. Ἡ πρὸς Β. τῆς Θεσσαλίας μεγάλη ἑλληνικὴ χώρα.

Μεγαρεύς. Πατὴρ τοῦ Ἴππομένους ἐκ τῆς Μερόπης.

Μελάμπους. Ἀρχαιότατος μάντις καὶ ἰατρός, καὶ τις Αἰγύπτιος.

Μελανίων. Κατὰ τὴν καθ' ὅλου μυθολογίαν, μνηστήρ τῆς Ἀταλάντης (ἰδὲ *Ἴππομένης καὶ Ἀιαλάντη*).

Μελέαγρος. Αἰτωλὸς ἦρως, μετασχὼν τῆς ἀγροναυτικῆς ἐκστρατείας καὶ τῆς θήρας τοῦ καλυδωνίου κάπρου.

Μερόπη. Μήτηρ τοῦ Ἴππομένους κατὰ τοὺς βοιωτικὸς μύθους.

Μίλατος (Μίλητος) (ΙΑ' 126 κλ.). Πόλις ἰων. Μ. Ἀσίας.

Μίνως. Πανάρχαιος βασιλεὺς τῆς Κρήτης, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης.

Μοῖραι (Α' 136). Κατὰ τὴν μυθολ. Κλωθώ, Ἄτροπος, Λάχεσις.

Μοῖσαι (Α' 140). Αἱ Μοῦσαι ἦσαν ἑννέα.

Μορμώ (ΙΕ' 40). Μυθικὸν δαιμόνιον πρὸς ἐκφρόβισιν τῶν παιδῶν.

- Μύρρα**. Μήτις τοῦ Ἀδώνιδος καὶ Σύμωνα λεγομένη.
- Ναῖς**. Σύζυγος τοῦ Δάφνιδος, νύμφη τῶν ἐν ξηρᾷ ὑδάτων.
- Νεμέα**. Ἐθνικὴ ἑορτὴ τῶν Ἑλλήνων τελουμένη κατὰ τριετίαν ἐν τῷ δάσει τῆς ἀγορικῆς Νεμέας.
- Νέρων**. Ὁμὸς τύραννος, αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων (37-68 μ. Χ.).
- Νηλεὺς**. Υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Τυροῦς, βασιλεὺς Πύλου.
- Νηρεὺς**. Θαλάσσιος θεός, πατὴρ τῆς Γαλατείας.
- Νικίας** (ΙΑ' 2). Ἰατρὸς ἐκ Μιλῆτου, φίλος Θεοκρίτου.
- Νύμφαι** (Α' 12). Κατώτεραι θεότητες τῶν προσωποποιουμένων δυνάμεων τῆς φύσεως· Νηρηίδες, Ὁρειάδες, Δρυάδες κτλ.
- Ξενέα**. Ἡ ποιμενίς, ἣν ἠγάπησεν ὁ Δάφνις ἐπιβουλῇ τῆς Ἀφροδίτης.
- Ὀγχησιός**. Βοιωτικὴ πόλις μὲ ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος.
- Ὀθρεὺς**. Χώρα ὄρεινῆ, δασώδης καὶ τινὰς πεδιάδας ἔχουσα ἐν Φθιώτιδι. Ὁμώνυμον ὄρος σήμερον χωρίζει τὴν Φθιώτιδα ἀπὸ τῆς Θεσσαλίας.
- Ὀκταβία**. Σύζυγος τοῦ τυοάννου Νέρωνος.
- Ὀλλις** (Γ' 26). Ὄνομα ἀνδρὸς ἀλιέως.
- Ὀλυμπός**. Τὸ ὄνομαστὸν μεταξὺ Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας ὄρος.
- Οράτιος**. Ὁ μέγιστος τῶν Ῥωμαίων λυρικός καὶ διδακτικός ποιητής (658 π. Χ.).
- Ὄρτυγία**. Νῆσος παρὰ τὰς Συρακούσας μὲ πηγὴν Ἀρέθουσαν.
- Ὄρφεύς**. Μυθικὸς ψάλτης τῶν ἐν Θράκῃ Ἑλλήνων ἀρχαιότατος.
- Ὄσσα**. Ὅρος τῆς θεσσαλικῆς Μαγνησίας· νῦν Κίσσαβος.
- Παίων**. Υἱὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος (ιδεὶ **Ἐνδυμίων**), ἐξ οὗ ἡ Παιονία.
- Πάν** (Α' 3 κτλ.). Ἀρκαδικὸς θεός.
- Πατροκλῆς** (ΙΕ' 140). Πάτροκλος ὁ γνωστός φίλος τοῦ Ἀχιλλέως.
- Πανσανίας**. Περιηγητὴς ἐκ Λυδίας τοῦ Β' μ. Χ. αἰῶνος.
- Πειρίθουος**. Ἀρχηγὸς τῶν Κενταύρων (ιδεὶ ὄνομα).
- Πειρώ**. Σύζυγος Βίαντος.
- Πελαγοὶ** (ΙΕ' 142). Οἱ ἀρχαιότατοι Ἕλληνες οἱ ἐκ βορρᾶ ἐπιδημιούντες καὶ βάρβαροι νομιζόμενοι καλοῦνται οὕτω.
- Ἐμμ. Γεωργάλι, Βουκολικά εἰδύλλια τοῦ Θεοκρίτου. ἔκδ. ε' 7**

- Πελοπιδάδαι** (ΙΕ' 142). Ἀπόγονοι τοῦ Πέλοπος.
- Πελοπόννησος**. Ἡ νοτιὰ πρότερον χερσόνησος, νῦν δὲ νῆσος τῆς Ἑλλάδος.
- Περσεφόνη**. Θυγάτηρ Δήμητρος, σύζυγος Πλούτωνος.
- Πηγείος** (Α' 67). Ὁ μέγιστος ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας.
- Πιερία**. ΝΔ. χώρα Μακεδονίας, ὄμορος τῇ Θεσσαλίᾳ.
- Πιερίδες** (ΙΑ' 3). Αἱ Μοῦσαι, αἱ διατρίβουσαι ἐν Πιερίᾳ.
- Πίνδαρος**. Ὁ μέγιστος τῶν λυρικῶν ποιητῶν τῆς ἀρχαιότητος ἐκ Θηβῶν τῆς Βοιωτίας (520—442 π. Χ.).
- Πίνδος** (Α' 67). Ὑψηλὸν ὄρος μεταξὺ Ἡπείρου καὶ Θεσσαλίας.
- Πλάτων**. Ἀθηναῖος φιλόσοφος (428—347 π. Χ.).
- Πλοῦτος**. Ἰδὲ **Δημήτηρ**.
- Πολυδεύκης**. Ρήτωρ καὶ λεξικογράφος τοῦ Β' μ. Χ. αἰῶνος.
- Πολύφημος** (ΙΑ' 8, 80). Ὁ γνωστὸς Κύκλωψ τῶν ὀμηρικῶν ἐπῶν, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Θοώσης.
- Ποσειδῶν**. Υἱὸς Κρόνου καὶ Ρέας, ἀδελφὸς Διός, θεὸς τῆς θαλάσσης.
- Ποσειδώνιος**. Φιλόσοφος ἕξ Ἀπαμείας (128—45 π. Χ.), πολλὰ γράφας· ἱστορικά, ἐθνογραφικά, γεωγραφικά, μαντικά, φιλοσοφικά.
- Πρίαμος**. Βασιλεὺς τῆς Τροίας, πατήρ τοῦ Ἑκτορος.
- Πρίαπος** (Α' 21, 80). Υἱὸς Ἀφροδίτης, θεὸς γονιμότητος.
- Πτολεμαῖος** (ΙΕ' 22). Οὗτος εἶναι ἐκ τῶν πολλῶν Πτολεμαίων ὁ ἐπιλεγόμενος φιλάδελφος (309—246 π. Χ.). Ὁ δὲ πατήρ τούτου εἶναι Πτολεμαῖος ὁ Λάγου ἢ σωτήρ ἐκ τῶν διαδόχων τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου (323—283 π. Χ.).
- Πύλος** (Γ' 44). Ἡ μεσσηνιακὴ τοῦ Νηλέως καὶ Νέστορος πόλις.
- Πύρρος** (ΙΕ' 140). Υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως, καλούμενος καὶ Νεοπτόλεμος.
- Σαμοθράκη**. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἐπίσημος διὰ τὴν μυστικὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τῶν χθονίων θεῶν Καβείρων.
- Σάτυρος**. Σάτυροι καλοῦνται οἱ τράγου μορφήν ἔχοντες ὄπαδοι τοῦ θεοῦ Διονύσου.
- Σελήνη**. Θυγάτηρ τοῦ Ὑπερίωνος καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἥλιου, θεὰ τοῦ νυκτερινοῦ φωτός. Ἰδὲ **Ἐνδυμίων**.
- Σικελία**. Ἡ μεγίστη νῆσος τῆς Μεσογείου ΝΔ. τῆς κάτω Ἰτα-

λίας επίσημος πρὸς τοῖς ἄλλοις διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ἀνάπτυξιν τῆς βουκολικῆς ποιήσεως.

Σμύρνα. 1) Σμύρνη πόλις τῆς Μ. Ἀσίας, 2) ἰδὲ *Μύρρα*.

Σόλοι. Πόλις τῆς Κιλικίας, ἔξ ἧς τὸ *σολοικίξειν*.

Σουτῖδας. Ἑλλην λεξικογράφος ἀξιόλογος τοῦ 10 ἢ 11 μ. Χ. αἰῶνος.

Σούνιον. Τὸ ΝΑ. ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς (496-406 μ. Χ.).

Σοφοκλῆς. Ὁ ἄριστος τῶν Ἑλλήνων δραματικός ποιητής.

Στησίχορος. Ἐπιφανὴς χορικός ποιητής Σικελιώτης, μελικὸς Ὅμηρος ἐπονομαζόμενος (640-555 π. Χ.).

Συρακονσαι. Ἡ πρώτη καὶ μεγίστη πόλις τῆς Σικελίας (ὁ κάτ. Συρακόσιος).

Σύριγξ. Ἀρκαδικὴ Νύμφη, ἣτις διωκομένη ὑπὸ τοῦ Πανὸς κατέφυγεν εἰς τὸν Λάδωνα ποταμόν, μετεβλήθη δὲ τῇ αἰτήσει τῆς εἰς κάλαμον, ἔξ οὗ κατεσκευάσθη τὴν σύριγγα.

Σύριος (ΙΕ' 144). Ὁ ἐκ Συρίας προερχόμενος.

Σχοινεύς. Υἱὸς Ἀθάμαντος, πατὴρ τῆς Ἀταλάντης κατὰ τοὺς βοιωτικὸς μύθους. Ἴδὲ *Ἀταλάντη*.

Σώφρων. Μιμογράφος ποιητής Συρακόσιος τοῦ Ε' π. Χ. αἰῶνος.

Τάκιτος. Ρωμαῖος ἱστορικός (55-120 μ. Χ.).

Τυρταῖος. Ἐλεγειακὸς ποιητής Ἀθηναῖος, βοηθήσας τοὺς Σπαρτιάτας διὰ τῶν φλογερῶν αὐτοῦ ποιημάτων νὰ νικήσωσι τοὺς Μεσσηνίους κατὰ τὸν Β' μεσσηνιακὸν πόλεμον.

Φιλῆμων. Ἀθηναῖος γραμματικὸς τῆς Ε' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος.

Φιρμὲν Διδώ (Firmin Didot). Γάλλος σοφὸς ἑλληνιστὴς (1790-1876).

Φοινίκη. Ἡ μεταξὺ Συρίας καὶ Αἰγύπτου παρὰ τὴν Μεσόγειον χώρα,

Φόρκυς (-υνος). Θαλάσσιος δαίμων.

Φυλάκη. Πόλις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος, ὀνομασθεῖσα ἐκ τοῦ ἀγροναύτου Φυλάκου.

Χρόμις. Ποιμὴν καὶ ἀοιδὸς ἐκ Λιβύης.

Ὁκεανός. Ὡς πρόσωπον, πατὴρ πάντων τῶν θεῶν (Ὁμ. Ἰλ. Ξ 201, 246), ὡς ποταμὸς, περιρρέει τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν.

Ὁραι (Α' 146, ΙΕ' 103, 104). Θεαὶ τῆς ἐν τῇ φύσει τάξεως,

ΙΔΙΩΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΔΩΡΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

1. Φωνήεντα.

Ὁ Θεόκριτος ἔχει

ᾱ ἀντὶ η (ὅταν μάλιστα τὸ η τῆς ἀπικῆς διαλέκτου προῆλθεν ἔξ α, ἢ καὶ ἔξ ε ἐνίοτε) ὡς ἄβα, παγά, σκανά, κᾶπος, εὔπακτος, μᾶλον, ἄως, πᾶχυς, σᾶμα, γαθεῖν, σκιρτασῶ, δοκασῶ, ἐπόνασα, πεφιλამένος κλπ.

α ἀντὶ ε ὡς ἔγωγα, αῖκα, πόκα, ὄκα.

οι » ου ὡς Μοῖσα, Ἀρέθοισα, ἔχοισα, κεύθοισα, ἰδοῖσα (αἰολικοὶ τύποι).

ω ἀντὶ ου ὡς κῶρος, μελανόχρωος, ὦς.

2. Σύμφωντα.

κ ἀντὶ ρ ἐν τῷ μικρῷ (μικρός).

κ » π ὡς ὄκοῖα.

κ » τ ὡς ἄλλοκα, τόκα, ποκά.

νθ-ντ ἀντὶ λθ-λτ ὡς ἤνθον, βέντιστος.

ξ ἀντὶ σ ὡς λυγιξεῖν, θεσπίξασα, καθίξη.

σδ » ζ ὡς μουσίσδω, πνκάσδω, ποτίσδω, ποιόσδω.

τ » σ ὡς τύ, τέ, φατί, ἴσατι, κέρουτι.

φ » θ ὡς φλίβεται (=θλίβεται).

3. Συνκρίσεις.

Τὸ αε συναιρεῖται εἰς η ὡς ὄρη, ὄρητε· τὸ αει καὶ ἄη εἰς η ὡς λῆς, φοιτῆς, ἔσορης, ἔσορη· τὸ αο, σου καὶ ἄω εἰς α ὡς Αἶδα Νυμφᾶν, γελᾶσα· τὸ εο καὶ εου εἰς εν ὡς ὄρευς, χείλευς, κινεῦ, λάζεν, ὄρεῦσα, βομβεῦσα· τὸ οα εἰς α ὡς πρᾶτος (=πρῶτος)· τὸ οο εἰς ω ὡς νῶν (=νοῦν· ἀλλὰ καὶ κανονικ. εἰς ους ὡς ἀοῦς).

4. Κρήσεις.

Θώτερον (τὸ ἄτερον), **κῆξ** (καὶ ἔξ), **κῆφα** (καὶ ἔφα), **κῆπιτῆρ-
μονος** (καὶ οἰκτίρμονος), **φπόλοι** (οἱ αἰπόλοι), **χῶδωνις** (καὶ ὁ
Ἄδωνις) κλ.

5. Ἀποκοπή.

Ἀμπαύεται, **ἀμπλέξας**, **παρκύπτουσα**, **ἔγεντο**, **πὰρ ποσσί,
ποιτὸν** (ποιὸ τόν).

6. Ἄρθρον.

Ἄρσ. ἔν. γ. **τῶ**, ὄνομ. πλ. **τοί**, δοτ. πλ. **τοῖσι**, αἰτ. πλ. **τώς**.
Θηλ. ἄ. **τᾶς**, **τᾶ**, **τάν**, **ταί**, **τᾶν**, **ταῖσι**, **τῆσι**.
Οὐδέτ. **τῶ**.

7. Κλίσεις ὀνομάτων.

Α' ἄρσ. ἔν. γεν. **Ἄϊδα**, **Σιμιχίδα**.

Θηλ. **Μοῖσα**, -ας, -α, αν, **Μοῖσαι**, -ᾶν, -αῖσι, -ας.

Β' ἔν. γεν. ω καὶ οιο **Πριήπω**, **χιμάρω**, **μόσχω**, **μικκῶ**, **λευ-
κοῖτο**, **μαζοῖτο**, **δρυμοῖτο**. δ. πλθ. οἰσι· ἄρκεύθοισι, **θνατοῖ-
σιν**· αἰτ. ὡς· **ἐρίφως**, **νεβρώς**, **ταλάρως**, **δοχως**· καὶ **ος**
παρθένος (= ους), **ἀμπέλως**.

Γ' ἔν. γ. **εὺς**· **θέρευς**, **χείλευς**· δ. πληθ. **εσσι**, **σσι**· **σμάνεσσι**,
ποσσίν, **ἐπέεσσιν**.

8. Ἀντωνυμία.

Προσωπ. α' **ἐγών**, **ἐμεῦ**· **μεῦ**, **ἐμίν**· πληθ. **ἀμέ**· **ἄμμες**, **ἀμέων**,
ἀμῶν, **ἀμῖν**· **ἄμιν**· **ἄμη**· **ἄμμιν**, **ἀμέ**· **ἄμμε**.

» β' **τύ**, **τεῦ**, **τεῦς**· **τεοῦς**, **τίν**· **τοί**, **τέ**· **τίν**· **τύ** (ἐγκλιτ.)·
πληθ. **ὕμες**· **ῥμμες**, **ὕμεων**, **ὕμιν**· **ῥμμιν**, **ὕμέ**· **ῥμμε**.

» γ' αἰτ. **νίν**.

Κτητ' α' **ἄμός** (= ἡμέτερος), **τεός** (= σός).

Λεικτ. **τῆνος**, -α, -ο (= ἐκεῖνος)· **τοσσῆνος** (τόσος).

Ἄναφ. **ῶ** (= οὔ), **ᾶς** (= ἤς), **ἄν** (= ἦν)· **ἄτις** (ἤτις), **ὄτι** (= ὅ, τι).

Καὶ οἱ τύποι τοῦ ἄρθρου.

9. Ἐπίμη.

Τὸ β' ἔν. πρόσ. **τῶν** εἰς ω ρημ. λήγει εἰς **ες** ὡς **συγείσδες**,

αείδες· τὸ α΄ πληθ. ἔχει μες ὡς λέγομες, λαλεῦμες, ὦμες, εἰσένθωμες· τὸ γ΄ πληθ. ἔχει ντι ὡς λέγοντι, κιχλίσδοντι, ῶδήκαντι, βομβεῦντι.

Τὸ ἀπαρέμφ. λήγει εἰς εν ὡς συρίσδεν, δωρίσδεν (ἀλλὰ καὶ ἄγειν, ἀμέλειν).

Ὁ μέλλων ἀντι σω, σομαι ἔχει σῶ (ξῶ, ψῶ), σεῦμαι ὡς δωσῶ, ἠξῶ, ἰδησῶ, ἐξῶ, κεισεῦμαι, λαψῆ κλ.

Τὰ εἰς ζω (ἄτινα λήγουσιν εἰς σδω) ἔχουσι μέλ. εἰς ζω καὶ ἄορ. εἰς ξα ὡς λυγιξεῖν, θεσπίξασα, καθίξη.

Ἐκ παρακειμ. ἐσηματίσθησαν πολλοὶ ἐνεστωτικοὶ τύποι ὡς δεδοίκω, πεφύκει, δεδύκειν.

Ἔνια εἰς ἄω ρ. ἔχουσι τύπους κατὰ τὰ εἰς ἑω ὡς ποθορεῦσα. ἀνηρώτευν.

Ἡ ἀττική κατὰλ. μην εἶναι μαν ὡς ἀρεσαίμαν, ἀνεχοίμαν, γενοίμαν, ἰκοίμαν.

Τὸ γ΄ ἐν. πρόσ. τῶν εἰς μι ἔχει τι ἀντι σι ὡς τίθητι, προΐητι, φατί.

Τὸ εἰμί ἔχει β΄ πρόσ. ἐσσί, γ΄ ἐντι (καὶ συνήθ. ἐστί), γ΄ πλ. ἐντί, ἀπαρέμφ. εἶμεν (ἤμεν παλ. δωρικ.).

Τὸ ἴσαμι (=οἶδα) γ΄ ἐν. ἴσατι, γ΄ πλ. ἴσαντι.

10. Προθέσεις.

Ποτι (πὸτι) ἀντι πρὸς ἐν συντάξει καὶ ἐν συνθέσει ὡς ποτι τῶν Νυμφᾶν, ποτι ρινί, ποτι τῶν κράναν, πόταγε, ποιιδέρεται, ποιόσδον.

11. Ἐπιρρήματα.

Τὰ τοπικά (εἰς ου καὶ η ἀτι.) λήγουσιν εἰς ει (κατὰ τὸ ἐκεῖ) ὡς τηνεῖ, αὔτεῖ, τουτεῖ.

Σημειωτέα τὰ τηνω, τηνωθε, Διβύαθε, παντιᾶ, ἀμᾶ, οὐτῶς, πρᾶν, τανίκα, πήποκα, ῶ, ἄπερ κλπ.

12. Σύνδεσμοι.

Αἰ, αἶκα, αἶκε, ὄκ κ)α, ἀνίκα.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ
ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟ-
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

Πρὸς

τὸν κύριον Ἑμμ. Γενεράλιον

Ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν, ὅτι δι' ἡμετέρας πράξεω-
τοῦ ἱσταμένου μηνὸς ἐκδοθείσης καὶ τῇ 18ῃ τοῦ ο-
μοσιυθείσης ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 38 φύλλῳ τῆς ε-
ρίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἐνεκρίθη τὸ βιβλίον ὑμῶν
κρίτου *Εἰδύλλια* διὰ τὴν Δ' τάξιν τοῦ γυμ-
νασίου διὰ μίαν δεκαετίαν, λογιζομένην ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ
1927—1928, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅπως συμμορφωθῆτε
τὰς ἐν ταῖς σχετικαῖς ἐκθέσεσιν ὑποδείξεις τῆς κρ.
ἐπιτροπείας.

Ἐντολῇ τοῦ Ὑπουργοῦ
Ὁ Διευθυντῆς
Ε. ΚΑΚΟΥΡΟΣ

Κ. ΚΑΜΠΕΙ

Συνεπεία τῆς ὑπ' ἀριθ. 51739 τῆς 17 Σεπτεμβρίου
πράξεως τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θεολογικῶν
ἀδελφάνεται ἡ τελικὴ τιμὴ τῶν διδακτικῶν βιβλίων τῶν
τῆς μέσης καὶ δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως κατὰ 20%
ταῦτα μεταφέρονται ἐκ τῆς πόλεως, ἐν ἧ' ἐξεδόθησαν,
πόλεις.

